JILL
SHALVIS

Irezistibil

Maddie More constată că trebuie să facă o schimbare radicală în viață când, în aceeași zi, își pierde jobul și decide să renunțe la o relație sentimentală care nu îi mai aduce nici o mulțumire sufletească. Cum nu mai are nimic care să o lege de Los Angeles și refuzând să se lase pradă depresiei, Maddie se hotărăște să preia moștenirea lăsată de libertina ei mamă – un han dărăpănat din orășelul Lucky Harbor, de pe malul Pacificului. Deși vede în această schimbare oportunitatea de a-și găsi un cămin nou și o carieră inedită, lucrurile nu sunt atât de simple când în această aventură trebuie să-și convingă și surorile vitrege să i se alăture. În plus, apariția lui Jax Cullen, constructorul angajat pentru renovarea hanului, un bărbat sexy, fermecător și dispus să îi pună totul la picioare reprezintă pentru Maddie o complicație neașteptată. Va reuși Cullen să o facă să-și depășească problemele de familie, teama de implicare și vulnerabilitatea? Va avea Maddie curajul să acorde o a doua șansă dragostei?

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile de bestselleruri ale *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și distincția National Readers Choice.

Află mai mult pe
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-8481-24-1
9 786068 481241
Lira

JILL SHALVIS

Irezistibil

Simply Irresistible
Jill Shalvis
Copyright © 2010 Jill Shalvis

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Irezistibil
Jill Shalvis
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHALVIS, JILL
Irezistibil / Jill Shalvis.; trad.: Graal Soft.
– Bucureşti: Litera, 2012
ISBN 978-606-8481-24-1
I. Soft, Graal (trad.)

821.111–31=135.1

JILL SHALVIS

Irezistibil

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

Lira

Pentru un alt copil mijlociu, sora mijlocie,
miezul tuturor lucrurilor. Pentru Megan,
împăciuitoarea, prințesa războinică,
protectoarea aprigă și loială a inimilor noastre.

capitolul 1

Am ales drumul cel mai greu numai pentru
că m-am rătăcit. Trebuie să ai o hartă la tine.

PHOEBE TRAEGER

Maddie rula pe şoseaua îngustă şi sinuoasă de vreo două mii de kilometri, iar trecutul tot o ataca la picioare ca o haită de câini înfometaţi. Nici măcar credincioasa ei Honda nu fusese în stare să alunge demonii.

Sau propriile ei eşecuri.

Atunci era bine că terminase cu eşecurile. „Sper că s-au terminat într-adevăr", se gândi ea.

– Vă aştept, dragi ascultători, spunea vesel DJ-ul de la radio. Sunaţi-ne să ne povestiţi ce speranţe şi visuri aveţi de Crăciun. Câştigătorului ales de computer îi vom împlini o dorinţă.

– Îţi baţi joc de mine. Maddie îşi luă o clipă ochii de la şoseaua de munte şi aruncă o privire la panoul de bord. Ziua Recunoştinţei a fost abia ieri, Crăciunul este departe.

– Orice dorinţă, insistă DJ-ul. Doar s-o rostiţi şi vi se va împlini.

De parcă... Oftă şi se hotărî să improvizeze. Pe vremuri era bună la chestii dintr-astea. „Maddie Moore, ai crescut pe platourile de filmare, hai, găseşte ceva!" îşi zise.

– Îmi doresc... începu ea.

Ce? Să se fi împăcat cu mama ei înainte ca Phoebe Traeger să se ducă la concertul din ceruri al formaţiei Grateful Dead? Să-l fi părăsit mai devreme pe fostul ei iubit? Îşi dorea oare ca şeful ei – stai-ar în gât ultima bucăţică de curcan – să fi aşteptat acordarea primelor de la sfârşitul anului ca s-o concedieze?

– Liniile sunt deschise, anunţă DJ-ul. Vă urez noroc tuturor.

Ei, poate că *asta* îşi dorea: noroc. Mai mult noroc decât avusese până atunci: în familie, la slujbă, cu bărbaţii... Poate că nu cu bărbaţii. La bărbaţi renunţa complet. Îşi miji ochii ca să zărească prin ceaţă ce scria pe primul indicator rutier întâlnit după multă vreme

BINE AŢI VENIT LA LUCKY HARBOR![1]
ORAŞUL CU 2 100 DE LOCUITORI NOROCOŞI
ŞI CU 10 100 DE CRUSTACEE

Era şi timpul. Avea să-şi pună în mişcare muşchii nefolosiţi atâta timp, zâmbi ea. Pentru a-şi sărbători sosirea la destinaţia stabilită, îşi vârî mâna în punga de chipsuri cu sare şi oţet de lângă ea. Chipsurile te vindecau aproape de orice, de la depresia în care căzuse după ce erai concediat şi regretele ulterioare despărţirii de un ticălos până la încercarea plină de speranţă de a lua totul de la capăt.

– Să încep o nouă viaţă aşa cum trebuie, zise ea cu voce tare. Toată lumea ştie că, dacă spui ceva cu voce tare, înseamnă că e adevărat. Mă auzi, soartă? Se uită prin capota găurită la cerul întunecat, pe care norii de furtună se învălmăşeau ca nişte pături de lână puse într-un uscător. De data asta am să fiu tare, promise ea. Asemenea lui Katharine Hepburn. Sau ca Ingrid Bergman. Aşa că du-te să-i chinui pe alţii, iar pe mine lasă-mă în pace.

Fulgerul care străbătu bolta o orbi, urmat de un tunet care îi făcu pielea de găină.

– Stai puţin, rectific: te rog frumos de tot să mă laşi în pace!

Autostrada şerpuia pe lângă un munte stâncos în care se ascundeau probabil mai multe vieţuitoare sălbatice decât putea să conceapă o fată de la oraş ca ea. La stânga, dedesubt, se întindea Oceanul Pacific, care îşi

[1] Portul norocos

rostogolea cu zgomot valurile şi pe a cărui suprafaţă înspumată se vedeau încă lungi fuioare argintii de ceaţă.

Era desigur un peisaj minunat, dar mai mult ca orice o impresiona liniştea înconjurătoare. Nici un şofer care voia să treacă pe banda de viteză nu claxona cu nervozitate, iar atmosfera încordată din birourile în care regizorii şi producătorii ţipau unii la alţii se găsea la ani-lumină distanţă. În preajmă nu erau foşti iubiţi zbierând ca să-şi descarce nervii pe cineva. Nu se auzeau strigăte furioase, doar sunetul radioului şi propria ei respiraţie.

O linişte minunată, înălţătoare.

Oricât de incredibil ar fi părut, nu mai trecuse niciodată cu maşina prin munţi. Venise acolo doar pentru că, în mod bizar, mama ei trecuse în testament o proprietate din statul Washington. Dar şi mai bizar era că îi lăsase lui Maddie o treime din acea proprietate, un complex hotelier numit Lucky Harbor.

Crescută în Los Angeles de către tatăl ei, care era scenograf, Maddie îşi văzuse mama de numai câteva ori după ce fusese dată în grija lui, la vârsta de cinci ani. Tatăl ei şi cele două surori vitrege, Tara şi Chloe, fuseseră la fel de şocaţi. Deoarece nu se făcuse slujbă de înmormântare – Phoebe specificase că nu voia aşa ceva – cele trei surori conveniseră să se întâlnească la hotel.

Era prima dată când se vedeau după cinci ani.

Sfidând legile probabilităţii, şoseaua se îngusta din nou. Maddie intră în curba strânsă de la stânga, apoi trase tare de volan ca să o ia imediat pe cea de la dreapta. Văzu un panou care îi indica să fie atentă la vidre, vulturi pescari – ce naiba mai erau şi *vulturii pescari?* – şi vulturi pleşuvi. Toamna venise foarte târziu în acest an pe Coasta de Vest, şi frunzele uscate se aşternuseră pe şosele ca nişte bănuţi de aur. Era splendid; tocmai faptul că nu-şi lua ochii de la peisaj o făcu probabil să derapeze puţin în următoarea curbă – unde, vai...

Era cât pe ce să dea peste un motociclist.

„O, Doamne!" Îngrozită, îşi întinse gâtul şi văzu motocicleta îndepărtându-se pe şosea şi apoi oprindu-se brusc. Cu faţă schimonosită de spaimă, se angajă în depăşire, apoi ezită.

Aceea care voia cu orice preţ să evite un moment penibil sau o scenă neplăcută era vechea Maddie. Noua Maddie opri maşina, dar nu înainte de a trage adânc aer în piept. Ce să-i spună omului? „Regret că era cât pe ce să te omor; uite aici permisul, asigurarea şi ultimii mei 27 de dolari"? Nu, era prea jalnic. „Motocicletele sunt vehicule periculoase, tâmpitule, era cât pe ce să te zdrobesc!" Hmm, parcă prea încerca să se justifice. Nişte scuze sincere erau probabil suficiente.

Adunându-şi tot curajul de care era în stare şi luându-şi telefonul BlackBerry, coborî din maşină, gata să sune la 911 dacă se strica treaba. Tremurând în aerul neaşteptat de umed care venea dinspre ocean, se îndreptă spre el, pregătită să-i ţină piept.

„Doamne, fă să nu fie un dobitoc în culmea furiei..."

El era încă în şaua motocicletei, ţinându-şi echilibrul pe picioarele încălţate cu bocanci uzaţi. Nu putea să vadă dacă era supărat, căci purta nişte ochelari reflectorizanţi care îi ascundeau ochii. Era musculos şi lat în umeri, iar blugii şi geaca lui de piele păreau făcute special pentru un corp bine clădit ca al lui. Puteai să pui pariu că *el* nu mâncase o pungă întreagă de chipsuri cu sare şi oţet.

– Eşti teafăr? îl întrebă ea, supărată la gândul că vocea îi era tremurată şi iritată.

Când îşi scoase casca, i se văzură părul şaten-închis şi ţepii din barba de o zi de pe maxilarul puternic.

– Sunt bine. Dar tu? Vocea îi era joasă şi calmă, iar părul răvăşit de vânt.

Era enervat, dar fără îndoială nu furios.

Uşurată, Maddie oftă.

– Da, dar nu eu era să fiu spulberată de un şofer nebun din LA. Îmi cer scuze, aveam viteză prea mare.

– N-ar trebui să recunoşti asta.

Aşa era. Dar se simţea intimidată de vocea lui groasă, de faptul că era de două ori cât ea şi probabil un dur, iar ea se afla singură cu el pe o şosea pustie, învăluită în ceaţă. Scena avea toate elementele unei secvenţe dintr-un film de groază.

– Te-ai rătăcit? o întrebă el.

„Oare așa să fie?" Poate că era un pic confuză și emoționată, atâta tot. Însă n-ar fi recunoscut.

– Mă duc la complexul Lucky Harbor.

Motociclistul își ridică ochelarii de soare pe creștet, iar ea tresări văzându-i ochii *exact* de culoarea caramelului din batonul pe care îl mâncase la prânz.

– La complexul Lucky Harbor, repetă el.

– Da.

Dar înainte să-l poată întreba de ce îl nedumerea afirmația, el își coborî privirea și și-o ațintì asupra tricoului ei preferat. Întinse mâna și îi luă ceva de pe mânecă. Jumătate de chips.

Îi mai îndepărtă o bucățică și de la baza gâtului, iar ei i se făcu pielea de găină – dar nu de teamă.

– Simple?

– Nu, cu sare și oțet, zise ea, scuturând firimiturile.

Ar fi trebuit să încerce o anumită jenă, dar nu putea, căci își epuizase toate rezervele de bun-simț când fusese cât pe ce să-l facă extraplat. Oricum, nu-i păsa ce credea el – sau oricare alt bărbat. Pentru că renunțase la bărbați.

Chiar și la cei înalți, solizi, arătoși, cu părul ondulat, voce profundă și ochi pătrunzători.

Mai ales la ei.

Ceea ce trebuia să facă acum era să scape de el, dar fără să fie nepoliticoasă. Își puse telefonul la ureche, prefăcându-se că vibrase.

– Alo, îi spuse ea unui interlocutor închipuit. Da, vin imediat. Îi zâmbi, de parcă voia să-i spună „uită-te la mine ce ocupată sunt, trebuie să plec", apoi se întoarse fluturându-și mâna în semn de rămas-bun, în ideea de a evita o despărțire stânjenitoare, doar că...

Îi sună telefonul. De-adevărat. Riscând să-i arunce o privire peste umăr Motociclistului Sexy, îl văzu cum ridica din sprâncene.

– Cred că te-a sunat cineva *pe bune*, remarcă el, cu o notă inedită în voce. Poate cu mai mult umor, dar mai degrabă cu uimire că fusese cât pe ce să fie călcat de o puicuță din LA, handicapată din punct de vedere social.

Nervoasă, Maddie răspunse la telefon, dar regretă că o făcuse, pentru că era cineva de la Departamentul

de resurse umane al casei de producţie de la care fusese concediată, care voia să ştie dacă prefera să-i fie trimis ultimul salariu prin poştă.

- Am un cont la bancă, murmură ea, apoi ascultă un discurs despre termenii concedierii la care răspunse „da" în mod repetat şi din care pricepu că nu avea să primească recomandări. Oftă şi închise telefonul.

Necunoscutul stătea cu ochii pe ea.

- Ai fost dată afară, nu?

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

El încuviinţă, dar nu se urni, ci rămase nemişcat în şaua motocicletei, emanând valuri de testosteron. Maddie îşi dădu seama că aştepta să plece ea prima. Una din două: sau era un adevărat domn, sau nu voia să-şi riste viaţa şi picioarele. Încă o dată, îmi pare foarte rău... Merse de-a-ndărătelea până la maşină, unde, cu faţa întoarsă de la el, se urcă la volan. „Oare chiar mă bucur că nu l-am călcat?" îşi spuse. *Oare?* Ei bine, oricum, episodul se încheiase. „Nu privi înapoi, Maddie. Nu..."

Dar se uită. Cu toate că nu putea fi sigură, se gândi că arăta un pic năucit. Avusese de multe ori parte de aşa ceva.

În scurt timp ajunse la Lucky Harbor. Era exact aşa cum îl văzuse pe Google Earth, un orăşel-port din statul Washington, cuibărit într-un golf stâncos, un ciudat amestec de vechi şi nou. De o parte şi de alta a străzii principale se înşiruiau clădiri victoriene care adăposteau băcănia, poşta, benzinăria şi un magazin cu diverse articole, toate indispensabile într-o localitate. În prelungirea plajei se afla un dig mărginit de alte magazine şi cafenele cu terase.

Mai era acolo şi o Roată Mare.

La vederea ei, o cuprinse o dorinţă ciudată. Îi venea să-şi cumpere bilet şi să se dea în ea, pentru ca, măcar pentru patru minute, să uite că împlinise douăzeci şi nouă de ani, nu avea nici un fel de perspective şi nici casă. Avea în schimb rău de înălţime.

Îşi văzu mai departe de drum. După două minute ajunse la o intersecţie unde constată că nu mai ştia pe care drum s-o ia. Trase pe dreapta, îşi scoase harta

şi îl văzu pe Motociclistul Sexy trecând pe lângă ea în blugii lui decoloraţi, care i se mulau ispititor pe fesele perfecte.

După ce frumoasa privelişte îi dispăru din faţa ochilor, se uită din nou pe hartă. Hotelul Lucky Harbor trebuia să fie pe apă, dar şi asta era greu de crezut, deoarece, din câte ştia ea, singurele lucruri pe care le posedase vreodată mama ei erau o rulotă lambrisată cu lemn din 1971 şi toate albumele formaţiei Grateful Dead, a cărei admiratoare înflăcărată era.

În documentele notarului, hotelul avea un mic debarcader, clădirea propriu-zisă şi casa proprietarului.

Plină de nerăbdare, demară şi o luă la dreapta... doar ca să ajungă unde se termina asfaltul.

În culmea frustrării, ochi ultima clădire de pe stânga. Era o galerie de artă. În prag stătea o femeie într-un trening de un roz ţipător, cu vipuşcă albă, cu pantofi sport în picioare şi pe cap cu o bentiţă de frotir care îi ţinea părul să nu-i vină în faţă. Putea să aibă între cincizeci şi optzeci de ani, era greu de spus, şi, în contradicţie cu ţinuta ei sportivă, avea o ţigară atârnând în colţul gurii şi o piele care arăta de parcă ar fi stat cu anii la plajă.

– Bună, drăguţo! îi spuse cu o voce dogită. După mine, ori te-ai rătăcit, ori vrei să cumperi un tablou.

– M-am rătăcit, recunoscu Maddie.

– Multora li se întâmplă pe aici. Sunt o mulţime de drumuri care nu duc nicăieri.

Grozav. Se afla pe un drum care nu ducea nicăieri. Aşa i se întâmplase toată viaţa.

– Caut hotelul Lucky Harbor.

Sprâncenele albe ale femeii se ridicară până dispărură sub păr.

– Ah! Ah, în sfârşit! Făcu riduri la ochi când zâmbi, apoi bătu din palme de încântare. Tu care eşti, scumpo? Copilul rebel, Magnolia de oţel sau Şoricelul?

Maddie clipi nedumerită.

– Păi...

– Mamei tale îi plăcea aşa mult să vorbească despre fetele ei! Mereu spunea că v-a lăsat în plata Domnului,

dar c-o să vă aducă înapoi, să conduceţi toate trei hanul ca o adevărată familie.

- Vreţi să spuneţi pe toate patru.

- Nu. Ea vorbea doar de trei. Pufăi din ţigară, apoi expiră aşa tare, de s-ar fi zis că-i ieşea afară şi un plămân. Voia mai întâi să renoveze hotelul. Dar pneumonia i-a venit repede de hac, aşa că n-a mai apucat. Zâmbetul i se şterse de pe faţă. Probabil că Dumnezeu abia aştepta să-i ţină Pheeb de urât. O, Doamne, ce grozavă era! Îşi înălţă capul s-o măsoare pe nou-venită cu privirea.

De jenă, Maddie îşi aranjă ţinuta, sperând că nu-i rămăseseră firimituri pe piept şi că nu era prea ciufulită.

Femeia îi zâmbi din nou.

- Eşti Şoricelul.

„Ei bine, la naiba!" Oftă, gândindu-se că ar fi fost o prostie să se simtă insultată când i se spunea adevărul.

- Da.

- Atunci tu eşti cea deşteaptă. Cea care conducea marea casă de producţie din Los Angeles.

- O, nu, scuturâ Maddie vehement din cap, am fost doar secretară.

Secretara unei alte secretare, care trebuia să-i cumpere şefului ei până şi chiloţii şi cadourile pe care voia să le facă iubitei sale, dar şi să producă filme şi spectacole de televiziune.

- Mama ta a zis că aşa vei spune, şi te cunoştea mai bine. Ştia ce intransigentă eşti. A zis că de obicei munceşti foarte mult.

Maddie *muncise* din greu. La naiba, dusese pe umeri toată casa de producţie. „Să dea Domnul să putrezească în iad!" bombăni ea în gând.

- De unde ştiţi toate astea?

- Eu sunt Lucille. Când văzu că Maddie nu reacţiona, pufni în râs. De fapt, sunt angajata ta. Ştii, la hotel. De câte ori vin oaspeţi, eu fac curat.

- Singură?

- Păi, afacerea nu merge grozav. Aşteaptă o clipă, vreau să-ţi arăt ceva.

- Mă cam grăbesc... Dar Lucille plecase deja. Bine, atunci.

Peste două minute, femeia se întoarse din galerie având în mână o cutie de lemn pe care scria REȚETE.

– Asta-i pentru voi, fetele.

Maddie nu călca prin bucătărie, dar ar fi fost nepoliticos s-o refuze.

– Phoebe gătea?

– O, nu, zise Lucille, chicotind din nou. Putea să fiarbă apa mai bine ca oricine.

– Mulțumesc, spuse tânăra femeie luând cutia.

– Și acu', mergi pe drumul ăsta vreo doi kilometri, până se termină pădurea. Nu te poți rătăci. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Să deretic, să pun lucrurile în ordine... să curăț pânzele de păianjen.

– Să curățați pânzele de păianjen?

– Mama ta nu se prea ocupa de păianjeni.

Uite că aveau și ceva în comun.

– Și sunt multe?

– Depinde ce înțelegi prin multe.

„O, Doamne, mai mult de una înseamnă că tot hotelul e infestat." Maddie reuși să schițeze un zâmbet care părea mai mult un rânjet, îi mai mulțumi femeii de câteva ori, se urcă din nou în mașină și o luă pe drumul neasfaltat. „Șoricelul", își spuse ea, oftând.

Nu avea să rămână așa.

capitolul 2

Nu lua viața prea în serios. Oricum murim cu toții.

PHOEBE TRAEGER

Lucille avusese dreptate. După exact doi kilometri, drumul ajungea în teren deschis. Oceanul Pacific era adânc, agitat, cenușiu, cu valuri înspumate care se întindeau cât vedea Maddie cu ochii. Se îmbina perfect cu cerul de un gri metalic pe care se profila uimitoarea faleză stâncoasă, învăluită în ceață.

Găsise „hotelul" și constatase că Lucille avusese dreptate și în această privință. Nu era un loc ce se putea

numi înfloritor, ba dimpotrivă. Dar cunoscuse şi timpuri mai bune, era limpede.

Pe treptele verandei din faţă şedea o femeie, cu un scuter Vespa parcat lângă ea. Când o văzu pe Maddie, se ridică în picioare. Purta nişte pantaloni mulaţi, de culoare kaki, un tricou cu glugă de un roşu aprins şi adidaşi asortaţi. Părul lucios, arămiu, îi cădea pe spate într-o dezordine studiată pe care întreg personalul unui salon de înfrumuseţare n-ar fi putut-o realiza din buclele alandala ale lui Maddie.

Era Chloe, Copilul Rebel de douăzeci şi patru de ani.

Maddie încercă să-şi netezească părul blond-închis care nu o asculta aproape niciodată; în mod previzibil, nu avu succes nici de data asta. Înainte să poată spune ceva, un taxi parcă lângă maşina ei şi din el coborî o femeie înaltă, zveltă şi frumoasă. Părul ei scurt şi brunet era tuns în scări, părând sexy fără nici un efort. Purta un taior sobru şi elegant care îi scotea în evidenţă corpul lucrat, iar pe faţă avea un zâmbet rece şi protocolar.

Era Tara, Magnolia de oţel.

În timp ce şoferul de taxi îi aducea Tarei pe verandă diversele bagaje, cele trei femei se uitau una la alta, stânjenite după cei cinci ani în care nu se văzuseră. Ultima întâlnire fusese în Montana, când Tara şi Maddie veniseră să-şi scoată sora pe cauţiune din închisoarea unde se afla deoarece, încălcând legea, sărise cu coarda elastică de pe un pod. Chloe le mulţumise şi promisese să le dea banii înapoi, apoi fiecare îşi văzuse de viaţa ei.

Asta era situaţia. Fiecare avea alt tată şi altă personalitate, având în comun doar o mamă hippie, drăguţă şi zăpăcită, care fusese toată viaţa în căutarea plăcerilor.

– Iată-ne din nou împreună, spuse Maddie, încercând să schiţeze un zâmbet şi să rupă tăcerea stânjenitoare. Cum mai merge treaba?

– Să mă întrebi după ce ieşim din încurcătura asta idioată, şopti Tara uitându-se la mezină.

– Eu n-am nici un amestec în asta, se dezvinovăţi Chloe ridicând braţele.

– Ar fi prima dată când s-ar întâmpla, remarcă Tara cu un foarte uşor accent din Sud, pe care îl nega, dar

pe care-l prinsese pentru că fusese crescută de bunicii din partea tatălui, la ferma lor din Texas.

Chloe își dădu ochii peste cap și își scoase din geantă inhalatorul pentru astm, de care nu se despărțea niciodată.

– Ăsta e? Marea revelație? întrebă ea privind cu interes în jur.

– Cred că da, spuse Maddie, uitându-se și ea la hotelul ce părea părăsit. Se pare că nu prea sunt oaspeți în momentul de față.

– Nu luăm mai nimic pe el dacă-l vindem, observă Tara.

– Să-l vindem? se miră Maddie.

– E cel mai simplu mod de a ne căra de aici cât mai repede.

Lui Maddie i se strânse stomacul. Nu voia să plece. Avea nevoie de un loc unde să stea – să-și tragă sufletul, să-și lingă rănile, să se adune.

– De ce atâta grabă?

– Nu sunt decât realistă. Am moștenit acest hotel cu o ipotecă imensă și fără lichidități.

– Vorbești ca mama, interveni Chloe.

– Au rămas mulți bani de la părinții ei, zise Maddie. În testament figurau separat de proprietate, așa că nu știu cui i-au revenit. Cred că uneia din voi.

Chloe scutură din cap. Și ea, și Maddie se uitară în același timp la Tara.

– Drăguțo, nu știu nimic mai mult decât voi. Dar eu zic că cel mai bine am face să vindem, să plătim ipoteca, să împărțim în trei ce mai rămâne și să ne vedem de viețile noastre. Mă gândesc să punem hotelul la vânzare și să ne cărăm peste câteva zile, dacă ne jucăm bine cartea.

De data aceasta, Maddie simți un gol în stomac.

– Așa de repede?

– Nu spune că vrei să stai în Lucky Harbor o clipă mai mult de cât e necesar, nu? întrebă Tara. Nici chiar mama, Dumnezeu s-o ierte, n-a prea stat pe aici.

Chloe își agită inhalatorul și trase a doua oară din el.

– Mie îmi convine să vindem cât mai repede. Săptămâna viitoare trebuie să fiu la spa-ul unui prieten, în New Mexico.

– Ai destui bani să mergi la un spa în New Mexico, dar nu şi să-mi dai înapoi ce ţi-am împrumutat? se interesă Tara.

– Mă duc acolo să lucrez. Am creat o linie de produse naturale de îngrijire a pielii şi vreau să discut cu cei de la spa, poate le-o vând lor. Chloe îşi aţinti ochii la drum. O fi vreun bar prin oraş? Mi-ar prinde bine să beau ceva.

– E doar patru după-amiaza, o atenţionă Tara.

– Dar în altă parte e cinci. Chloe îşi miji ochii. Care-i problema?

– Cred că ştii şi tu.

– Şi de ce nu-mi zici?

„Iar începe", se gândi Maddie, simţind cum i se punea un nod în gât de teamă.

– Ei, ce-ar fi să stăm puţin jos şi...

– Nu, vreau să-mi spună ce are-n cap, stărui Chloe.

Aerul era plin de energie statică, deoarece erau cât pe ce să izbucnească două furtuni violente: una în natură şi alta între surori.

– N-are importanţă ce am eu în cap, rosti Tara cu răceală în glas.

– Hai, sudisto, varsă-ţi nervii pe noi. Ştiu că asta vrei să faci.

Maddie se puse între ele. Acţiona sora mijlocie din ea, cea care căuta mereu aprobare, negociatoarea din adâncul sufletului ei.

– Uite! exclamă ea în disperare de cauză. Un căţeluş!

Chloe întoarse capul, părând amuzată.

– Serios? Dădu din umeri. Merită să încercăm.

– Data viitoare spune-o cu mai multă convingere şi fără atâta panică. Poate îţi reuşeşte.

– Ei bine, puţin îmi pasă dacă sunt căţeluşi sau curcubeie, zise Tara. Oricât ar fi de neplăcut, trebuie s-o facem.

Maddie se uita la Chloe, care îşi agita din nou inhalatorul şi părea palidă.

– Te simți bine?

– Minunat!

Încercă să nu-i bage în seamă sarcasmul. Chloe, o ființă însetată de libertate ca și mama lor, suferea de o formă gravă de astm și ura faptul că era bolnavă, deoarece o oprea să plece în căutarea aventurii. Și a scandalurilor.

Cele trei surori străbătură veranda, a cărei dușumea scârțâia, și intrară în hotel. Ca majoritatea clădirilor din Lucky Harbor, era în stil victorian. Zugrăveala alb cu albastru se ștersese de mult, la ferestre dispăruseră obloanele sau erau într-o stare jalnică, dar Maddie își putea ușor închipui cum fusese cândva: nou și curat, deosebit și fermecător.

Fiecare dintre ele primise prin poștă un set de chei. Tara le folosi pe ale ei ca să deschidă ușa din față, scoțând un oftat lung de om chinuit.

Holul de la intrare era un minunat exemplu de stil folosit în casele de la țară în jurul anului 1980. Totul era în alb și albastru, de la draperiile în carouri la tapetul cu rațe și vaci, care se jupuia de pe pereți. Vopseaua era coșcovită, iar mobilele nu chiar atât de vechi pentru a fi considerate antichități, dar trecuseră totuși vreo treizeci de ani de când fuseseră noi.

– Te sufoci, pur și simplu, spuse Chloe, strâmbând din nas la vederea prafului. N-aș putea sta aici. Nu pot să respir.

Tara scutură din cap, pe jumătate îngrozită, pe jumătate amuzată.

– Arată ca o casă din cărțile Laurei Ingalls Wilder[1].

– Știi, accentul tău devine din ce în ce mai pronunțat, observă Chloe.

– N-am nici un fel de accent.

– E-n regulă, dar ai.

– Nu-i așa rău, interveni Maddie când o văzu pe Tara deschizând gura.

---

[1] Scriitoare americană (1867–1957) celebră pentru cărțile destinate copiilor, din seria *Little House* (n.tr.)

– Ba da, o contrazise Chloe. Este ca al lui Susan Sarandon în *Bull Durham*[1].

– Mă refeream la *acest* han, explică Maddie. Nu-i într-o stare aşa proastă.

– În Bolivia am stat în hosteluri care arătau ca Ritz în comparaţie cu ăsta, insistă Chloe.

– Hotelul ăsta era administrat de mama mamei şi cel de-al treilea soţ al ei. Tara îşi trecu un deget pe balustradă şi se uită la praful care rămăsese pe el. Cu mulţi ani în urmă.

– Şi bunica a dat iama prin bărbaţi? întrebă mezina. Uau, se pare că suntem toate sortite să mâncăm tipi pe pâine.

– Vorbeşte doar pentru tine, spuse Tara în şoaptă, semănând tot mai mult cu Susan Sarandon.

– Recunoaşte, genele noastre ar trebui purificate, zâmbi Chloe.

– Aşa ziceam şi eu, confirmă Tara când Maddie pufni în râs. Bunica s-a ocupat de hotel, iar când a murit, mama a încercat să preia afacerea, însă a fost prea mult pentru ea.

Maddie era fascinată de această dezvăluire din trecut. Nu auzise în viaţa ei de locul acela. Din câte ştia ea, nici una dintre ele nu ţinea legătura cu mama lor, pe care o vedeau din an în Paşte. Asta din cauză că pe mama lor n-o interesau decât fanteziile ei.

Nu că ar fi fost o persoană rea. Fusese fără îndoială o hipiotă convinsă, pentru care libertatea însemna totul. Nu ştia cum să aibă grijă de lucruri precum o maşină, un cont bancar... sau cele trei fete ale ei.

– Habar n-aveam că mama era aşa apropiată de părinţii ei.

– Au murit de mult. Tara se întoarse şi se uită la Chloe cum urcă scările. Nu te duce sus, scumpo! E prea mult praf acolo, o să ţi se agraveze astmul.

---

[1] Film din 1988, regizat de Ron Shalton, cu Susan Sarandon şi Kevin Costner în rolurile principale (n.tr.)

– Oricum nu mă simt bine, şi nu din cauza astmului. Chloe îşi trase tricoul peste gură şi continuă să urce, iar Tara dădu din cap dezaprobator.

– De ce să-mi fac mereu griji pentru ea? Se duse în bucătărie şi o examină în tăcere. Blaturi Formica, zise ea, de parcă ar fi fost azbest.

Da, aşa era, plăcile melaminate nu erau frumoase, iar pardoseala din gresie albă şi albastră era de modă veche, totuşi interesantă. Aparatele şi mobilierul erau vetuste, dar felul în care erau aranjate crea o atmosferă plăcută şi intimă, completată de cocoşii de pe marginea tapetului. Maddie parcă şi vedea oaspeţii aşezaţi în jurul mesei celei mari din lemn, cu faţa la bovindoul de la care aveau o priveliştе minunată... spre debarcaderul aflat într-o stare deplorabilă.

Ei bine, se putea spune că evoca trecutul. Existau fără îndoială destui oameni care să-şi caute refugiul la un han pitoresc, cu o atmosferă intimă, şi să fie dispuşi să plătească pentru asta.

– Avem la muncă, nu glumă! anunţă Chloe intrând în bucătărie, tot cu tricoul pus peste gură şi nas.

Pe Maddie nu o speria munca. Toată viaţa muncise din greu. Pe faţă îi apăru un zâmbet când îşi imaginâ toată bucătăria aranjată frumos, strălucind de curăţenie, cu focul duduind în cuptorul cu lemne şi pe plită nişte mâncăruri îmbietoare. Fără să se mai gândească, îşi scoase BlackBerry-ul pe care nu şi-l mai putea permite şi începu să facă o listă cu degetele care îi umblau cu febrilitate pe taste. „Zugrăveală, alte blaturi, aparate noi..." Hmm, ce mai trebuia? Apăsă pe întrerupător ca să vadă mai bine, însă lumina nu se aprinse. Adăugă pe listă: „De schimbat instalaţia electrică".

– Şi de astupat găurile din acoperiş, îi arătă Tara spre tavan.

– E o baie deasupra, le informă Chloe. Are probleme cu instalaţiile. Iar în acoperiş sunt găuri.

Tara veni mai aproape de Maddie şi se uită la listă peste umărul ei.

– Eşti obsedată să organizezi totul?

La casa de producție, trebuia să fie. Erau cinci producători – și cu ea. Ei culegeau laurii, iar ea muncea. Făcea totul. Până săptămâna trecută, îi plăcuseră atât munca ei, cât și prosperitatea pe care i-o asigura.

– Numele meu e Maddie și sunt obsedată de BlackBerry-ul meu, de rechizite și de organizare. Aștepta un comentariu inteligent.

Însă Tara se mulțumi să dea din umeri.

– Aici ai să te simți în elementul tău.

Ajunsese aproape de ușă când Maddie i se adresă:

– Știai că mama nu voia să vândă? Că a vrut ca noi să administrăm împreună acest hotel, ca pe o afacere de familie?

Tara se întoarse cu fața.

– Nu s-a gândit ea la asta.

– Ba da, pe bune. Voia să se folosească de han pentru a ne reuni.

– Am iubit-o pe mama. Dar nu era genul care să reunească oamenii, zise Chloe.

– Nu, încuviință Maddie. Dar am putea noi. Dacă am vrea cu adevărat.

Surorile ei o priviră.

– Ai luat-o razna, conchise Tara într-un târziu. Noi vrem să vindem.

„Nu mai sunt un șoricel", își zise Maddie. „M-am transformat dintr-un șoricel într-o femeie puternică, ca... Rachel din *Friends*[1]. Fără toate acele șovăieli și smiorcăieli." Și fără Ross. Nu-i plăcea de Ross.

– Și dacă eu nu vreau?

– Mă doare-n cot dacă vrei sau nu. Nu contează, se răsti Tara. Trebuie să vindem.

– În cot? repetă Chloe, râzând. Așa se vorbește la fermă sau unde? Și ce înseamnă?

Tara o ignoră și numără pe degete motivele.

– N-avem bani. Și trebuie să plătim notarul în două săptămâni. Ca să nu mai vorbim că trebuie să mă întorc

[1] Serial TV de mare succes, difuzat la NBC între anii 1994 și 2004. Rachel și Ross sunt doi tineri care se iubesc. (n.tr.)

la Dallas şi să-mi văd de viaţa mea. Mi-am luat liber doar o săptămână.

Maddie ştia că sora ei avea un soţ sexy care lucra la NASCAR[1], pe nume Logan, şi o funcţie de conducere într-o companie importantă. Era de înţeles că voia să se întoarcă repede la Dallas.

– Iar eu poate am întâlnire cu un prinţ arab, spuse Chloe. Toate trebuie să ne vedem de vieţile noastre.

„Nu chiar toate", se gândi Maddie.

Într-o tăcere jenantă, purceseră toate trei să viziteze şi restul hanului. Lângă bucătărie mai erau un birou şi o cămăruţă cu un pat şi baie, iar sus patru camere cu două băi comune, toate de o eleganţă mult prea sărăcăcioasă ca să mai rămână şic.

Apoi se duseră la debarcader. Micuţa clădire metalică servea atât de depozit, cât şi de birou – iar peste tot era o dezordine groaznică. Toate erau îngrămădite acolo: caiacuri şi unelte, vâsle şi echipamente. Ca o veste bună, patru dintre cele opt locuri de acostare erau ocupate cu bărci.

– Se pot închiria, spuse Maddie încântată, mai adăugând ceva pe listă.

– Hmm, făcu Tara.

Chloe se uita la şalupă.

– Ei, ce-ar fi s-o scoatem pe asta şi să facem o plimbare şi...

– Nu! exclamară Tara şi Maddie în cor.

Mezina îşi dădu ochii peste cap.

– Ce naiba, am fost arestată şi eu o dată şi mi-o tot amintiţi!

– De două ori, preciză Tara. Şi tot nu mi-ai dat banii de cauţiune pe care i-am plătit în urma dezastrului cu scuterul pe apă de la San Diego.

Maddie habar n-avea ce se întâmplase la San Diego. Şi nici nu credea că ar fi vrut să afle. Ieşiră afară, să vadă şi ultima parte a „complexului hotelier", căsuţa proprietarului. Dar şi s-o numeşti „căsuţă" era prea mult,

[1] National Association Stock Car Autoracing – principala companie care organizează curse de maşini în Statele Unite (n.tr.)

căci arăta mai degrabă ca o cutie de chibrituri. Avea o bucătărie şi un living, minuscule amândouă, un singur dormitor şi o baie.

Şi tone de praf peste tot.

– Ei, nu-i chiar aşa rea, zise Maddie, pentru că surorile lor amuţiseră de uimire. Mai stătură o clipă să „admire" interiorul, care era – surpriză, surpriză – tot alb cu albastru şi cu o mulţime de modele de raţe, vaci şi cocoşi. Nu sunt prea multe de făcut, mă gândesc, adăugă ea.

– Nu, ripostă ferm Tara, Domnul să te binecuvânteze, dar te rog, *te rog*, nu mai gândi.

Chloe pufni în râs.

– Îmi place la nebunie cum spui „Domnul să te binecuvânteze" înainte să insulţi pe cineva. Mişto.

Tara, ignorând-o, continuă pe un ton blând şi calm, dar răspicat:

– Majoritatea dictează aici. Şi majoritatea zice că trebuie să vindem cât mai repede posibil, presupunând că nu trebuie să plătim pe cineva ca să ne ia porcăria asta de pe cap.

Maddie se uită la sora mai mică.

– Şi tu vrei să vinzi, nu?

Chloe ezita.

– Spune adevărul, o îndemnă Tara.

– Nu pot. Chloe îşi acoperi faţa cu mâinile. Se uită la mine ca o căprioară rănită. Ştii ce? zise ea îndreptându-se spre uşă. N-am chef să fiu eu cea care dă votul decisiv.

– Unde pleci? vru Tara să ştie.

– Să mă plimb.

– Dar avem nevoie de votul tău... Când uşa se trânti, Tara începu să bombăne: Egoistă ca întotdeauna. Se uită în jur dezgustată. Eu mă duc în oraş să fac aprovizionarea pentru câteva zile. Avem nevoie de mâncare şi materiale pentru curăţenie – şi poate de ceva combustibil. Se uită la Maddie şi, văzând ce îngrozită era, izbucni în râs. Am glumit! Pot să iau maşina ta?

– Să cumperi chipsuri, multe chipsuri cu caşcaval, o rugă Maddie, dându-i cheile.

Când rămase singură, se aşeză pe trepte şi scoase din geantă cutia cu reţete de la Lucille. Neavând altceva de făcut, o deschise, pregătindu-se sufleteşte pentru plictiseala adusă de lectura unor reţete culinare pe care nu avea să le facă niciodată.

Constată însă că pe fişe nu erau trecute reţete pentru feluri de mâncare, ci pentru... viaţă. Phoebe le intitulase *Sfaturi pentru fetele mele*. Primul era:

Să fiţi întotdeauna îndrăgostite.

Maddie se uită o clipă la foaie, apoi nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Cu mulţi ani în urmă, tatăl ei îi ţinuse un discurs despre sex. De fapt, îi enumerase lucrurile foarte repede, evitându-i privirea şi încercând să-şi facă datoria. Era aşa de stânjenit că trebuia să-i vorbească despre aşa ceva, şi totul numai pentru că o sunase un băiat.

„Băieţii sunt ca drogurile", o informase. „Trebuie să le spui un *nu* răspicat."

Îi era clar că tatăl şi mama ei nu se ghidaseră în viaţă după aceleaşi principii. Nemaiavând chef să vadă ce alte sfaturi i se păruseră indispensabile lui Phoebe, puse cutia înapoi în geantă. Îşi trase fermoarul de la geacă şi ieşi afară, simţind nevoia de o plimbare. Vântul se înteţise, iar norii erau şi mai negri şi atârnau jos, deasupra capului ei.

La capătul terenului defrişat se opri şi se uită în urmă, la hanul cel dezolant. Nu era deloc ceea ce sperase. Nimic nu-i amintea aici de mama ei. Nu era căutuşi de puţin un cămin. Şi totuşi... şi totuşi, nu voia să-l părăsească. Voia să rămână acolo.

Nu doar pentru că nu avea altă casă. Ei bine, puţin şi din acest motiv.

Oftă şi o luă din nou din loc. După ce merse cam doi kilometri de la han, trecu pe lângă galerie, făcându-i semn cu mâna lui Lucille, care scosese capul afară şi îi zâmbea. Fulgii de zăpadă pluteau în aer. Nu erau mulţi şi se topeau îndată ce cădeau pe pământ. Dar felul

în care pluteau leneş în jurul ei îi mai alungă gândurile negre până se trezi că ajunsese în oraş.

Îşi dădu brusc seama că stătea în faţa unui bar. Făcu un pas înapoi să vadă ce scria pe uşă, dar se împiedică de bordură şi se izbi de un obiect masiv, căzând odată cu el.

O motocicletă.

– Rahat, şopti, întinsă cât era de lungă pe motocicleta mare şi grea. Rahat, rahat. Îngrozită, sări în picioare, frecându-şi fundul şi coastele care o dureau şi calculând în minte costul pagubelor, pe care îl compară cu puţinii bani pe care îi mai avea în cont.

Era groaznic să se gândească la asta, aşa că motocicleta *nu* trebuia să aibă nici o zgârietură. Întinse mâna şi încercă să ridice chestia aceea enormă, dar nu avea destulă putere. Se tot chinuia când pe uşa barului ieşiră doi bărbaţi.

Unul din ei purta un costum cafeniu sobru, iar la gât îi atârna o cravată. Spunea:

– Ei, şi-o căuta cu lumânarea...

Celălalt bărbat nu vorbea, însă Maddie îl recunoscu oricum. Era Motociclistul Sexy de mai înainte, ceea ce însemna... O, Doamne, răsturnase tocmai motocicleta *lui!* În mod clar, soarta n-o ajuta defel.

Cel puţin n-o văzuse încă. Era prea preocupat să-l împingă afară din bar pe Tipul în Costum.

Dar acesta se eliberă şi se întoarse spre el, ameninţându-l cu pumnii.

Motociclistul Sexy nu reacţionă, părea relaxat, dar gata să se bată, dacă era cazul.

– Du-te acasă, Parker.

– Nu poţi să mă dai afară aşa.

– Ba pot, şi chiar o fac. Şi să nu te mai văd pe-aici până nu înveţi că un refuz e un refuz.

– Dar ţi-am zis că mă plăcea.

Motociclistul Sexy scutură din cap.

Tipul în costum se îndepărtă puţin, apoi zbieră:

– Să te ia dracu'! şi dispăru în noapte.

Maddie rămăsese ţintuită locului, cu inima bătându-i nebuneşte. Nu era sigură dacă din cauza situaţiei în sine,

care îi aducea aminte de altele similare din trecut, sau din cauza faptului că putea oricând s-o zărească, moment în care ar fi fost pierdută. Şi mai îngrozită, încercă din nou să ridice motocicleta.

Două mâini mari o apucară însă de braţe şi o traseră de lângă vehicul. Străbătută de un fior, se întoarse cu faţa la el. Era mai înalt decât crezuse, aşa că făcu un pas înapoi ca să nu poată pune mâna pe ea.

Părul lui negru era destul de bine netezit cu mâna, pe frunte atârnându-i o buclă. Avea o bărbie voluntară şi nişte pometi să mori după ei, iar în ochii de culoarea caramelului i se citea uimirea.

– Te superi dacă te întreb ce ai cu motocicleta mea?

– Bine, am greşit, recunoscu ea. Dar îţi jur că n-am nimic cu tine sau cu motocicleta ta.

– Atunci trebuie să mi-o dovedeşti.

Lui Maddie i se strânse stomacul.

– Eu...

– Hai să bem ceva. Făcu un semn cu capul spre bar.

– Cu tine?

– Sau singură, dacă preferi. Dar arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un pic de alcool.

Îşi îndreptă motocicleta cu o uşurinţă enervantă şi îi întinse mâna.

Maddie se uită la ea, dar nu i-o luă.

– Uite ce e, fără supărare, dar tocmai am văzut cum te porţi cu aceia care te enervează, aşa că...

El se uită în direcţia în care dispăruse Tipul în Costum.

– Parker mi-a lovit o bună prietenă şi s-a făcut de râsul lumii. Da, m-a supărat grozav. Dar tu nu. Nu încă.

– Chiar dacă am încercat să-ţi distrug de două ori motocicleta?

– Chiar dacă. Schiţă un zâmbet, de parcă ea l-ar fi amuzat. Şi asta era bine, nu? Era mai bine să se distreze pe seama stângăciei ei decât să se înfurie. Oricum, motocicleta n-are nimic, zise el, luând-o spre uşa pe care scria COLIBA IUBIRII.

– Nu e o idee bună.

El râse. Măiculiță, ce sexy era! S-ar fi putut molipsi de buna lui dispoziție dacă nu s-ar fi temut în orice clipă să nu se preschimbe într-un avocat din LA, mânios, arțăgos și agresiv, care nu-și poate stăpâni nervii.

Nu, imposibil. Asta era fostul ei iubit, Alex.

- Sincer, insistă ea, nu cred că e o idee bună.

- Chiar sincer?

- De ce, oamenii nu prea spun adevărul pe aici?

- Cum să nu? Ba chiar spun adevărul gol-goluț chiar și când n-ar trebui. Asta se cheamă bârfă. Localnicii din Lucky Harbor se pricep de minune la asta. Poți să-ți ții un teanc de bani în mașina descuiată și nu ți-i ia nimeni, dar nu poți să păstrezi un secret.

- Ce bine că nu am!

- Toți avem secrete, zâmbi el. Hai, îl cunosc pe barman. Un pic de alcool o să-ți facă bine, crede-mă.

Da, dar ea nu prea mai avea încredere în nimeni. Aproape deloc. I se epuizaseră toate resursele de încredere.

- Nu știu ce să zic.

Chiar dacă o împinsese puțin înăuntru, nu putea nega faptul că intrase de bunăvoie. Localul îi stârni imediat interesul. Parcă s-ar fi aflat într-o cârciumă dintr-un western. Pereții erau zugrăviți în bordo, culoarea păcatului, iar pe ei erau atârnate vechi unelte de minerit. Tavanul era din bârne. Deasupra meselor scrijelite din lemn, cu bănci în loc de scaune, atârnau felinare, iar barul era făcut din niște uși vechi prinse una de cealaltă. Fuseseră instalate deja ornamentele de Crăciun, peste tot erau enorme globuri argintii și nenumărate ghirlande de beteală.

Motociclistul Sexy îi ținea mâna într-a lui, mai mare și mai caldă, și o trăgea printre mese. Toată lumea vorbea, râdea tare, iar muzica urla din tonomatul de pe peretele opus. Nu recunoștea piesa pentru că era country, nicidecum genul ei favorit, dar cântărețul zicea ceva despre Moș Crăciun care o sărută pe maică-sa sub vâsc.

Scuturând din cap, se lăsă condusă la bar, unde nimeni nu bea ca să uite de supărare.

Toți păreau... fericiți.

Sperând să se molipsească de veselia lor, se aşeză pe scaunul pe care i-l indicase el, lângă o femeie care purta nişte blugi extrem de mulaţi şi un top, ceea ce însemna fie că îi era frig, fie că se distra de minune. Era excesiv fardată, dar îi stătea bine. Flirta veselă cu un tip cât un munte de lângă ea, care zâmbea cu gura până la urechi, arătând de parcă ar fi tras lozul cel mare.

Motociclistul Sexy îi salută pe amândoi ca pe nişte prieteni apropiaţi, apoi se duse în spatele barului, atingând-o în trecere pe Maddie cu trupul său musculos. Văzând-o scuturată de un frison, se interesă:

– Ţi-e frig?

Ea scutură din cap, iar el replică printr-un zâmbet atât de atrăgător, încât o făcu iarăşi să se înfioare.

O mulţime de clienţi aşteptau nerăbdători la tejghea, însă el scutură din cap, fixând-o cu privirea pe Maddie.

– Mi-am terminat tura, băieţi. Doar îi prepar doamnei o băutură.

Celălalt barman, alt tip înalt şi arătos – uau, da' frumoşi mai erau şi băieţii ăştia din Lucky Harbor – întrebă:

– Ce pilot decolează fără permisiune? Ei, n-are importanţă. Îi trânti în faţă Motociclistului Sexy un sudoku. Fă-mi careul ăsta în mai puţin de trei minute.

– De ce?

– Este una la capătul barului, aia cu tocuri înalte – Iisuse, nu te uita! Ce, nu te pricepi? Mi-a zis că o să-mi facă nişte chestii ilegale în treişpe state dacă rezolv careul ăsta în trei minute sau mai puţin.

Motociclistul Sexy îi aruncă rapid o ocheadă lui Maddie şi zâmbi.

– Nu vezi că încerc să vrăjesc o tipă, Ford?

Ford se întoarse spre nou-venită şi se uită lung la ea.

– Sper că ai aflat deja că băiatul ăsta are ceva farmec. Da' ţi-a zis că în prima clasă de liceu l-am poreclit Hugh[1] pentru renumita lui colecţie de materiale pornografice? Avea mai multe reviste decât poţi găsi pe eBay. Şi pesemne

[1] Hugh Hefner (n. 1926), publicist american, fondator şi director de creaţie al Playboy Enterprises (n.tr.)

ţi-a spus că nu-şi mai poate scrie numele cu pipi în zăpadă, pentru că, ultima dată când a făcut-o, s-a ales cu o hernie, încercând să facă litera X de la sfârşitul numelui său? Ford se răsuci spre Motociclistul Sexy şi îl bătu încet pe spate. Ţi-am făcut-o. Acu' nu mai ai nici o şansă s-o vrăjeşti, aşa că vezi de sudoku ăla - mi-eşti dator.

Motociclistul Sexy se strâmbă, iar Maddie făcu ce nu mai făcuse de săptămâni bune: pufni în râs.

capitolul 3

Un pahar cu vin e întotdeauna soluţia cea mai bună, chiar şi dacă nu ştii sigur ce problemă ai.

PHOEBE TRAEGER

- Zi aşa, colecţionezi reviste pornografice.

Jax Cullen scutură din cap. Să-l ia naiba pe Ford!

- Am colecţionat, o corectă el. I le-am vândut unui boboc când am plecat la facultate.

- Da, ştiu, aşa zic toţi.

Mulţumit că îngrijorarea din ochii ei fusese înlocuită de bună dispoziţie, se aplecă peste bar şi îi şopti uşor la ureche:

- Nu vrei să-mi povesteşti şi tu ceva, vitezomano?

Ea se stăpâni suficient ca să facă doar o grimasă.

- Mă bucur că poţi să râzi de faptul că era să te omor de două ori.

- În loc să ce?

- Nu ştiu. Poate să zbieri.

Jax o studie până când ea îşi luă privirea de la el şi se holbă la sticlele din bar, încercând să-şi ascundă stingherealа.

- Nu-mi stă în fire să zbier, murmură el întinzând mâna să se joace cu o buclă din părul ei. Nu se putea abţine, prea îl atrăgeau. Ca şi ea. Am auzit că femeile din LA sunt cam agresive când agaţă un tip. Dar poate e o exagerare. Ar trebui totuşi să nu mai pierdem timpul şi să-mi faci o propunere mai directă.

– Hei, n-am vrut să te lovesc! Şi m-am împiedicat de motocicletă încercând să văd ce scrie pe uşă.

– A, dar nu negi c-ai vrut să mă agăţi. Ştiu că eşti nebună după mine. Ea râse şi scutură din cap, parcă mirându-se de propria ei reacţie, iar necunoscutul urmă: Dacă tot te ţii după mine ca scaiul, cred c-ar trebui să facem prezentările. Îi întinse mâna. Jax Cullen.

Ea îşi strecură mânuţa îngheţată într-a lui.

– Maddie Moore.

Cunoştea numele, chiar mai bine decât ar fi vrut. Era fiica mijlocie a lui Phoebe. Ezită o clipă, apoi îşi frecă mâinile într-ale lui ca să i le încălzească. Mai devreme, când conducea cu viteză şi fusese cât pe ce să-l calce, avusese impresia că era o femeie blândă, caldă şi foarte stresată. Îi plăcea la nebunie părul ei cârlionţat şi rebel, pe care abia reuşise să şi-l strângă într-o coadă de cal, dar bretonul lung îi acoperea în parte chipul frumos.

Se şi îmbrăcase în aşa fel încât să-şi ascundă formele. Văzând-o cum se foia pe scaun sub privirile lui, se întrebă de ce.

– Ce bei?

– O bere, te rog.

Luă două Corona şi veni să se aşeze pe scaunul înalt de lângă ea. Ford, care era coproprietar al barului – şi până în urmă cu două minute, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui – se întoarse şi îşi înfipse degetul în revista cu sudoku.

– Nici n-ai început? Mă omori, Clark.

Maddie se încruntă.

– Credeam că te cheamă Jax.

– Aşa e, dar tipul ăsta, care vrea să ajungă ca Leno[1], crede că are mai mult haz dacă îmi zice Clark. Adică Superman, o lămuri el.

– Ba nu, *Clark Kent*[2], îl corectă Ford. Nu-l vezi cum îşi mişeşte ochii la careu? Asta se întâmplă pentru că are

[1] Jay Leno (n. 1950), gazda emisiunii umoristice *The Tonight Show* de pe NBC (n.tr.)

[2] Alter egoul lui Superman, un om care vrea să ducă o viaţă normală (n.tr.)

nevoie de ochelari de citit, dar nu vrea să-i poarte. Crede că n-o să-l mai placă nici o gagică. I se pare că e mai sexy să-ţi mijeşti ochii decât să recunoşti că ai vederea slabă.

– Mersi, frăţioare, bombăni Jax.

Ford îl bătu pe umăr.

– Îţi spun adevărul.

Maddie se uita la el.

– De fapt, ai semăna foarte bine cu Clark Kent, dacă n-ai fi aşa solid. Şi dur. Şi ţâfnos. Care este puterea ta supranaturală?

Ford îi zâmbi aprobator şi deschise gura să răspundă, dar Jax întinse mâna peste bar, i-o puse pe faţă şi îl împinse.

– Încerc să-mi ţin în frâu puterile supranaturale. Pentru că celor de aici le place să bârfească, o informă el.

Chiar şi cu mâna lui Jax pe faţă, Ford reuşi să scoată un ţâţâit şi să-i pună revista de sudoku înaintea ochilor.

– Dacă e aşa un supererou, întreabă-l de ce încă n-a completat careul. Tic-tac, tic-tac, frăţioare.

– Las-o baltă. Poate vrei acum să-ţi iei în serios rolul de barman şi să ne serveşti. Jax se uită la Maddie. Vrei o gustare, ceva?

Era prea emoţionată ca să mănânce, aşa că scutură din cap.

– E-n regulă, spuse Ford. Oricum, tipul ăsta are să mă aducă la sapă de lemn de unul singur. Se aplecă peste bar, zâmbindu-i lui Maddie cu farmecul irezistibil cu care reuşea să sucească minţile atâtor fete.

– Hei, ce faci acolo? îl întrebă Jax.

Ford îşi lăţi zâmbetul.

– Nu vrea să împartă. Poate pentru că sunt mai sexy decât el.

– Îţi tachinezi întotdeauna prietenii în halul ăsta? râse ea.

– Păi dacă nu poţi să-ţi necăjeşti propriul frate, atunci pe cine?

Maddie luă o gură generoasă de bere, puse jos cutia, apoi se întoarse iar spre Jax, uitându-se la el cu atenţie.

– Sunteţi fraţi?

Jax înţelese de ce punea ea această întrebare. Ford avea părul şi ochii mai deschişi la culoare şi era mai musculos, ca un fotbalist. Făcea iahting aproape în fiecare zi, concurând la cel mai înalt nivel. Când era pe mare se mişca uşor, cu o graţie naturală pe care n-ai fi bănuit-o la un tip aşa de solid.

– Nu de sânge.

– Ba da, de sânge, îl contrazise Ford. În clasa a treia, ne-am tăiat amândoi în palmă şi ne-am supt sângele unul celuilalt, nu-ţi aduci aminte? Inadaptaţii se adună.

Maddie îşi muta privirea de la unul la celălalt.

– Nici unul din voi nu pare un inadaptat.

– Ah, nu ne-ai văzut pe atunci, râse Ford. Doi puşti slăbănogi, numai piele şi os. Singurul lucru pe care îl făceam bine era să încasăm de la alţii.

– Şi să fugim repede, îi aminti Jax.

– Ce groaznic!

– Nu era chiar aşa rău. Ford ridică un umăr. Îl aveam pe Sawyer.

– Pe Sawyer?

– Arma noastră secretă. Se luase la trântă cu fraţii lui mai mari încă de când începuse să meargă. D-aia îl lăsam să vină peste tot cu noi.

Maddie îşi terminase berea şi pusese jos cutia. Arăta mult mai relaxată.

– Încă una, te rog.

Ford se simţi obligat să se intereseze:

– Doar mai vrei una sau vrei să te faci pulbere?

Ea îi cântări vorbele cu toată atenţia.

– Chiar contează?

– Doar dacă va trebui să te ridic de pe jos şi să-ţi chem un taxi.

– N-am de gând să cad.

Ford dădu din cap şi zâmbi, apoi se întoarse spre Jay şi îi arătă iar careul înainte să se ducă mai încolo să servească alţi clienţi.

Maddie sorbea din a doua bere.

– Văd că tu şi Ford sunteţi apropiaţi.

– Da, aşa e.

– Vă mai certaţi?

– Din când în când.

– Şi cum vă rezolvaţi diferendele?

– Depinde. De obicei, ne ducem noaptea în centru şi ne batem.

La auzul acestor vorbe, ea îl privi lung, stârnindu-i un zâmbet amuzat.

– Crezi că am stat în LA şi tot naivă am rămas?

– Nu, cred că-s bun la păcălit oamenii.

– Şi ce motive de ceartă aveţi? Femeile?

– Încercăm să nu ne luăm din cauza asta.

– Bine, nu femeile. Poate altceva. Şi nu încercaţi s-o rezolvaţi prieteneşte, cap sau pajură?

– Nu prea, recunoscu el. Cel mai tare-n gură câştigă. Un pumn bine ţintit e metoda perfectă.

– De fapt, nu-i o idee rea, murmură Maddie. Dar aş pierde lupta cu sora mea mai mare. Tara are probleme *grave* în ceea ce priveşte controlul agresivităţii. Se uită la bere, plimbându-şi degetele în sus şi-n jos pe cutie. Probabil că aş putea s-o bat pe Chloe, dar asta doar pentru că suferă de astm, reluă ea. Însă n-ar fi frumos din partea mea. Pe deasupra, nici nu mai sunt în formă, aşa că...

O măsură cu privirea din cap până-n picioare, admirându-i formele, şi scutură din cap.

– De unde stau eu nu se vede. Ea închise ochii. Era clar că îi plăceau complimentele, ceea ce lui Jax îi stârni şi mai mult curiozitatea. Le-ai putea provoca pe surorile tale la o cursă de maşini, tu concurând cu Honda ta, îi sugeră el. Eu pariez pe tine.

Ea râse încet, puse jos cutia de bere şi arătă spre revista deschisă.

– Patru.

– Pardon?

– Patru merge acolo. Iar şase dincolo. Aplecându-se, îi luă creionul şi completă cele două pătrăţele, iar el se trezi cu gura aşa de aproape de urechea ei, că era cât pe ce s-o muşte uşurel de lob. Abţinându-se, îi inspiră parfumul. Dulce. Subtil. *Delicat.*

Înclinând capul concentrată, Maddie completă şi restul careului până să-şi dea el seama ce făcea.

– Uau!

– Nu e mare brânză, îl linişti ea. Am şi eu o obsesie. Nu pot să las nimic neterminat. Sări jos de pe scaun. Din păcate, nu există nici un program de reeducare pentru asemenea chestii.

– Ford o să-ţi rămână îndatorat, îi spuse el, apucând-o de mână ca s-o reţină.

– Ai fi putut să-l faci şi tu dacă purtai ochelari. Se trase din strânsoarea lui. Este unul de dificultate medie. Şi să ştii că femeile consideră ochelarii un semn de inteligenţă. Pe deasupra, sunt şi sexy.

Înclinând din cap, el îi văzu obrajii uşor îmbujoraţi, amuzamentul din ochi, şi se simţi emoţionat. Poate că se lupta şi ea cu nişte demoni, dar era tare frumoasă şi deşteaptă.

– Ce faci, flirtezi cu mine?

– Nu. Nu pot să-ţi trec aşa uşor cu vederea chestia cu pornografia.

Izbucniră simultan în râs, de parcă s-ar fi aprins o scânteie între ei. Mai curând o vrajă, şi încă una foarte puternică. Era evident că şi ea o simţea, căci făcu o mişcare bruscă, scoase nişte bani din buzunar şi îi puse pe bar pentru Ford, luând-o spre uşă de parcă avea aripi la picioare.

– Maddie!

Se întoarse, părând un pic panicată şi descumpănită, aşa cum fusese când o văzuse prima oară pe şosea.

– Trebuie să plec.

– Ai de făcut sudoku?

– Cam aşa ceva.

– Nu cred că e o seară în care să rezolvi careuri, spuse el, vârându-i banii în buzunarul din faţă de la blugi, moment în care degetele lui îi atinseră uşor abdomenul. Ea rămase neclintită când îl văzu plătindu-i băutura. E mai degrabă o seară în care să-ţi faci noi prieteni. Uite, Ford ne pune nişte alune. Am putea să i le aruncăm în cap. Detestă asta.

Ea închise o clipă ochii, iar când îi deschise din nou, în ei se citea emoţia.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mai stau, dar în seara asta am programată o luptă cu surorile mele. Era categoric foarte vulnerabilă, iar el nu trebuia să profite de acest lucru. Dar apoi ochii ei albaştri şi scânteietori se fixară pe gura lui şi toate bunele lui intenţii se spulberară. Încerc s-o iau de la capăt aici, mărturisi ea.

– Asta e bine.

– Da. Îşi umezi buzele cu limba, un gest involuntar, ca şi când s-ar fi gândit cum ar fi fost ca el să-i acopere gura cu a lui. Părea ceva nimerit. Şi el se gândise s-o sărute de când o văzuse în faţa barului.

Trecuse o groază de timp de când nu-şi mai permisese să simtă ceva pentru vreo femeie. Faptul că se îndrăgostise de tipa din faţa lui complica mult lucrurile, dar el se pricepea să rezolve situaţiile dificile şi nu avea să dea înapoi.

Luând-o de mână, o trase spre el, înclinându-şi capul. Bărbia lui îi atinse părul, iar un fir i se lipi de ţepii din barbă. Era destul de aproape ca să remarce fascinat cum i se măreau ochii. Ea avea gura întredeschisă şi...

– Voi doi păreţi să aveţi nevoie de o cameră de hotel. Băgăreţul de Ford.

– Chiar că trebuie să plec, zise ea trăgându-se înapoi. Mulţumesc pentru beri. În graba ei, se împiedică de o masă. Scoase o exclamaţie de spaimă, îndreptă paharele din care se vărsase băutura şi îşi ceru mii de scuze. Apoi o luă repede spre uşă, fără să se uite în spate.

– Eşti un ticălos, îi spuse Jax lui Ford, urmărind-o cu privirea.

– Fără îndoială. Deci ai de gând s-o adaugi la colecţia ta? Hai, n-are rost să negi că dintr-un sentiment de vină îi culegi pe toţi amărâţii: câini vagabonzi, prieteni care au nevoie de un împrumut, puicuţe cu ochi frumoşi şi fund chiar mai mişto...

– Ştii că nu mă interesează o legătură stabilă. Nu că n-ar fi crezut în aşa ceva. În ciuda divorţului părinţilor lui şi a recentei lui despărţiri de iubită, îşi dorea o relaţie.

Dar nu prea mai avea încredere în sine. La urma urmei, trecutul lui fusese presărat cu multe, multe greşeli.

– Nu trebuie să ai o relaţie stabilă ca să te... *implici*, insistă Ford. Oricum, nu să te implici cu adevărat. Dar a fugit de aici cât o ţineau picioarele. Poate nu te-a plăcut.

Nu, nu era vorba de asta. Fuseseră atraşi teribil unul de celălalt, atât de tare că ar fi putut aprinde toate luminile de Crăciun din Lucky Harbor. Şi tocmai această atracţie o speriase pe ea. Suferise prea mult, era clar ca lumina zilei. Ştiind acest lucru, detestându-l, Jax se îndreptă spre ieşire, pentru că, oricum ar fi fost, trebuia să afle mai multe despre ea.

– Hei, dar bacşişul meu? strigă Ford după el.

– Vrei bacşiş? Atunci învaţă să-ţi ţii gura. Şi Jax ieşi în noaptea de afară.

„Regula numărul unu când bei fără un înger păzitor lângă tine", se dojeni Maddie pe când se îndepărta de Coliba Iubirii. „Nu face nimic nelalocul lui."

O luă la picior şi se trezi la capătul digului, unde vântul bătea în rafale. Dar aproape nu-l simţea. Încă îi era cald şi îi vibra tot corpul, datorită unui tip trăsnet, cu un zâmbet de băiat rău şi un trup superb...

„Dar ziceai că ai renunţat la bărbaţi!"

Habar n-avea de ce îşi uita mereu jurământul. Nu era pregătită să accepte pe nimeni lângă ea. Nu după ce îl părăsise pe Alex cu şase luni în urmă. Nu se uitase înapoi. Dar nici înainte, dacă era să fie sinceră.

Şi totuşi, îl lăsase pe Jax să se apropie de ea şi s-o atingă.

Cât stătuse în bar, se lăsase întunericul. Centrul era luminat ca într-o felicitare de Crăciun, iar clădirile vechi şi pitoreşti îi mai abăteau gândurile.

Ajunse la un salon de coafură. Era deschis, pe scaun stătea o clientă, iar coafeza în spatele ei, amândouă sporovăind şi râzând ca două vechi prietene. În colţul străzii, de unde începea docul, se afla un mic restaurant dinspre care venea un miros de hamburgeri care îţi lăsa gura apă.

Era cafeneaua Eat Me[1].

Îi chiorăiau maţele. Din motive întemeiate, tot ce băgase în ea în ultimele ore fuseseră nişte chipsuri şi ceva bere. Se gândi cu poftă la un hamburger imens cu cartofi prăjiţi, poate şi o plăcintă...

În loc de asta, trebuia să se întoarcă la han să-şi înfrunte surorile.

După luminile oraşului veneau nişte munţi stâncoşi şi întunecaţi, al căror contur se profila pe cerul noptatic, şi care mai mult ca sigur erau plini de coioţi şi urşi. Înfiorată de spaimă, o luă de-a lungul ţărmului străjuit de formaţiuni calcaroase impresionante şi stânci de granit.

Spera din tot sufletul că urşii şi coioţii nu ajungeau pe plajă. Pe dig pâlpâiau luminiţele albe înşirate de-a lungul parapetelor. La anumite intervale, cineva pusese funde roşii şi crenguţe de vâsc.

S-ar fi putut face un film acolo, dacă n-ar fi fost vântul puternic şi tăios. Valurile care se spărgeau de piloni făceau mai mult decât orice efect sonor. Tremura în bluza de trening, dar îşi băgă mâinile în buzunare şi merse mai departe, căci avea nevoie de încă o clipă de răgaz.

Poate chiar două.

Se opri la baza Roţii Mari şi se uită în sus. Şi mai sus. Doar gândindu-se că s-ar fi dat în ea, că ar fi stat deasupra întregii lumi, i se strânse stomacul de frică.

Nenorocita ei teamă de înălţimi.

Într-o zi avea să şi-o învingă, dar mai întâi trebuia să se ocupe de celelalte fobii pe care le lăsase să-i dicteze în viaţă – de pildă, frica ei de a rămâne pentru totdeauna un şoricel.

Ajunse în dreptul unei gelaterii. „Exact ce spune doctorul", hotărî ea. În ciuda nopţii friguroase, ceru o băutură de ciocolată cu îngheţată şi frişcă.

– N-ai vrea mai bine un pahar cu ciocolată şi vanilie? o întrebă tipul din spatele tejghelei. Era tânăr, un pic peste douăzeci de ani, şi avea un zâmbet din care reieşea că ştie ce bine arată. Se vinde ca pâinea caldă.

---

[1] Mănâncă-mă

– E-n regulă. Dar imediat ce el se întoarse cu spatele, se bătu pe frunte. „Nu-i lăsa pe alţii să decidă pentru tine. Fă un efort şi fii ca... Thelma[1]. *Nu, ca Louise.* Vreau să *fiu ca Louise.* Rahat." Pe care din ele o juca oare Susan Sarandon? Avea oare vreo importanţă? Dacă nu putea să fie puternică, avea să se prefacă până devenea cu adevărat.

– Eu sunt Louise.

– Aha, o fantezie. Îmi plac fanteziile.

Speriată, se întoarse şi se trezi nas în nas cu Jax, care arăta minunat. În loc de frică, o emoţie complet diferită îi puse un nod în gât.

– Dar cred că trebuie să aşteptăm până la prima noastră întâlnire adevărată ca să ne deghizăm, adăugă el.

Cuvintele „Jax" şi „fantezie", rostite în aceeaşi propoziţie, o făceau să tremure. Bărbatul îşi scoase geaca şi i-o oferi, rămânând într-o cămaşă neagră cu mânecă lungă. Ea deschise gura să-i spună că nu-i era frig, dar el o înfofoli în geacă. I se întăriră sfârcurile la atingerea lui, aşa că uită imediat ce avea de zis.

Geaca de piele îi ţinea cald, cum era înfăşurată în ea ca într-un cocon, aşa că îi mulţumi în şoaptă noului său prieten.

– Când ţi-am auzit paşii în spatele meu, mi-am închipuit că s-a luat după mine vreun animal sălbatic din munţi, care mă va târî la vizuina lui să mă mănânce, aşa că mă bucur c-ai fost tu.

– Ce te face să crezi că eşti mai în siguranţă cu mine?

Ea nu-şi putu stăpâni râsul.

– E adevărat că acum nu prea semeni cu Clark Kent. Nu, arăta mai degrabă ca un supererou, înalt, brunet şi atât de preocupat de ea. De fapt, îi tăia respiraţia. Murmură: Trebuie să plec de aici.

El înclină din cap o singură dată.

---

[1] Film din 1991, produs şi regizat de Ridley Scott, cu Geena Davis şi Susan Sarandon în rolurile principale. Thelma, jucată de Geena Davis, e o casnică fără personalitate, cu un soţ dominator. În schimb, Louise, întruchipată de Susan Sarandon, este o chelneriţă nemăritată, o femeie dură, puternică şi organizată (n.tr.)

Se părea că voia s-o însoţească, pentru că ţinea pasul cu ea. În partea aceea a digului nu era nimic în afară de o bancă. Cerul era acoperit cu nori şi nu se vedea nici o stea; în afară de zgomotul valurilor şi vâjâitul vântului, nimic nu tulbura liniştea nopţii. Ea sorbi din ciocolata cu vanilie, apoi îi oferi şi lui.

El îi căută privirea, apoi, în loc să ia paharul, îi acoperi mâna cu a lui şi se aplecă să tragă din pai. Ea murea de dorinţa de a-l mângâia pe obraz ca să vadă dacă barba îi era moale sau aspră. Şi mai erau şi acele gene lungi şi dese, care ar fi trebuit să fie ale unei femei şi care aproape că îi ajungeau pe obraz. Dar privirea i se aţinti pe muşchii feţei, care zvâcneau când sorbea din băutură. Când gura lui se dezlipi de pai, ea simţi cum îi bolboroseşte ceva în pântece. Trebuie să fi făcut zgomot, căci el o privi destul de curios.

– N-am nimic. Nu, nimic în afară de faptul că se găsea la capătul digului pustiu, singură cu un necunoscut. Şi nu era nimeni care s-o salveze de ea însăşi.

– E altfel aici, nu? o întrebă el încet.

– Decât în LA? O lume total diferită. Drumul ei zilnic la serviciu era de parcă ar fi condus o maşinuţă de la bâlci, din acelea care se buşesc tot timpul. Ciudat, dar nu o deranjase niciodată, pentru că *totul* în viaţa ei fusese ca şi cum s-ar fi dat într-una din chestiile alea de la bâlci – rapid şi riscant. Naveta, slujba, iubitul... *Mai ales* iubitul.

În aparenţă, Alex era un bărbat sofisticat şi plin de farmec. De fapt, era un conglomerat de emoţii negative, ca o oală sub presiune care stă să explodeze. Oftă adânc amintindu-şi cât de ruşinată constatase că îi luase aşa de mult timp să-şi dea seama că nu-l putea schimba. Dimpotrivă, ea se transformase treptat într-o persoană pe care nu o cunoştea.

Dacă ar fi ripostat când începuse s-o lovească, ar fi demonstrat că avea mândrie. Din păcate, el o înţelesese greşit şi, cu vreo câteva săptămâni în urmă, după *luni* de zile în care cerşise o împăcare, o încolţise în biroul ei de la serviciu. Se descurcase singură, însă directorul nu-i apreciase iniţiativa de a arunca o ceaşcă de cafea

fierbinte în poala avocatului influent al companiei, plătit cu bani grei.

De a doua zi, nu mai trebuise să facă obositorul drum până la serviciu.

Mama ei murise în aceeaşi săptămână.

Făcuse toate eforturile să-şi pună ordine în viaţă, dar încă nu reuşise. Poate că un tabel riguros pe BlackBerry ar fi ajutat-o.

Jax se uita la ea nedumerit. Strădaniile lui de a o înţelege nu aveau nici un rost. Nimeni nu izbutise până în acel moment, nici chiar ea însăşi.

– Eşti bine?

– Încerc, spuse ea zâmbindu-i palid.

El îi zâmbi la rândul său şi veni mai aproape, clipă în care ea îşi dădu seama de câteva lucruri. În primul rând, trebuia să-şi blocheze reacţia instinctivă şi să se ţină tare, să nu dea un pas înapoi. „Nu toţi tipii sunt în stare să zâmbească, să se apropie de tine, iar apoi să te lovească", îşi aminti ea. Dar, deşi raţiunea ştia asta, inima ei nu voia s-o creadă.

În al doilea rând, mirosea delicios – sexy şi ispititor. Închizând ochii, îşi simţi tot corpul fremătând, ca şi cum ceva o umplea de vitalitate.

Dorinţa – o dorinţă arzătoare.

Când deschise ochii, el era şi mai aproape de ea. În ochii lui de culoarea caramelului dansau scântei aurii. Simţea că moare de atâta dorinţă.

Nu era chiar aşa rău să mori de dorinţă.

Jax îi luă paharul din mână şi îl puse pe balustradă.

– Maddie. Doar atât rosti, cu vocea lui profundă care promitea nişte lucruri în care ea nu mai credea. Brusc, porţiunea aceea din creier care îi dicta să renunţe la bărbaţi deveni ireală, ca şi aceea care considera fezabilă încercarea de a pune hanul pe picioare. Aşa că, în loc să facă un pas înapoi, făcu unul înainte, spre el, clătinându-se.

Dar ce se întâmplă pe urmă i s-a părut cel mai ciudat lucru cu putinţă.

Straniu, înfricoşător şi uimitor.

Scoase un oftat de plăcere divină când el o luă în braţe şi buzele lui le atinseră pe ale ei, calde şi dulci precum ciocolata şi speranţele, visurile ei uitate, iar apoi...

Apoi nu se mai putu gândi la nimic.

capitolul 4

Nu te strădui niciodată pentru fleacuri.
Şi, nu uita, toate sunt fleacuri.

PHOEBE TRAEGER

Ochii lui Maddie îl înnebuniseră pe Jax de cum îi văzuse, dar gura... Doamne, ce gură! Sărutul începuse cu blândeţe şi el ar fi vrut să rămână aşa, dar ea se trase înapoi doar cât să se uite la el, fremătând îmbujorată.

Plecându-şi capul, o sărută în adâncitura gâtului. Sub buze, îi simţi pulsul bătând nebuneşte şi o linse în acel loc. Auzind geamătul ei de plăcere, înaintă pe gât, pe pielea caldă şi fină, înspre ureche. Când îşi ridică fruntea ca s-o privească, ea avea ochii imenşi, ca o mare caldă, iar în ei se citea nedumerirea în privinţa intenţiilor lui.

Păi intenţiile lui erau clare.

O sărută din nou, iar scâncetul ei care îi cerea mai mult îl străbătu ca un fior. Îi auzi poşeta căzând la picioare, apoi ea îl luă de gât şi îi dădu un sărut arzător, pasional şi blând. Jax nu mai ştiu pe ce lume era. Scoase un geamăt din gura acoperită de a ei, cuprins de o dorinţă cutremurătoare la gândul celor ce aveau să urmeze.

Din nou, ea îi lăsă gura şi îl privi lung cu ochi pătimaşi, gura umedă şi răsuflarea întretăiată. El nu avea idee ce căuta, dar se părea că găsise, căci îl trase în jos cu degetele înfipte în bicepşii lui, de parcă nu se mai sătura.

Jax reacţionă imediat.

O sărută pe gât, făcând-o să scoată un geamăt stins şi sexy când ajunse în locul dintre grumaz şi umăr. Maddie închise ochii tremurând de dorinţă.

– Miroşi frumos, murmură el.

– Ca băutura de ciocolată cu vanilie?

– A femeie.

Câteva bucle îi căzuseră pe faţă şi dansau în vânt, ispitindu-l. Măcinat de nevoia s-o atingă, ridică o mână ca să-i dea părul în spate, însă ea tresări violent.

În urma şocului resimţit, se linişti şi palma lui zăbovi pe fruntea ei, iar ea rămase nemişcată. Apoi îşi coborî încet mâna.

– Maddie...

Ea scuturã din cap doar o datã, făcu un pas mare înapoi şi îşi întoarse faţa de la el.

– Trebuie să plec.

– E-n regulă. Se gândi cu înfrigurare, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Ea se smulsese de lângă el de parcă ar fi vrut s-o lovească, un lucru absurd – n-ar fi făcut-o niciodată.

Dar cineva o făcuse.

Era evident. La fel de evidentă era şi roşeaţa care îi năpădise obrajii, întrucât ştia că gestul ei involuntar o dăduse de gol.

Cutremurat la gândul că-i amintise fie şi pentru o clipă de acel calvar, se dădu un pas înapoi.

– Maddie...

Strângând din buze, ea se aplecă să-şi ia geanta, apoi se întoarse şi o luă spre stradă.

Cu un oftat, o lăsă să plece prima. Era cât se poate de sigur că ar fi vrut ca el să dispară de pe faţa pământului, dar era imposibil. Nu avea alt drum de întoarcere decât pe dig. Aşa că o urmă, încercând din răsputeri să lase între ei o distanţă rezonabilă.

Maddie parcurse digul în grabă, încetinind pasul abia când ajunse la Roata Mare. Păcat că viaţa ei nu putea fi atât de simplă ca datul în roată...

– Totul e în regulă?

Se întoarse cu faţa la Jax, care stătea la cam doi metri de ea, cu mâinile în buzunare.

– Sigur. O minciună nevinovată nu mai conta. Cât despre sărut, n-ar fi trebuit... nu putem... Oftă şi continuă

cu sinceritate: E clar că pur şi simplu nu sunt în stare s-o iau de la capăt.

– Înţeleg. Stai liniştită, Maddie. Am trecut şi eu prin asta.

Se îndoia că Jax permisese cuiva să profite de el sau să-l facă să sufere, însă nu-i venea să deschidă subiectul. O lăsa să plece, şi asta şi intenţiona să facă. Începu să se îndepărteze, dar el o ajunse din urmă.

– Mă duc înapoi la han, spuse ea. Singură. Îi aruncă o privire, neştiind la ce să se aştepte, dar nu văzu ardoare în ochii lui, ci numai o simpatie profundă.

În dreptul gelateriei, băiatul care o servise îi făcu semn lui Jax.

– Hei! Nu vrei o ciocolată caldă?

– Sigur că da. Una mare, Lance. Mersi. Plăti, apoi îi dădu paharul lui Maddie. Uite, ca să te încălzeşti, îi zise el.

Când ajunseră în faţa Colibei Iubirii, din interior tocmai ieşea o blondă frumoasă, clătinându-se puţin pe tocuri şi râzând cu o brunetă drăguţă.

– ... şi voia să mă ducă acasă cu maşina! exclamă ea.

– Păi, n-ai zis că ai chef să ţi-o tragi?

– Ba da, dar uită-te la mine! Sunt beată cui în seara asta, poate chiar pulbere. Ar trebui să fiu doar ameţită ca să primesc un tip în patul meu... Văzându-l pe Jax, i se aruncă în braţe. Hei, frumosule! Nu te-am mai văzut pe aici toată săptămâna. Munceşti mult sau nu prea?

– Un pic din amândouă, îi răspunse Jax, sprijinind-o.

– Hai cu noi să mai bem ceva înainte să mergem acasă, îi zise ea, luându-l de gât.

Maddie îşi studie ţinuta. Nu era prea bine îmbrăcată, dar nici invizibilă.

Un taxi se opri în parcare, iar blonda zâmbi.

– Hai să-l luăm. Ce zici, Jax? îi şopti ea răguşit, trăgându-l de mână. Ce faci, nu vii?

El scutură din cap, iar fetele oftară în cor, dezamăgite, apoi se urcară în taxi şi plecară.

– Puteai să te duci cu ele, îi spuse Maddie după un minut. N-aş vrea să te reţin.

– De la ce?

- De la o partidă în trei.

El ridică o sprânceană.

- Asta crezi că vreau?

- Păi, se pare că este cea mai grozavă fantezie masculină, răspunse Maddie.

- Poate că eu sunt fericit cu femeia de lângă mine.

Ea simţi că se înmoaie, fără să vrea, însă hotărî că totul era din cauza emoţiilor de peste zi. Vântul se înteţise, dar geaca lui Jax o apăra de frig şi nu voia să plece de acolo.

- Ţi-e frig? îl întrebă ea, sperând de fapt să nu-i fie.

- Nu. Lasă-mă să te conduc la han. Făcu semn spre un jeep roşu.

- Şi motocicleta?

- Amândouă sunt ale mele. Dar în jeep o să-ţi fie mai cald.

- Nu ştiu ce să zic.

El îi întâlni privirea, iar ochii lui întunecaţi şi calzi o îndemnau să accepte.

- E un drum lung.

- Da, încuviinţă ea. Dar să mă las dusă cu maşina de un necunoscut ar fi o prostie mai mare decât să sărut pe unul.

- Pot să-ţi dau referinţe, dacă vrei.

- De la blondă sau de la brunetă?

El pufni în râs, iar pe ea o trecu un val de căldură. Punându-i mâna pe spate, o conduse la jeep.

- Cred că-ţi pot da şi altele mai bune. Îi deschise portiera şi o aşteptă să urce, însă ea ezita. Era oare un erou galant sau un băiat rău care plănuia s-o ducă în hogeacul lui? Greu de spus.

Intră în maşină şi îşi puse centura. Era întuneric înăuntru, aşa că nu-i putea citi gândurile în timp ce demara şi ieşea din parcare.

Se uită afară prin parbriz, gândindu-se că supereroul şi băiatul cel rău păreau să coexiste în personalitatea lui. Nu că ar fi contat, căci, în adâncul sufletului ei, îi dorea pe amândoi.

capitolul 5

Chiar atunci când crezi că ai ajuns la
capătul puterilor, cineva o să-ţi dea o mână de ajutor.

PHOEBE TRAEGER

Jax trase în faţa complexului hotelier şi amândoi se uitară la clădirile cufundate în întuneric.

– E vreo problemă cu instalaţia electrică? o întrebă el, lăsând motorul la ralanti.

Ea spera că nu.

– Nu ştiu.

– Surorile tale sunt aici?

– Nici asta nu ştiu.

Jax băgă din nou maşina în viteză şi dădu un ocol până în spatele hanului. Cu un nod în gât, Maddie se prinse cu mâinile de tabloul de bord.

– Sper că asta nu-i scena în care mă mănâncă lupul cel rău.

El îi aruncă o privire poznaşă.

– Ce-i cu tine de ai mereu impresia că vrea cineva să-ţi facă rău? Ea râse nervos, iar el îi adresă un zâmbet parşiv, suficient ca să-i bată inima mai tare şi s-o sperie în acelaşi timp. Uite ce e, îi spuse pe un ton dulce. Dacă voi avea vreodată şansa să te mănânc, îţi promit că are să-ţi placă.

Stomacul i se crispă. Avea şi alte senzaţii în corp, dar le ţinu pentru ea cât timp parca el în faţa căsuţei, la care ferestrele erau luminate.

– Cum de-ai ştiut de locul ăsta?

– Am petrecut ceva timp aici când eram puşti. Odată, cu Ford şi Sawyer, am mâzgălit toţi pereţii casei.

Nu o mira că fusese un adolescent rebel. Răzvrătirea părea să fie pentru el o a doua natură.

– Chiar aşa?

– Da, iar tatăl lui Sawyer ne-a bătut măr când a aflat, apoi ne-a dat pe mâna bunicului tău, care, în loc să ne tragă a doua bătaie din seara aceea, ne-a pus să ne ştergem „opera de artă" şi să zugrăvim tot hanul.

Era un om de treabă. Își îndreptă privirea spre căsuță, iar ea i-o urmări și le văzu pe Chloe și Tara înăuntru, uitându-se pe fereastră.

– Nu par prea fericite, observă el.

– Așa e. N-am talentul de a-i face pe oameni fericiți.

Jax îi puse mâna pe spate. Când ea tresări, pentru că se uita pe geamul jeepului și nu se aștepta să fie atinsă, o mângâie cu multă blândețe pe ceafă. O trecu un val de căldură.

– Nu cred, șopti el foarte încet. Pe mine m-ai făcut destul de fericit în seara asta. Își plimbă degetul mare pe ceafa ei, îndemnând-o să se întoarcă.

Unul din ei se aplecă spre celălalt, nu știa sigur cine, dar deodată se trezi cu mâinile pe pieptul lui și cu ale lui pe brațele ei, trăgând-o cât putea de aproape, dat fiind că între ei se afla consola.

– Surorile mele...

– Nu le văd aici, în jeep. O sărută o dată, apoi din nou – sărutări mărunte și gingașe, care nu erau nici pe departe îndestulătoare. Când își auzi propriul geamăt înăbușit, Maddie se trase înapoi. Da, zise el, studiind-o cu privirea. Acum îmi place mai mult cum arăți.

– Cum anume?

– Înfocată, plină de dorință. Nu-ți mai e teamă.

Îi trebui o clipă să-i înțeleagă vorbele. După aceea, se întoarse să deschidă portiera și să coboare, dar el o trase înăuntru cu blândețe și o sărută din nou, mai apăsat și pasional. Ea închise ochii, savurând plăcerea pe care i-o dăruia. Săruta atât de bine, iar parfumul lui, mângâierile, dorința ce i se revărsa din trup – toate se combinau, așa că nu se putea lipsi de această clipă. *Avea nevoie* de ea. O merita. Își plimbă mâinile pe fiecare parte din trupul lui la care ajungea, lăsându-se pătrunsă de geamătul aprobator care îi ieșea lui din gâtlej.

– N-am mai făcut-o în mașină de al naibii de mult timp, murmură el cu o voce joasă și răgușită când o lăsă din brațe.

– Nici eu. De fapt, nu era sigură că o făcuse *vreodată* în mașină. Se uită în jur. Am aburit geamurile.

El o luă de umeri cu o mână, apoi şi-o puse pe gâtul ei, căutând vena în care i se auzeau bătăile inimii.

– Am aburit[1] o mulţime de lucruri.

Da. Tot corpul îi cânta. Îşi coborî privirea pe trupul lui, la muşchii abdominali plaţi şi nasturele de la blugi, sub care se vedea o umflătură ciudat de mare. Apoi se uită în ochii lui arzători, în care se zărea şi o sclipire de amuzament.

– Trebuie să mă duc înăuntru. Dar nu schiţă nici un gest. De fapt, făcu totuşi o mişcare menită să-i apropie gâtul de gura lui, de care el profită imediat, plimbându-şi buzele înainte şi înapoi pe pielea ei catifelată. Înainte ca ele... O, Doamne! şopti ea. Înainte ca ele să iasă pentru a vedea cine a venit.

El îi încolăcise mijlocul strecurându-şi braţul sub bluza ei de trening, iar acum îi atingea cu degetele pielea descoperită, smulgându-i un oftat.

– Ia-ţi mâinile de pe mine, sau...

Jax îi întâlni privirea. În ochii lui negri ardea o văpaie.

– Sau?

Sau avea să se arunce peste el.

– Nu joci corect.

– Nu. Să nu uiţi asta.

Îndemnându-şi trupul să-i dea ascultare, se smulse de lângă el şi coborî din jeep.

– Mulţumesc pentru că m-ai adus acasă. „Şi pentru sărut..."

El deschise portiera.

– Vin cu tine.

– Nu, te rog, nu. Nu voia să-i explice de ce. O zbughi de lângă jeep şi dădu să urce pe veranda şubredă, însă uşa de la intrare se deschise brusc.

În prag stătea Chloe, zâmbind amuzată şi uitându-se la jeep peste umărul lui Maddie.

– Cine-i tipul?

Maddie urmări cu privirea luminile maşinii dispărând în noapte.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe dublul sens al verbului *to steam up*, „a aburi" şi „a excita" (n.tr.)

– Jax Cullen. Asta-i tot ce ştiu, zise ea înainte să-i mai pună Chloe şi alte întrebări.

În afară de faptul că avea o voce răscolitoare, un fel de a o privi care o făcea să spună mai mult decât trebuia şi, ah, da, săruta ca un înger.

– Vreau şi eu un tip ca ăsta, scânci sora ei.

– Nici măcar nu l-ai văzut.

– Nu, dar văd limpede cum te-a făcut să arăţi. Frumoasă geacă.

– Am uitat să i-o dau înapoi. „Maddie, Maddie, Maddie", se mustră ea. „Asta-i o minciună gogonată. N-ai uitat. Ai căutat un pretext ca să-l mai vezi o dată."

– Am trecut de trei ori prin oraş, zise Chloe. N-am găsit pe nimeni ca Jax.

Maddie îi aruncă o privire. Păr splendid de un roşcat-închis. Haine sexy. Corp zvelt şi viguros. Un chip fascinant cu nişte ochi verzi pătrunzători, în care se citea *Necaz* cu *N* mare, aşa era sora ei.

– Nu cred că ţi-e prea greu să atragi bărbaţii.

– Problema nu e să-i atrag. Ai încercat vreodată să faci sex în trei?

– O, nu, recunoscu Maddie. Niciodată...

– Mă refer la astmul meu. Dar e bine că ştiu cum gândeşti. *Astmul* meu e a treia persoană din pat. Şi strică de obicei totul.

– Vrei să spui că nu poţi...

– Nu pot să mă culc cu cineva, sau dacă îndrăznesc, am nevoie de o ambulanţă, pentru că fac o criză de astm. Oftă. Tare mi-aş dori să ajung la orgasm în compania unui bărbat, nu de una singură.

– O, Doamne, nu poţi să treci peste asta? Unele dintre noi n-au *niciodată* orgasm, zise Tara, apărând în prag.

– Niciodată? Dar eşti măritată.

– Bine, poate că „niciodată" e prea mult spus. Chestia e că există lucruri mai importante decât sexul.

– Zi-mi tu unul, o îndemnă Chloe.

Tara ridică o sticlă cu vin.

– Ăsta, de exemplu.

Trecură în living, unde toate geamurile zăngăneau de la vânt. Covorul uzat fusese odată albastru, dar ajunsese

de un gri murdar, arătând ca o pajiște pârjolită care nu mai fusese udată de două decenii.

– Trebuie să punem ornamente de Crăciun, hotărî Chloe. Și un brad. Maddie se trânti pe canapeaua acoperită cu o pătură albastră decolorată și stârni un nor enorm de praf. Chloe se așeză alături de ea, trăgându-și imediat tricoul peste nas și gură, ca să se protejeze. Poate dăm și cu insecticid, bombăni ea.

Tara scutură din cap și o trase de pe canapea.

– Du-te în bucătărie. Praful de aici te omoară, scumpo.

Maddie își urmă surorile, gândindu-se la relația dintre ele. Tara ținea la Chloe, chiar dacă nu o arăta. Lui Chloe îi plăcea asta, ca unui copil neiubit, deși se prefăcea că nu-i pasă. Cât despre Maddie, nu știa care-i era locul între ele și nici dacă putea să le ofere prea multă afecțiune.

Zgomotul făcut de un oblon stricat care se izbea de zid o făcu să sară ca arsă. Lămpile pâlpâiră, apoi, după o lungă ezitare, reveniră la normal.

Cele trei surori se luară de mână și se uitară prin bucătărie. Arăta ca aceea de la han, minus masa și *mulți* metri pătrați. Se așezară una lângă alta pe blatul melaminat. Tara turnă vinul, dându-i un pahar lui Maddie, apoi își puse și ei într-unul.

– Hei, zise Chloe, întinzându-și paharul. Ce sunt eu aici, neica nimeni?

– Ești prea tânără, spuse Tara.

– Am depășit cu trei ani vârsta legală!

– Ai cumva nevoie de un sutien să nu-ți cadă țâțele? Îți trebuie ciorapi medicinali ca să-ți ascunzi colăceii?

– Colăceii?

– Da, colăceii din jurul taliei care nu se duc oricâte exerciții fizice ai face. Tara făcu un gest spre burta ei, care, după Maddie, arăta cât se poate de bine. Ar fi vrut ea să aibă niște „colăcei" ca ăștia. N-ar fi fost prea greu, dacă renunța la chipsuri. Ai oare bufeuri și nu poți dormi noaptea? continuă Tara. Atunci nu ești destul de în vârstă ca să bei.

Chloe își dădu ochii peste cap și își luă oricum un pahar.

– Ştii, ai probleme serioase de control al furiei. Şi de frustrare. Şi de aroganţă.

Maddie îşi adună tot curajul, aşteptându-se la ţipete.

– Ascultă...

– *Pardon?* Tara îşi dădu pe gât vinul şi îşi mai turnă un pahar, umplându-l şi pe al lui Maddie pe când se învârtea în jurul lui Chloe. Aroganţă, zici?

– Dacă te simţi cu musca pe căciulă...

– Las-o baltă, domnişoară Sâni Obraznici. O să vorbesc cu tine când ai să fii trează.

– Şi eu cu tine când n-ai să fii aşa o javră.

– O să ai de aşteptat ceva timp, zise Tara.

Chloe scutură din cap.

– Şi nu uita, ai treizeci şi patru de ani, nu şaptezeci.

Maddie înhăţă sticla de vin, pentru că avea să fie o noapte grea.

– Şi mai e ceva, zise Chloe, luându-i sticla. Maddie are ţâţele la fel de obraznice ca ale mele.

Amândouă se uitară la sânii lui Maddie. Purta cupa C şi singurul motiv pentru care puteau fi descrişi drept „obraznici" era sutienul push-up cumpărat de la reduceri. Ea oftă şi se uită la paharul gol.

– Ar trebui să mă opresc aici. Vin după bere e durere.

Tara se uită şi ea la paharul ei gol, apoi la coşul de gunoi, nedumerită.

– Cum de mi-a scăpat berea?

– Bere a băut cu Motociclistul Sexy, preciză Chloe.

– Ei, şi tu. Maddie încerca să pară indignată, dar nu-i reuşi din cauza alcoolului. Are un nume.

– Şi care e acela? se interesă Tara.

– E un nume tare, tare frumos.

– Nici nu ţi-l aminteşti? întrebă sora ei cu prefăcătorie. Sau ai uitat totul de când ţi-a luat limba-n gură?

„Nu, dar ce limbă grozavă are!"

– Îl cheamă Jax. Jax Cullen. Îl cunoşti? întrebă ea văzând că Tara tuşea de parcă s-ar fi înecat.

Tara îşi puse paharul deoparte şi duse sticla la gură, trăgând o duşcă.

– De unde să-l cunosc? Se şterse pe buze cu delicateţe. Dar oricum, ce vezi la tipul ăsta?

Chloe își îndepărtă mâinile cam la treizeci de centimetri una de cealaltă, făcând-o pe Maddie să se înece la rândul ei.

– Nu m-am culcat cu el! Am renunțat la bărbați, adăugă ea pe un ton mult mai stins. Și, în orice caz, nu există penisuri de mărimea asta.

– De aia te-ai întors fericită ca o mâță care a dat iama la oala cu smântână?

Maddie oftă.

– Nu ți-a zis nimeni că ești o pârâcioasă?

– Întotdeauna a fost așa, interveni Tara. Odată, când aveam paișpe ani și m-am furișat pe ușa din spate, Chloe m-a pârât mamei. Am fost pedepsită să nu mai ies tot restul verii.

– Ce vremuri frumoase! zâmbi Chloe.

Maddie stătuse cu Phoebe până aceasta rămăsese însărcinată cu mezina. După aceea, fusese dată în grija tatălui ei. Venise în vizită în vacanțe sau când tata n-o putea lua cu el la serviciu, dar nu de prea multe ori. În consecință, nu-și amintea prea multe despre surorile ei. Dar Tara își petrecuse majoritatea verilor cu Phoebe și Chloe.

– Unde eram în acea vară? își întrebă Chloe sora mai mare. Pe undeva prin California de Nord, nu? În casa de pe malul unui râu pe care o închiriase mama cu niște prieteni?

– Cam așa ceva.

– Nu mă luai cu tine pe unde te duceai în ascuns. De aia te-am pârât.

– Erai prea mică!

– Aveam cinci ani și voiam să am cinșpe, ca tine.

Maddie își dorea să aibă și ea amintiri despre ele.

Tara oftă și se rezemă de spătar.

– Mi-am bătut joc de cei cinșpe ani ai mei. Mi-am irosit tinerețea, ca toată lumea. Când Chloe țâțâi a dezaprobare, insistă: Nu glumesc! Dacă aș mai avea iar cinșpe ani, acum aș ști cu siguranță ce să fac cu ei.

– Chiar așa? spuse Chloe cu o voce în care se simțea o mare neîncredere.

– *Chiar așa.*

Afară, vântul bătea în geamuri, furtuna se dezlănțuise cu furie. Tăcură, mulțumindu-se să se uite pe fereastră.

– Mie nu mi-a plăcut deloc să am cinșpe ani, mărturisi Maddie, pe jumătate cherchelită. Îndoielile, lipsa de încredere, disperarea. „Din păcate, nu s-au schimbat prea multe", își zise. Oftă și își întinse paharul să i se mai pună vin. Îndatoritoare, Tara i-l umplu din nou.

– Dacă tot te mai întrebi „ce-ar fi fost dacă", îți irosești și *acum* viața.

– Nu eu. Maddie scutură din cap. Nu irosesc nimic, nu încă o dată. Vreau să-mi refac viața. O iau de la capăt. Își întări spusele cu un gest larg făcut cu paharul în mână. Vinul i se scurse pe mână și ea îl linse. Nimeni nu va mai decide pentru mine, nimeni nu mă va mai călca în picioare sau pălmui... Tăcerea apăsătoare care se așternuse după această afirmație o făcu să se mai dezmeticească. Vedeți, spuse ea, de-asta nu trebuie să beau. Neluând în seamă privirile uimite pe care le schimbau surorile ei, își întinse din nou paharul. Mai avea nevoie de o băutură.

Dar Tara i-l luă din mână cu blândețe.

– Te-a bătut cineva?

– M-a pălmuit. E o mare diferență. O palmă era jignitoare și umilitoare, dar nu era ca și cum i s-ar fi tras un pumn. Și nici nu era o lovitură care s-o rănească. În afară de ultima dată, când se lovise de muchia dulapiorului și căzuse, având nevoie de câteva copci în zona ochiului. Dar acum era singură. Totul era bine. În măsura posibilităților.

– Maddie...

– Gata, s-a terminat. Se uită în jos, la încălțările ei. Adidași uzați și ponosiți. Aveau o valoare simbolică, se gândi ea mâhnită. Chloe purta cizmulițe frumoase, fără nici o zgârietură pe ele. Tara avea pantofi eleganți cu toc, atât de lucioși că te puteai oglindi în ei. Am nevoie de o altă pereche de pantofi, spuse ea cu voce tare.

Chloe se întinse și-o luă de mână.

– Pantofi noi-nouți, șopti ea, de parcă i se pusese un nod în gât.

Maddie îi strânse şi ea mâna în timp ce i se învălmăşeau în minte, sub influenţa vinului, tot felul de gânduri cărora nu trebuia neapărat să le dea glas acum.

– Ah! Am uitat să vă arăt ceva, fetelor. Scoase din geantă cutia cu reţete şi le povesti cum i-o dăduse Lucille. Luă o foaie la întâmplare. „Din deciziile proaste ies poveşti reuşite", citi ea.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Tara.

– Nu mai zici „Dumnezeu s-o binecuvânteze"? o întrebă Chloe, zâmbind până ce o rafală de vânt izbi casa, zgâlţâind-o.

Urmă un bubuit puternic. Pământul se cutremură şi luminile pâlpâiră, făcându-le să tresară speriate.

– Rahat! Dezechilibrată, Chloe ajunse în poala Tarei.

Maddie sări jos şi deschise uşa din spate, aprinzând o lanternă care însă nu avea destulă putere să răzbată prin bezna nopţii.

– Unde ai găsit lanterna asta? se interesă Chloe.

– În geantă.

Chloe se uită la Tara.

– Are mereu o lanternă în geantă.

– Pentru cazuri de urgenţă, explică Maddie, încercând să vadă ceva în curte.

– Ai cumva şi nişte ciocolată? întrebă mezina cu speranţă în glas. Pentru cazuri de urgenţă?

– Desigur. În buzunarul lateral, lângă furculiţă.

– Eşti tare! spuse Tara în şoaptă, întinzând mâna să primească şi ea o bucăţică.

– Ai vârsta legală? o întrebă Chloe cu dispreţ. Auzindu-i mârâitul, îi dădu totuşi o bucăţică.

– Eşti un adevărat înger salvator, îi spuse Tara lui Maddie, care zâmbi. Învăţase la serviciu să fie pregătită pentru orice. Nu se mai gândise la asta, dar, simţind uşurarea surorilor ei şi poate un pic de admiraţie din partea lor, îi făcu plăcere. Chiar dacă îi ronţăiau rezervele de ciocolată.

Dar îşi dorise întotdeauna o familie în toată puterea cuvântului, dorise să le fie de ajutor celorlalţi. O, îşi iubea tatăl şi el o iubea, dar tânjise mereu după mai mult.

Își dorise ca familia ei să fie acolo după atâta timp, chiar acolo, în fața ei, să-i ofere căldură în noaptea friguroasă. Când ieși afară, vântul îi biciui fața. Cercetă curtea cu lanterna, dar se opri când văzu copacul căzut de-a curmezișul curții.

– Am pierdut un copac, le strigă ea. Unul mare.

– Vino înăuntru înainte să-ți cadă altul în cap, o chemă Tara.

Maddie merse prin curte până dădu de vârful arborelui căzut, care prinsese sub el un puiet firav. Iar priveliștea îi frânse inima. Se străduí să scoată pinul tânăr, apoi îl luă în brațe și se întoarse pe verandă.

– Acum avem și pom de Crăciun, anunță ea.

capitolul 6

Oricât de bine ar fi să respecți regulile,
tot n-are nici un haz.

PHOEBE TRAEGER

Decorară brăduțul cu ce găsiră, adică niște obiecte de prin bucătărie și un cablu cu luminițe în formă de ardei iuți, de care Chloe își amintea că-l văzuse la una dintre petrecerile monstruoase din anii '90.

Tara descoperi un teanc de numere din *National Enquirer*, vechi de două decenii.

– Evanghelia lui Phoebe, zise cu afecțiune în glas, ținând în mână un exemplar cu Mel Gibson pe copertă. Decupă fotografia și o atârnă în pom. Ce e? întrebă ea când le văzu pe Chloe și Maddie holbându-se. Mi-aș trage-o cu el.

– Îți dai seama că nu mai arată așa, nu? râse Chloe.

– Ei, e fantezia *mea*.

Își petrecură următoarea jumătate de oră bând încă o sticlă de vin și decupând pozele tuturor tipilor cu care „și-ar fi tras-o". Se vădi că erau destul de puțini. Maddie și-i adjudecă pe Luke Perry și Jason Priestley – înainte să facă toate filmele acelea proaste de televiziune. Chloe,

în schimb, se dădea în vânt după tipii din formaţii muzicale. După toţi.

– Nu putem împodobi pomul doar cu tipi sexy, decise Tara.

Chloe încuviinţă din cap şi atârnă o lingură de servit, apoi îşi înclină capul ca să vadă dacă stătea cum trebuie şi o mută cu câţiva centimetri, de parcă ar fi recreat *Mona Lisa*.

– Am făcut odată sex cu un tip care arăta ca lingura asta. Era urât ca dracu', dar, măiculiţă, cum săruta! Am făcut crize de astm în toate nopţile din săptămâna în care ne-am văzut. Oftă visătoare. Bărbaţii urâţi sunt amanţi extraordinari.

– Logan e superb şi este şi bun la pat, zise Tara. Oare asta ce înseamnă?

– Că eşti norocoasă că te-ai măritat cu el? întrebă Chloe.

– Nu. Tara scutură exagerat din cap. Bărbaţii superbi au defecte. Multe defecte.

– Nu toţi.

– Ba *toţi*.

Maddie găsi un milieu.

– Fostul meu e foarte arătos. Şi bun la pat. Şi... Rupsinea aproape o sufocă în timp ce împăturea milieul în formă de stea. Şi, aşa cum am văzut, violent. Încuviinţă în sinea ei şi puse „steaua" în vârful pomului. Era splendidă. Mai ales dacă îşi mijea ochii. Cred că e un defect destul de mare, adăugă ea.

Urmă o pauză lungă şi apăsătoare. Când se întoarse cu faţa la surorile ei, acestora li se citeau în ochi groaza, furia şi regretul.

– Asta-i cel care a dat în tine? murmură Tara într-un final. Fostul tău iubit?

Maddie încuviinţă din cap.

– Ai dat şi tu în el, nu? se interesă Chloe.

– Şi apoi ai chemat poliţia, completă Tara. Ai chemat poliţia să-l ia, nu, scumpo? Să-l bage la puşcărie, să ajungă gagica unui mahăr de pe-acolo?

Nu, n-o făcuse. Şi îi era greu să explice, chiar şi ei însăşi. Totul se petrecuse treptat, până îşi pierduse stima

de sine şi nu se mai simţise ca Maddie Moore, ci stângace şi proastă, şi urâtă.

Alex îi făcuse asta.

Aiurea. Ea îl lăsase să-i facă asta. O jignise cu tot felul de comentarii acide înainte să-l părăsească. Fără încredere în oameni, fără economii, fără nimic. Suna de-a dreptul jalnic.

– I-am vărsat cafeaua pe bijuteriile de familie, spuse ea. I-am stricat noul costum Hugo Boss, ceea ce mi-a oferit o mare satisfacţie, pentru că arăta de parcă făcuse pipi în pantaloni. Păcat că şefii ei nu-i apreciaseră demonstraţia de feminism şi o concediaseră.

Detalii. Dar, pentru prima dată, le expusese cuiva la o sticlă cu vin băută noaptea, pe când dereticau şi împodobeau casa.

Mai târziu, stând împreună sub pomul de Crăciun, toate trei se uitau la luminiţele în formă de ardei iuţi şi zâmbeau ca nişte proaste.

Sau poate doar Maddie.

Nu se putea abţine. Îşi lipise capul de trunchiul pinului firav şi îi adulmeca mirosul proaspăt. Deasupra vedea nişte cleşti pentru grătar atârnând de crengi, alături de o poză a lui Bon Jovi, un tel, un capac Tupperware şi o fotografie seminud a lui Johnny Depp în tinereţe.

– N-am avut niciodată un brad aşa de frumos, şopti ea cu respect.

– Zici asta pentru că te-ai îmbătat, scumpo. Criţă.

Chloe suspină visătoare.

– N-am mai avut un pom de Crăciun de ani buni. De când am plecat de la mama, la şaişpe ani.

Oftă şi Maddie. Deşi îi erau la fel de străine ca Jax, de când venise la Lucky Harbor nu se mai simţise aşa de singură.

– Ştiu că voi, fetelor, vreţi să plecaţi cât mai repede da aici, dar...

– Maddie, iubito, spuse Tara pe un ton blând. Nu vreau să aud nici un „dar".

– Ascultă-mă o clipă. Ce-ar fi dacă am face o refinanţare? Am putea găsi pe cineva să renoveze hanul şi am putea să-l administrăm aşa cum trebuie. Şi avem deja

un angajat cu jumătate de normă, pe Lucille! Sigur, e bătrână, dar mama avea încredere în ea.

– Mama avea încredere în toată lumea.

– Părerea mea e că am putea scoate ceva bani dacă am încerca.

– Dar ai idee ce înseamnă să iei un credit în zilele noastre? replică Tara, mereu glasul raţiunii. Am avea nevoie de un miracol.

– Atunci putem să aflăm cui i-a lăsat moştenire Phoebe toţii banii ăia. Trebuie să fie cineva la care ţinea mult, ceea ce înseamnă că acea persoană îi împărtăşea afecţiunea. Poate că ar fi interesată să investească în han. Am putea...

– Nu, se răsti Tara. Gândeşte-te logic, bine? Administrarea unui hotel înseamnă multă muncă. Gesticulă cu atâta avânt, că aproape dărâmă pinul. Mai e şi debarcaderul, o, Doamne. Ce ştiţi voi despre ambarcaţiuni şi ocean sau... Se opri brusc, căci o lingură de pe o creangă căzu şi o lovi la nas. *Au!*

– Mama şi-a dorit asta. Maddie întinse mâna şi luă de pe o ramură o furculiţă, ca să nu cadă şi aceea şi să-i intre cuiva în ochi. A dorit-o pentru noi.

Tara şi Chloe rămaseră tăcute. Tăcute şi visătoare. Sau aşa spera Maddie. Foarte obosită, închise ochii, lăsând gândurile să-i zboare. Voia să meargă treaba cu hotelul. O dorea din tot sufletul. Poate că mama ei nu încercase să se apropie de ea. Ba dimpotrivă, poate că *o lăsase* pe Phoebe să se îndepărteze, pentru că i se păruse mai uşor aşa. Dar acum, exact în momentul în care avea nevoie de un refugiu, acesta i se ivise în cale.

– Aşa trebuie să fie, spuse în şoaptă cu toată convingerea.

Pentru mult timp, nimeni nu spuse nimic.

– Viaţa mea e haotică, zise Chloe în cele din urmă. Şi îmi place aşa. Nu implică responsabilităţi, pe când, îmi pare rău, Maddie, tare rău, dar hotelul este o mare responsabilitate.

– Iar viaţa mea e în Dallas, adăugă Tara. Nu sunt o fată care să trăiască într-un amărât de orăşel, n-am fost niciodată.

– Înţeleg, spuse Maddie. Dar poate reuşim să punem treaba pe roate, după care eu o să încerc să mă ocup de funcţionarea complexului. E posibil să vă trimit cecuri grase în fiecare lună. La anul pe vremea asta, cine ştie, poate o să sărbătorim.

– Sunt prea mulţi „poate"

– S-ar putea realiza, insistă Maddie. Cu un pic de încredere.

– Şi o mulţime de bani scoşi de pe card.

Scuturându-şi acele de pin din păr, Maddie se duse în bucătărie, de unde reveni cu o carte de telefon.

– Am văzut o bancă în oraş, chiar alături de Coliba Iubirii. Am să mă duc mâine acolo să văd care sunt condiţiile de refinanţare.

– Ce se vinde la coliba asta a iubirii? întrebă Chloe. E cumva un sex shop?

– E un bar.

– Şi mai bine.

– Plec de aici la sfârşitul săptămânii, o avertiză Tara pe Maddie. Şi mai devreme dacă se poate, cu sau fără refinanţare.

– Faci alergie la un loc ca ăsta? se interesă Chloe.

– Scumpo, n-ai idee.

Maddie puse degetul pe o listă cu firme de construcţii.

– Două dintre ele sunt specializate în renovări. Îşi scoase BlackBerry-ul.

– Maddie, te rog, gemu Tara.

– Doar îi sun, atâta. Formă numărul primei firme.

– Nu este cumva miezul nopţii? întrebă Chloe, uitându-se pe fereastră.

– Ba da... Încă zăpăcită, Maddie zâmbi. Le las un mesaj. Însă numărul pe care îl formase fusese deconectat sau nu mai era valabil. Tastă numărul celei de-a doua firme, denumite JC Builders. Hei, mi-a răspuns robotul, care zice că au şi un tâmplar de lux în echipă. *De lux!*

– Trebuie să fie beată să dea telefon la firme de construcţii, îi spuse Chloe Tarei. Trebuie s-o oprim.

– Sst. Maddie închise ochii ascultând vocea profundă de bărbat care îi spunea să lase un mesaj. Salut! zise ea după bip. Vă sună un potenţial client, care caută un...

ăăă... specialist în renovări. Ne găsiţi la complexul hotelier Lucky Harbor, la capătul străzii Lucky Harbor, n-aveţi cum să nu nimeriţi. Ah, şi avem o nevoie disperată de un meşter priceput! Poate că aveţi multă treabă, căci văd că sunteţi singurii din oraş, dar timpul ne presează. De fapt, suntem disperate... Acoperi microfonul, fiindcă Tara era în faţa ei. *Ce e?*

– Ai spus *disperat* de două ori. Nu ai voie să spui aşa ceva – o să ridice preţul. Şi ce-i cu obsesia asta a ta pentru un tâmplar de lux?

Maddie îşi dădu ochii peste cap – ceea ce o ameţi – şi descoperi microfonul.

– Bine, uită acum cuvântul ăsta. Nu suntem disperate. La naiba, am putea face şi noi treaba asta, dacă am vrea. Prin urmare, fie că veniţi, fie că nu, e în regulă. Făcu o pauză, se întoarse cu spatele la surorile ei şi îşi coborî vocea ca să vorbească extrem de încet. *Dar vă rog, veniţi mâine la prima oră!* Apoi rosti o formulă de salut şi îi zâmbi Tarei cu inocenţă.

– Ai făcut-o pe furiş, o certă Chloe. Hoţeşte.

Ca întotdeauna, Jax se trezi la răsăritul soarelui. Se pare că e greu să renunţi la unele obiceiuri. Altădată, s-ar fi dus la sală şi ar fi dat pe gât o cafea de la Starbucks, apoi ar fi gonit în Porsche-ul său pe autostradă spre locul lui de muncă, unde ar fi trudit ca toţi ceilalţi din oraş. În calitate de avocat foarte scump la o mare firmă de succes din Seattle, care avea drept regulă câştigarea tuturor cazurilor cu orice preţ, îşi folosea numele complet, Jackson Cullen III.

Se simţise destul de bine acolo, dat fiind că fusese crescut de un om cu aceleaşi principii ca ale firmei sale. Îşi petrecea zilele la tribunal, socializând cu colegii şi scoţând untul atât din el, cât şi din alţii.

Nu mai avea un apartament de lux, nici un Porsche ultimul răcnet şi nici măcar un costum ca lumea, iar de cinci ani nu mai socializase cu nimeni.

Dar încă se mai străduia să-şi salveze sufletul.

Faptul că se întorsese la Lucky Harbor îl ajutase. Aici era o viaţă mai tihnită şi mai simplă, pe care o alesese

intenţionat. Se întorsese la prima lui pasiune, reconstrucţia şi renovarea, şi încerca să-i ajute pe oameni, în loc să le obţină achitarea.

Până în ziua precedentă, când, prima dată după mult timp, simţise ceva autentic. Se îndrăgostise cu adevărat de o fată cu părul creţ, cu o stângăcie adorabilă, o căldură şi o fire pasională bine ascunsă şi doi ochi blânzi şi chinuiţi.

O combinaţie *devastatoare*.

Îşi puse treningul şi îi dădu un ghiont lui Izzy, căţeluşei sale în vârstă de doi ani. Era o corcitură de labrador cafeniu şi probabil oposum care îşi dovedea descendenţa deschizând doar un ochi şi privindu-l de parcă ar fi spus: „Linişteşte-te, băiete".

– Vii şi tu, o îndemnă.

Ea închise un ochi.

– Hai, te scot la plimbare.

Căţeluşa trase un vânt.

Jax scutură din cap, apoi o scoase din culcuşul ei, treabă grea, pentru că avea vreo treizeci de kilograme.

Alergară ca de obicei cinci kilometri pe plajă. De fapt, Jax alergă. Izzy mergea la vreo sută de metri în urma lui, apoi încetini, târându-şi picioarele prin nisip până găsi un pelican pe care să-l urmărească. Într-un final, probabil obosită de atâta efort, se puse pe labele din spate şi refuză să mai facă un pas până veni Jax s-o ia de acolo la întoarcere.

Intră în casă pe uşa din spate şi se duse în birou. Mirat să vadă o lumină aprinsă pe robot, apăsă pe „play", apoi îşi dădu seama că era un apel din noaptea precedentă. Rămase neclintit, şocat să audă vocea lui Maddie.

„Salut!" spunea ea. „Vă sună un potenţial client, care caută un specialist în renovări."

Bătăile puternice la uşă o treziră pe Maddie dintr-un somn profund. Zăpăcită, clipi şi iar clipi, dar nu văzu decât o mare de verde pe care pâlpâiau luminiţe roşii, aşa că scoase un geamăt ducându-şi mâinile la tâmplele care îi pulsau.

Revenindu-şi puţin, îşi dădu seama că stătea întinsă pe spate sub pomul de Crăciun, uitându-se la respingătoarele beculeţe în formă de ardei iuţi.

Sau poate mahmureala ei era respingătoare.

Gemând din nou, reuşi să se ridice în capul oaselor, dând cu ochiul într-una din ramurile de jos ale pinului. O îndepărtă şi, uitându-se în jos, constată că arăta îngrozitor. Bluza îi era acoperită de aţe roşii. Era aproape sigură că avea şi răşină în păr.

Şi mai ciudat, casa era imaculată. Îşi amintea vag că o văzuse pe Tara, şi ea cherchelită, umblând de colo, colo cu o mătură într-o mână şi cu o cârpă în cealaltă şi somând-o s-o ajute.

Ceea ce nu explica prezenţa aţelor. Dar îşi aminti că scotociseră prin dormitorul mamei, unde găsiseră câteva lucruri de-ale ei. Era acolo un coş cu fotografii, un album de amintiri gol, pe care probabil că Phoebe voise să-l completeze, dar nu avusese timp, şi o carte intitulată *Tricotatul pentru tonţi*. Maddie se uitase la carte şi la fularul croşetat pe jumătate de sub aceasta şi i se strânsese inima când îi venise în minte o scenă de demult – ea şi mama ei stând împreună şi încercând să înveţe să tricoteze.

„Încercând" era cuvântul potrivit.

Phoebe râsese de eforturile lor jalnice, spunând că bucuria nu consta în rezultatul final, ci în paşii pe care îi făceai ca să ajungi la acesta. Dar pe Maddie o frustrase.

Nu şi în ajun, când îşi dăduse seama că era o amintire preţioasă, una dintre puţinele pe care le avea, aşa că pusese stăpânire pe carte, pe andrele şi pe fularul pe jumătate tricotat în urmă cu mulţi ani. Cât timp Chloe sortase pozele şi Tara făcuse curat, Maddie învăţase din nou să tricoteze.

Un fel de a zice.

Surorile ei erau încă sub pom, afară era frig. Chloe sforăia. Tara... *zâmbea* oare? Maddie nu o văzuse prea des astfel. Nici una din ele nu prea zâmbea, observase ea. Îşi înclină capul, apoi scoase un geamăt din cauza durerii provocate de acea mişcare.

„Bagă de seamă, Maddie – nu mai bea niciodată."

La un moment dat, fuseseră toate de acord să-şi pună pijamalele. Maddie se echipase cu pantalonii ei largi preferaţi, aceia cu Sponge Bob, şi un tricou gros marca Hanes, pe pieptul căruia scria BITE ME[1]. Chloe avea o pijama de la Victoria's Secret, dar cu trupul ei, putea să poarte un sac de cartofi şi tot i-ar fi venit bine. Pe bluză erau brodate frumos cuvintele JINGLE MY BELLS[2]. Tara îşi pusese nişte boxeri bărbăteşti, o cămăşuţă, un halat de mătase şi o pereche de ciorapi trei sferturi.

Maddie o atinse pe Chloe pe picior.

– Gata, Juan, şopti aceasta. Mai am foarte puţină substanţă în inhalator.

Bătaia la uşă se repetă, iar Chloe şi Tara se ridicară deodată, lovindu-se cap în cap, şi gemură.

Maddie se împletici spre uşă, zăbovind o clipă să se uite la pomul lor. Cu o seară înainte fusese cel mai frumos pom de Crăciun pe care-l văzuse vreodată. Acum, dimineaţa, rămăsese de numai un metru înălţime şi arăta ca pomul de Crăciun al lui Charlie Brown[3]. Păşi peste picioarele surorilor ei, se uită în micuţa oglindă din hol şi îi veni să ţipe.

Părul îi era groaznic de răvăşit. Puţinul rimel de pe gene i se întinsese în jurul ochilor, iar pe obraz avea o cută de la obiectul pe care îl folosise drept pernă, probabil ghemul de lână în al cărui fir era înfăşurată.

– Nu mai fac niciodată, îi promise imaginii jalnice reflectate în oglindă, arătând-o cu degetul ca să-şi întărească spusele.

Imaginea scoase limba.

Oftând, deschise uşa din faţă, moment în care rămase uimită în prag. Pe verandă era Jax Cullen, care purta blugi Levi's prespălaţi, un pulover negru pus peste un tricou negru şi ochelari reflectorizanţi şi zâmbea amuzat.

---

[1] Muşcă-mă

[2] Zornăie-mi clopoţeii

[3] Personaj dintr-un serial de animaţie care face rost de cel mai amărât pom de Crăciun cu putinţă (n.tr.)

capitolul 7

Experienţa e acel ceva pe care îl câştigi...
după ce nu mai ai nevoie de ea.

PHOEBE TRAEGER

Maddie se uită în sus la Jax, care nu era mahmur şi nu avea nici o cută pe faţă. Părea puternic şi rău şi aşa de sexy, că-ţi venea să faci moarte de om pentru el, dar ea reacţionă fără să se gândească.

Îi trânti uşa în nas.

Tara rămase fără grai.

Chloe pufni în râs.

Iar Maddie îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Repede, să nu mă împuşte cineva.

- Scumpo. Tara îi puse o mână pe umăr. Pentru că eşti din LA, poate nu ştii că să trânteşti uşa în nasul cuiva e un gest considerat nepoliticos în aproape toate cele cincizeci de state.

- Nu înţelegi. E el. *Jax*. Poate că nu-i mergea mintea prea bine acum, dar numai uitându-se la el, roşise şi se simţise stânjenită. Ea! Femeia care decretase că toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi. Ce mă fac?

- Păi, pentru început, zise Chloe, nu le mai trânti uşa în nas unor tipi care arată *aşa*.

- Are puteri supranaturale, murmură Maddie, cojindu-şi oja de pe o unghie.

- Adevărat? Vizibil fascinată, Chloe se uită pe geam. De-aia e aşa sexy?

Tara îi luă încet lui Maddie mâna de la gură.

- Ce vrea?

- Cred că pe fata asta în pantaloni cu Sponge Bob, zise Chloe, încă holbându-se la el.

Maddie o împinse de la fereastră ca să se uite şi ea.

- O, Doamne! spuse ea în şoaptă. Pe verandă, Jax întoarse capul şi îi aruncă o ocheadă strengărească, făcând-o să se dea înapoi ca arsă. O, *Doamne!*

- Începe să se repete, îi spuse Chloe Tarei, care veni şi ea la geam.

– O, ce mişto e! Tara îl studie îndelung cu privirea. Nu eşti pregătită pentru tipi ca el.

– Detest să fiu de acord cu ea, dar n-am încotro, îi zise Chloe lui Maddie. Cred că are dreptate în privinţa asta.

Trăgând aer în piept, Maddie puse mâna pe clanţă. Flancată de surorile ei – nu era sigură dacă o făceau ca să-i acorde sprijin moral sau ca s-o împiedice să sară pe el – deschise uşa.

Trebuia să-i dea dreptate lui Jax. În mod sigur, toate trei arătau ca nişte creaturi sălbatice şi foarte imprevizibile de pe planeta Estrogen. Dar, aşa cum reacţionase şi în faţa barului la ameninţările nenorocitului aceluia de Tip în Costum, el rămase ferm pe poziţii.

– Bună, zise ea. Făcu un pas înainte ca să nu fie auziţi dinăuntru, dar se împiedică de ghem. Îi trebuiră câteva secunde şi multă demnitate ca să-şi elibereze picioarele dintre fire.

El îşi scoase ochelarii de soare pentru a o privi cu ochii de culoarea caramelului topit în care se citeau atât amuzament, cât şi dorinţă. Fără îndoială că amuzamentul se datora incidentului cu ghemul, dar şi părului ei răvăşit şi pantalonilor de pijama cu Sponge Bob. Cât despre dorinţa din ochii lui, ea bănui că se gândea la ce se întâmplase noaptea trecută.

La asta se gândea şi ea, pentru că sărutările lui – o, Doamne Dumnezeule, sărutările – erau acum tot ce-i trecea prin minte. Amintirea acelor sărutări minunate, pasionale şi apăsate o ţinuse trează cea mai mare parte a nopţii. Dar mai erau şi senzaţiile pe care le avusese când el îşi plimbase mâinile pe tot corpul ei. Doar amintindu-şi, simţea că îi freamătă ceva în partea de jos a abdomenului, tot mai jos.

– Te simţi bine? o întrebă el.

Sigur că da. Se simţea minunat. Sau avea să se simtă în curând, după ce lămurea nişte lucruri. Deocamdată, cu cât se uita mai mult la el, cu atât i se lărgea zâmbetul tâmp de pe faţă. Trebuia să fie sinceră. Sau, mai bine zis, cât de sinceră putea.

– Să-ţi zic de noaptea trecută. Îmi pare rău că ţi-am lăsat o impresie greşită, dar nu sunt deloc pregătită pentru aşa ceva. El nu-i răspunse, iar tăcerea care se aşternu i se păru lui Maddie mai rea decât mahmureala. Desigur că nu e nimic personal. Dar nu pot, chiar că nu pot să încep o relaţie. De ce nu spunea el nimic? Nu mă... interesează. Ei bine, minţea, minţea, îl dorea, iar tăcerea lui o chinuia. Îmi dau seama că noaptea trecută nu am *părut* dezinteresată, dar eram la capătul puterilor. Asta însemna că el arăta mult prea bine şi avea gust de ciocolată – o combinaţie mortală.

Străduindu-se să nu zâmbească, Jax întinse mâna şi începu să-i culeagă firele de lână de pe umăr. Degetele lui o atinseră în treacăt la baza gâtului şi trimiseră nişte mesaje fierbinţi spre sfârcuri.

Ea îi luă ghemul.

– Cât despre întâlnirea de pe dig şi faptul că m-ai adus acasă, ei bine, de obicei nu sunt aşa de neajutorată. De fapt, ar trebui să ştii... Trase adânc aer în piept. Am renunţat la bărbaţi.

La auzul acestor vorbe, el ridică o sprânceană.

„Fii tare. Ai încredere în tine. Fii... ca Neytiri din *Avatar*. Bine, Neytiri era o creatură fantastică, realizată prin animaţie. Dar era puternică şi avea încredere în sine, asta e tot ce contează acum."

– E adevărat. La început, am vrut să renunţ la avocaţi, dar ar fi fost o dovadă de imaturitate – şi ar fi însemnat că-i exclud numai pe ei, aşa că am vrut să fiu sigură şi să renunţ la toate fiinţele umane dotate cu penis.

Pentru că era o decizie mult mai înţeleaptă.

Tara, care se uitase la scenă din spatele uşii, îi aruncă lui Jax o privire prin care parcă se scuza.

– Poate că e încă ameţită, oferi ea o posibilă explicaţie.

– Nu sunt deloc ameţită! Nu credea nici ea ce spunea. Îmi pare rău dacă ai făcut tot drumul ăsta sperând că se va repeta ce a fost aseară, dar nu va fi aşa.

Nu mai spuse nimic, deoarece nu ştia dacă nu cumva o asculta Cel de Sus, gata s-o trăsnească pe loc.

Nimic. Nimic în afară de o tăcere şi mai apăsătoare, dar de această dată îşi muşcă limba ca să nu spună ceva stânjenitor.

– E-n regulă, zise Jax într-un final. Totul e... foarte interesant. Dar n-am venit aici pentru ce-ţi închipui tu.

Ea începu să aibă presimţiri rele.

– Nu?

Se uită o clipă la el şi la felul în care era îmbrăcat: la o privire mai atentă, puloverul negru era de fapt un hanorac cu glugă North Face, care avea brodat numele firmei *JC Builders* pe piept. Blugii îi erau largi, dar tot îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase într-un fel din care reieşea că-i purta de mult timp. În picioare avea cizme de lucru cu un grad de uzură evident. Dar mai grăitoare în privinţa ocupaţiei sale erau ruleta care îi ieşea puţin din buzunar şi blocnotesul din mâna lăsată în jos.

În curte era jeepul lui, cu un câine mare şi cafeniu pe locul de lângă şofer.

– Tu eşti cel de la firma de renovări, îngăimă ea cu o voce pierită.

– Îhî. Acum părea categoric amuzat. Dacă mai eşti interesată de... *arta* mea.

„O, Doamne!"

– La urma urmei, continuă el, şi eu sunt o fiinţă umană dotată cu penis.

Chloe pufni în râs.

Tara făcu o grimasă şi îi închise uşa în nas, rugându-l să aştepte o clipă. Nu degeaba fusese supranumită Magnolia de oţel.

– Măiculiţă, zise Chloe, dezgustată. Deci sora mai mică e singura care ştie că nu trebuie să-i închizi uşa în nas unui tip incredibil de sexy? Ar fi un adevărat sacrilegiu.

Maddie scoase un geamăt.

– Eu l-am chemat. O, Doamne! *Eu* l-am chemat. Sunt o proastă!

– Lasă, scumpo. Chloe îşi trecu o mână prin părul ei ciufulit, iar degetele i se împotmoliră în buclele pline de răşină. Nu eşti o proastă. Nici chiar aşa.

- Sărutul e de vină! Afurisitul ăla de sărut! A fost de parcă mi-ar fi luat mințile!

- Un sărut ca lumea este o carte de vizită, spuse Chloe, dând din umeri sub privirile întrebătoare ale celorlalte. Ei, nu vă luați de mine, ăsta e unul dintre sfaturile mamei.

- Și acu' ce fac?

- Te ții de promisiune. Renunți la bărbați, îi aminti Tara. În plus, vindem proprietatea. Trebuie să-i spunem ca să nu mai piardă timpul pe aici.

Maddie își ținu respirația - ce tare o durea capul! La naiba, avea mare nevoie de un antinevralgic.

- Ieri-noapte am zis că o să punem pe picioare afacerea asta.

- Băuserăm trei sticle de vin, preciză Tara.

Deodată, lui Maddie începu să-i bată inima la fel de tare pe cât îi pulsa capul.

- Dați-mi o lună. Până la Crăciun, le rugă ea. Aranjăm puțin hanul și, dacă tot nu vreți să continuăm, vindem. Cu îmbunătățirile, o să obținem un preț mai bun. N-o să pierdeți nimic. Chloe se uită la sora mai mare, care oftă zgomotos. Știu că am dreptate, insistă Maddie, simțind că avea șanse de câștig. Asta era. Trebuia să le convingă. Își dorea această lună, *avea nevoie* de ea. O să fie mai bine pentru noi, promit.

- Da' de unde bani pentru renovare? se interesă Chloe. Tot ce am eu este un card Visa, pe care n-a mai rămas mult după excursia în Belize de luna trecută.

- Eu am un MasterCard nefolosit, murmură Tara.

- Și eu. Era întregul plan de rezervă al lui Maddie, deoarece Alex îi „investise" așa de prost puținele economii. E un început, iar obținerea unui credit n-ar trebui să ne ia mai mult de câteva săptămâni. Sunt hotărâtă să aflu ce-i cu moștenirea aia și să discut cu...

- Lasă moștenirea aia, rosti Tara pe un ton ferm. Mama s-a străduit mult să o protejeze și nu-i treaba noastră. În afară de asta, nu-i adevărata noastră problemă.

- Dar care e adevărata problemă? întrebă Maddie.

- Că nu mai vreau să stau aici.

– Nici nu trebuie. Punem treaba pe picioare şi rămân eu la cârmă. Voi două puteţi pleca, mă descurc eu.

– Până-n Crăciun, spuse Tara. Şi apoi vindem.

„Nu fi un şoricel... Prefă-te că eşti puternică."

– Dacă majoritatea vrea aşa, zise Maddie precaută, străduindu-se să nu cedeze.

– Şi chiar te descurci singură? o întrebă Chloe.

– Da. Maddie se uită la uşa închisă şi oftă. Poate *nu chiar* singură.

– Un asociat ţi-ar fi de mare ajutor. Şi am senzaţia că omul ăla ştie *să se asocieze*.

Maddie îşi aminti ce simţise în braţele lui şi o trecu un val de căldură. Fără îndoială, ştia cum *să se asocieze*. Ar fi pariat pe tot ce avea mai scump. Nu că ar fi avut importanţă.

– Drăguţo, cum te gândeşti să-i obţii ajutorul dacă tocmai i-a spus verde-n faţă că nu te interesează?

O, da. Aşa făcuse.

– Rezolv eu. Potolindu-şi bătăile inimii, deschise uşa, încercând în acelaşi timp să-şi aranjeze părul – o bătălie pierdută.

Jax coborâse de pe verandă şi stătea acum pe vine, cu mâinile pe coapse, studiind putregaiul de pe un stâlp. Când o văzu ieşind din casă, se îndreptă de spate, cât era de înalt, şi îi aruncă o privire.

– Totul e-n regulă?

– Desigur. Tocmai discutam... ăăă... ce să mâncăm la micul dejun.

– Aşa.

– Da. Ştii, clătite sau Cap'n Crunch[1].

– Cap'n Crunch. Întotdeauna Cap'n Crunch. Şi mai ai de învăţat cum să minţi. Aplecându-se, îi luă o buclă în mână. Subţire uşă.

Şi îşi făcuse griji pentru impresia pe care i-o lăsase. Se uită peste umăr, sperând să primească ajutor, dar surorile ei dispăruseră. „Trădătoarele!"

– Bine, îmi pare rău.

– Pentru ce?

---

[1] Marcă americană de cereale

– Telefonul pe care l-am dat la beţie. Că ţi-am închis uşa în nas de două ori azi-dimineaţă. Pentru tot ce-am făcut – alege tu ce vrei.

Jax se uită la cerul senin al dimineţii aceleia foarte reci, apoi din nou în ochii ei.

– Dar cu sărutul cum rămâne? Şi pentru asta îţi pare rău?

Crezuse că avea să-i pară rău. La urma urmei, căzuse prea uşor pradă farmecului lui Alex, şi uite în ce coşmar se transformase totul.

Ştiau amândoi adevărul. Dacă ar mai fi fost „interesată", s-ar fi înfierbântat instantaneu.

Văzând-o că tace, se îndreptă spre ea. Veni destul de aproape pentru ca trupul ei să se încordeze şi să simtă nevoia să se dea înapoi, dar apoi o învălui parfumul lui, de săpun sau deodorant, orice ar fi fost acel minunat miros bărbătesc, iar nările îi fremătară de dorinţa de a inspira mai mult.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea în şoaptă.

– Ai multe lucruri despre care nu vrei să vorbeşti.

Noaptea trecută, fusese destul de amabil ca să nu pună întrebări. Spera că nu avea să-şi schimbe atitudinea.

– Ştiu. Îşi adună curajul, aşteptându-se ca interogatoriul să continue, dar nu era cazul. Jax păstra un ton relaxat.

Şi ce sexy era. Doamne, ce sexy!

– Înţeleg, zise el, dând din cap. Toate sărutările acelea au fost... stânjenitoare. Aiurea. Complet inutile.

Fuseseră pasionale şi erotice, iar acum, doar gândindu-se la ce simţise când gura lui o apăsase pe a ei, se aprindea de dorinţă.

„Nu!"

Nu, nu-i părea rău de sărut.

Citindu-i gândurile, schiţă un zâmbet.

– Unde nu-i interes, nu-i nici atracţie, şopti el. Îşi înclină capul să-i vadă sfârcurile obraznice întărindu-se sub inscripţia BITE ME de pe tricou.

– Aşa-i, reuşi ea să îngaime. Nici un fel de atracţie.

Dar făcu un pas spre el, în loc să se retragă. Într-o clipită, gurile li se apropiaseră incontrolabil, iar mâinile ei cotrobăiau sub hanoracul lui îmblănit.

Cum de se întâmplase?

Ochii lui erau acum aproape închiși și ațintiți la buzele ei. Simțindu-i sub mâini trupul cald și puternic, îl strânse mai tare. Trebuia să-l țină la distanță, își spuse.

– Nu vreau să existe atracție între noi, zise ea. Am... defecte.

– Că nu ții la băutură?

– Ha, ha. Nu. Vreau să spun... Căută ceva care să-l descurajeze. Am douăzeci și nouă de ani și port întotdeauna o lanternă în geantă, în caz de nevoie. Trebuie să-i țin în șah pe monștrii din dulap. Nu-mi place să amestec lucrurile, toate la timpul lor. Și filmul meu preferat e *Sunetul muzicii*, din care pot cânta orice melodie. Mărturisise. Nimic nu putea fi mai jenant. Totuși, adăugă: Pot și să râgâi alfabetul. Am luat și un premiu în liceu pentru asta, iar câteodată, când sunt singură, exersez în oglindă.

– Tot alfabetul?

– Da, așa că-i mai bine să nu... știi tu.

– Ai dreptate. *Sunetul muzicii* e prea mult pentru mine. Din fericire, nu suntem deloc atrași unul de celălalt. O tachina, dar, când îi întâlni privirea, văzu că nu zâmbea. Nu. În ochi avea cu totul altă sclipire, sigur nu de amuzament.

Iar ea mai știa și altceva. Nu-l speriase deloc. Câtuși de puțin.

capitolul 8

Drumul cel mai ușor e întotdeauna în reparații,
așa că trebuie să ai în vedere o rută alternativă.

PHOEBE TRAEGER

Maddie se grăbi să facă un duș cu o apă abia călduță, care, și mai rău, părea plină de rugină. S-ar fi îngrijorat

dacă nu ar fi făcut un vaccin antitenanic în urmă cu un an, când călcase într-un cui pe platoul de filmare din Burbank. Şi oricum, era greu să-ţi mai faci griji când corpul îţi fremăta de dorinţă.

Iar el nu o mai sărutase.

La naiba, cum de îndrăznea să-i readucă la viaţă unele părţi din corp doar prin simpla lui prezenţă, după ce se hotărâse să renunţe pentru totdeauna la bărbaţi? Era o lipsă de politeţe, de consideraţie, era...

Dar nu era vina lui.

Ieşind de sub duş, mai rămase în baie şi scotoci prin geanta ei de pânză. Îşi pusese acolo doar strictul necesar, lăsând celelalte lucruri la tatăl ei, în Los Angeles.

Scoase o pereche de blugi Levi's şi se chinui să închidă nasturele de sus. „Fir-ar să fie de chipsuri!" se gândi enervată. Îşi trase pe ea un maiou, apoi un pulover lălău, nevoind să asculte vocea unui anumit fost, care îi şoptea la ureche că se impunea să se ducă la sală. În schimb, nu se studie în oglindă. Ignoranţa era o binecuvântare, nu? Poate că ar fi trebuit să scrie *asta* pe o fişă şi s-o pună în cutia mamei sale.

Ca de obicei, părul ei nu se lăsa disciplinat. Foehnul o ajuta prea puţin. Se dădu de câteva ori cu rimel şi consideră că era gata să iasă.

Jax se oferise s-o aştepte să facă un duş scurt şi să se îmbrace pentru a-i arăta proprietatea. Îl găsi în micuţa bucătărie, care părea şi mai neîncăpătoare cu un bărbat aşa de înalt şi solid în ea. Sorbea dintr-o cană şi discuta cu Tara, dar când intră ea în cameră, tăcură amândoi.

– Ce e? întrebă ea, privindu-se. Nu, nu uitase să se îmbrace.

– Nimic, scumpo. Tara îi întinse o cană aburindă. Este doar cafea instant de la magazin şi, crede-mă, nu seamănă cu aceea de la Starbucks. Îi aruncă lui Jax o privire, de parcă ar fi fost vina lui. Am luat-o aseară, când am cumpărat materialele pentru curăţenie.

– Mie mi se pare destul de bună, zise Jax. Mulţumesc.

Maddie îşi impuse să nu-l privească, era ca şi cum s-ar fi uitat la soare fără ochelari, însă nu ascultase niciodată de sfaturi. Pe deasupra, constată că nu-şi putea lua ochii

de la gura lui. Avea o gură frumoasă, care o făcea să se gândească la lucruri care-i erau interzise.

– Şi acum să-ţi spunem de ce te-am chemat.

– Aveaţi nevoie de un restaurator, spuse el schiţând un zâmbet.

– Păi, în reclama voastră scrie că eşti specialist. Uite ce chestie, vocea îi era calmă, chiar spunea lucruri inteligente. Îşi dorise întotdeauna să fie deşteaptă. „Bine, ţine-o tot aşa. Nu-l lăsa să-şi dea seama că faci eforturi. Şi orice ar fi, nu te uita la gura lui." O, cum i se mai mulau blugii, decoloraţi şi frumos croiţi, în aşa fel ca să-i scoată în relief... părţile care trebuiau evidenţiate. Te pricepi şi la renovarea hanurilor de o sută de ani, decorate în stil tradiţional, cu raţe şi cocoşi?

– Cocoşii şi raţele nu-s o problemă. Vacile ar fi o noutate pentru mine. Şi m-am specializat în restaurarea clădirilor aşa cum au fost în epoca lor de glorie.

Se întrebă dacă acest talent al lui se extindea şi la fiinţele umane, poate şi la acelea care nu trecuseră niciodată prin perioade de glorie.

– Cât de multe lucruri putem face de acum şi până la Crăciun?

– Şi să fie ieftin, interveni Tara. Doar să-i dăm o faţă, ca să putem vinde.

– Din păcate, am moştenit doar hanul, nu şi bani, îl lămuri Maddie. În plus, avem o ipotecă mare de plătit, aşa că banii-s o problemă.

Jax se uită la Tara, apoi la Maddie, care se întrebă din nou ce-i scăpa.

– Deci aveţi de gând să vindeţi? întrebă el.

– Sperăm, zise Tara.

– Sperăm că nu, spuse Maddie.

El dădu din cap aprobator, de parcă era ceva logic.

– O să văd proprietatea şi vă întocmesc un deviz.

– Iar eu o să fac un duş. Tara se îndreptă spre uşă. Scumpo, zi că mi-ai lăsat şi mie nişte apă caldă, ca să nu trebuiască să mă duc la Alpine să fac baie în natură, ca o proastă.

– Alpine? întrebă Maddie. Ce-i asta?

– E un loc cu izvoare termale la vreo cinci kilometri de aici, o lămuri Jax. Localnicii îl consideră un fel de cadă personală, plină cu apă fierbinte.

Maddie se uită la Tara, nedumerită.

– De unde ştii de izvoarele astea termale?

– Ştie toată lumea.

– Nu, zise Maddie, dar sora ei plecase. Rămasă singură cu Jax, arătă cu degetul înspre blocnotesul lui. Pune, te rog, şi un boiler nou în deviz.

– E-n regulă.

Bucătăria părea şi mai mică acum că rămăseseră doar ei doi. O luă spre livingul ceva mai mare, urmată de irezistibilul vizitator.

– Nu cred c-o să băgăm vreun ban aici, spuse ea. Doar în han. Ridică mâna ca să-şi dea cele două bucle lungi de pe faţă, dar îşi dădu seama de greşeală când îl prinse zgâindu-se la ochiul ei drept şi la cicatricea de lângă el, despre care ştia că nu se vindecase complet. Până s-o ascundă, el veni lângă ea şi cu blândeţe – Dumnezeule, cu atâta blândeţe încât îi veni să plângă – îi dădu părul de pe chip şi se uită lung la cicatrice.

Pentru un timp lung cât o eră, nu rosti nici un cuvânt, doar strânse din buze. Din vârful degetelor, care abia o atingeau, ea îi simţi încordarea ce i se răspândea în tot corpul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

O altă tăcere chinuitoare se aşternu între ei înainte ca el să se îndepărteze, lăsându-i bretonul să cadă iar pe frunte.

Jax oftă şi aruncă o privire la pomul lor de Crăciun, la fel cu al lui Charlie Brown.

– Aveţi un aparat de întors genele în pom.

Îi era nespus de recunoscătoare că nu insista, aşa că oftă şi ea.

– Am improvizat. El văzu pozele cu vedetele preferate din adolescenţă şi scutură din cap, fără să zâmbească, dar relaxându-se puţin. Nu-ţi place?

– Ba da, chiar foarte mult. Privind-o în ochi, specifică: La pom m-am referit.

Își luă din cuierul de la intrare geaca de piele, aceea pe care i-o dăduse s-o poarte în ajun. I-o ținu din nou, apoi o îndemnă să iasă înaintea lui.

Dimineața era senină și rece, iar copacii și pământul scânteiau de la promoroacă. Soarele strălucea atât de tare, încât provoca dureri nu doar de ochi, ci și de cap și de dinți, ceea ce nu părea deloc logic.

– Mahmurelile sunt o pacoste, proclamă el punându-și ochelarii de soare. Plecă de lângă ea înainte să apuce să-i mulțumească, așa că Maddie închise gura și își mută un pic mai sus ochelarii, mulțumită că aveau lentile închise la culoare. Încercă să-și amintească dacă mai făcuse cineva un asemenea gest față de ea fără să aștepte nimic în schimb, dar nu reuși. Pun și asta pe listă, zise când o văzu alergând să-l ajungă din urmă. Trebuie să fiu sigur că nu vei fi în pericol de moarte în caz că va cădea alt copac la următoarea furtună. Pe ăsta o să-l tăiem pentru lemne de foc.

Ea se uită la copacul cel mare care împărțea curtea în două.

– Acolo de unde vin eu, lemnele de foc se vând la supermarket și le pui în șemineu ca să creezi atmosferă.

– Crede-mă, atmosfera e ultimul lucru pe care îl vei dori de la acest copac. Îți va încălzi mâinile și picioarele.

Ea se înfășură în geaca lui, dar nu pentru că mirosea divin. Ei bine, și pentru că mirosea divin. Oare lui nu-i era niciodată frig? Se uită la el admirând felul în care arăta în hanoracul un pic prea mare, blugii mulați și cizmele uzate, cu blocnotesul în mână. Ar fi vrut și ea să aibă un blocnotes. Neavând, își scoase BlackBerry-ul ca să facă niște însemnări.

– Trebuie să chemăm un tăietor de lemne?

– Mă descurc. Copacii ăia doi de acolo... Îi arătă pe cei din stânga debarcaderului. Trebuie tăiate multe crengi din ei. Sunt sigur că mai sunt și alții în aceeași situație.

Vizitară și restul proprietății, remarcând toate problemele stringente. Erau multe. După ce le discutară amănunțit în următoarea jumătate de oră, se întoarseră în mijlocul curții, la copacul care căzuse.

– Şi aşa, zise el, surorile tale vor să plece de-aici.

– Asta era ieri, încuviinţă ea.

– Cred că mama voastră a sperat ca voi trei să staţi aici şi să vă îngrijiţi de locul ăsta, aşa cum a avut ea întotdeauna de gând. Ştii cum era ea.

– De fapt, nu ştiu. N-am cunoscut-o prea bine. Am fost crescută de tata în Los Angeles. Ea trimitea cărţi poştale din toate locurile în care cânta formaţia Greatful Dead şi mai trecea uneori în grabă pe la noi. Dar n-a vorbit de locul ăsta, nici măcar o dată. Îşi dădea seama cât de detaşate păreau vorbele ei şi cât de mult revelau din relaţia aproape inexistentă cu Phoebe, ceea ce o stânjenea şi o întrista totodată. Considerând că dezvăluise destule lucruri pentru o singură zi, dădu să plece.

– Unii copii în situaţia ta îşi detestă părinţii, rosti el pe un ton calm.

– Există şi ceva din asta.

Simţi o mână mare şi caldă punându-i-se pe spate, iar el o conduse la jeep. Câinele cafeniu de pe locul pasagerului se ridică pe labele dinapoi şi scoase un hămăit vesel.

Jax deschise portiera şi corcitura de labrador sări afară, cât de mare era, cu mersul ei greoi, lătrând voios. Îşi puse labele din faţă pe pieptul lui Maddie, care se clătină dezechilibrându-se

Din spate, Jax o luă de braţe şi o sprijini să nu cadă. Aplecat peste umărul ei, împinse încet câinele.

– Jos labele! Eşti bine? O întoarse pe Maddie cu faţa la el şi se uită la cele două dâre de praf pe care i le lăsase câinele pe piept.

Ea se dădu înapoi şi se scuturâ înainte să o ajute el.

– E tare drăgălaşă.

– Într-adevăr, în felul ei. Se uită la câine cu afecţiune. Nu ştiu încă în care. Izzy, stai jos, îi comandă el, iar căţeaua se aşeză imediat lângă piciorul stăpânului, privindu-l ca pe un erou. Maddie se aplecă să ia un băţ şi îl aruncă. Izzy întinse gâtul, îl urmări plutind prin aer şi căscă. Nu mai prea aleargă după beţe, o informă Jax. Totuşi, se învârte în jurul cozii cât e ziulica de lungă.

Am luat-o de la adăpost. Din păcate, n-a primit broşura cu indicaţiile de comportament pentru labradori.

Izzy îşi împinse botul în coapsa lui, iar el se ghemui să o ia în braţe şi să o dezmierde. Maddie se simţi geloasă o clipă, când Izzy se tolăni pe jos, părând în extaz, şi mârâi tare.

– Îi place, constată ea.

– Ştiu cum să-mi folosesc mâinile.

Ea îşi muşcă buza de jos ca să nu-i ceară o demonstraţie.

El râse din nou, teribil de sexy, pe când se îndrepta de şale, părând să-i citească gândurile.

– Nu suntem atraşi unul de celălalt, nu-ţi aminteşti?

Maddie închise ochii.

– Bine, există ceva. Suntem un pic atraşi unul de altul, recunoscu ea.

– Doar un pic? Nu grozav?

– Grozav. Dar, preciză ea, când îl văzu zâmbind atotştiutor – Doamne sfinte, nu mai trebuia să facă aşa ceva! – eu chiar am renunţat la bărbaţi.

– Pentru totdeauna?

– Eu aşa zic, dar poate că vorbesc aiurea. Să zicem că pentru o perioadă lungă de timp.

– Ai de gând să încerci cu femeile?

O tachina. Îl împinse cu un pas înapoi, ştiind al naibii de bine că el se dăduse în spate pentru că-i convenea. Nimeni nu-l împingea dacă nu era şi el de acord – asta ar fi vrut să poată spune şi despre ea însăşi.

– Încerc să-ţi explic doar că nu sunt făcută pentru aşa ceva, pentru relaţii de o noapte.

– Dar ai renunţat la bărbaţi, insistă el, continuând s-o tachineze. Asta înseamnă că n-ai să mai faci sex, nu?

– Cu nimeni.

Jax îşi ridică o sprânceană, aproape imperceptibil.

– N-are să-ţi lipsească?

– Nu.

– Deloc?

– Absolut deloc.

El îi aruncă o privire din care reieşea că nu o crede câtuşi de puţin.

– Cum e posibil să nu-ţi lipsească sexul? E ca şi cum ai spune că n-ai poftă de o bere rece într-o noapte caniculară, sau că nu vrei să asculţi zgomotul valurilor în timp ce alergi pe plajă, sau... că n-ai nevoie de aerul pe care îl respiri.

Convingerea cu care vorbea o făcu să râdă.

– Poate că sexul nu-i aşa de important pentru mine.

– Atunci nu l-ai făcut cum trebuie.

În vocea lui se simţeau aluziile sexuale, aşa că ei i se încordă involuntar tot corpul, sensul ascuns al cuvintelor punându-i sângele în mişcare. Este bine cunoscut că bărbatul ştie cum să-şi folosească trupul musculos şi mâinile dibace ca să-şi câştige existenţa. Nu era prea deplasat să-şi închipuie că Jax le-ar fi putut folosi ca să facă o femeie extrem de fericită.

– Mă mai urmăreşti? murmură el.

Străbătută de un val de căldură, nu mai reuşi să scoată o vorbă.

Gura lui nu zâmbea, dar ochii îi râdeau. După ce o trase încet de o buclă, plecă de lângă ea, îndreptându-se spre han cu mersul lui avântat.

Cu privirea aţintită asupra lui, Maddie rămase în loc, un pic nedumerită de senzaţiile tot mai puternice din partea inferioară a abdomenului, care îi sugerau că *nu* era pregătită să renunţe la bărbaţi.

Absolut deloc.

capitolul 9

Dacă treci prin iad... nu te opri, mergi mai departe.

PHOEBE TRAEGER

Până să-şi adune Maddie suficient curaj pentru a-l urma pe Jax spre han, el şi deschisese uşa de la intrare.

– A păstrat cumva mama ta nişte nişte planuri ale hanului? se interesă el.

– Nu ştiu. Se pare că-şi ţinea toate hârtiile în biroul de la debarcader. Putem să ne uităm acolo.

– O să ai nevoie de ele la contractul de vânzare, pentru că oricine va cumpăra această proprietate va dori să fie sigur că are autorizaţie de construcţie şi că nu e nici o problemă. Probabil că există mai multe nereguli decât îţi dai seama, şi toate trebuie rezolvate la cadastru. Dar cred că Phoebe se vedea într-un timp cu Ed, care lucrează acolo. O să te ajute cu hârţogăraia.

Ea nu spuse nimic un timp, mirată de cunoştinţele lui şi de felul documentat şi profesionist în care vorbea. Prima impresie pe care şi-o făcuse despre el fusese că era un motociclist sexy. A doua că era un motociclist sexy care ştia să sărute.

Acum îi vedea o altă latură. Îi adresă întrebarea pe care murea să i-o pună.

– Îţi plăcea de mama?

– Da. Îi semeni, ştii? O studie pe îndelete cu privirea, lăsând-o aproape fără suflare. La ochi, preciză el. Ea cunoştea oamenii, putea să vadă până în adâncul sufletului lor şi să ştie.

– Ce să ştie?

– Ce era de capul lor.

De când murise Phoebe, fusese năpădită de tristeţe şi regrete care se intensificară acum.

– Eu n-am acest talent. De fapt, firea oamenilor mi-e complet străină.

– Mama ta era amuzantă şi un pic superficială, dar putea fi extrem de profundă când trebuia. Avea o inimă cu adevărat mare.

– De fapt, voia să pară superficială.

– Cu siguranţă, zâmbi el.

Dată fiind afecţiunea din vocea lui, Maddie îşi închipui că o cunoscuse bine pe Phoebe. Neîndoielnic, mai bine decât ea, amănunt care o întristă şi mai tare.

– Dar despre tine ce poţi să-mi spui?

– Despre mine?

– Nu ştiu nimic despre tine. Spune-mi ceva.

El dădu din umeri.

– Nu sunt multe de spus. M-am născut şi am crescut aici. Mama a murit de un atac cerebral acum câţiva ani. N-am fraţi.

– În afară de Ford şi Sawyer.
– În afară de ei.
– Dar tatăl tău?
– E la Seattle.

Era ceva în vocea lui care o făcu să-l privească mai cu atenţie, dar avea o expresie calmă pe faţă.

– Ai fost tot timpul tâmplar? vru ea să ştie.

– Nu, am mers la facultate, apoi am stat câţiva ani în altă parte. M-am întors aici acum cinci ani. O poveste plicticoasă.

Ea se îndoia de asta, dar el intră în han cu blocnotesul în mână. Câinele adulmeca peste tot în timp ce Jax şi Maddie treceau din cameră în cameră. El îi arătă ce trebuia făcut pentru a renova şi moderniza clădirea, oprindu-se uneori din vorbit ca să-i deseneze ce intenţiona să facă, din toate reieşind plăcerea cu care accepta o provocare.

Lui Maddie îi plăcuse slujba ei, şi se simţise împlinită. Dar nu o iubise niciodată. Era fascinant să-l privească. *El* era fascinant.

După ce terminară cu parterul, se duseră la etaj, unde Izzy se cuibări în singura porţiune cu soare de pe pardoseala bucătăriei şi începu să sforăie ca un tractor. Jax veni cu sugestii pentru camere şi băi. La un moment dat, ieşi să-şi ia centura cu unelte. Era ceva tulburător de sexy în felul în care îi stătea mai jos de şolduri, scoţând în evidenţă totul. Ea se străduí să nu se uite, dar nu putu să nu observe că era... foarte bine dotat.

Se târâră amândoi prin pod, căutând gaura din acoperiş prin care se scurgea apa într-una din băi. Jax o luase înainte, înfruntând pânzele de păianjen. Maddie venea după el, făcând eforturi mari să nu se uite la fundul lui. Fără nici un succes, evident.

Când el se răsuci, întinzând mâna după blocnotesul pe care i-l dăduse să-l ţină, o prinse holbându-se la el.

– Eu... ă... ai o pată, spuse ea.

– O pată.

– Da. Îi arătă spre fesa stângă, cu muşchi perfecţi. Uite, acolo.

– Mersi, zise el într-un final. Este foarte bine să ştii unde ai pete.

– Aşa e, încuviinţă ea, dând din cap ca proasta. Poate ar trebui s-o ştergi chiar acum. Am eu ceva în geantă.

– Te oferi să mă freci pe fund? Ea roşi puternic, făcându-l să zâmbească. Eşti un paradox, Maddie Moore. Asta-mi place la tine.

– Te referi la faptul că am zis că n-o să fie nimic între noi, iar apoi am...

– ... ai dorit să mă atingi pe fund, termină el fraza. Apropo, poţi s-o faci oricând vrei. Ea chicoti stânjenită şi îşi acoperi faţa. Vezi? Şi ăsta-i un paradox.

– Ştii, nu pari antreprenor. Vorbeşti...

– Cum?

– Păi, până la chestia cu fundul, aş fi zis ca un om cu o educaţie înaltă.

– Poate că şi sunt. Îl urmă mai departe, târându-se după el, cu ochii aţintiţi la blugii care i se mulau pe fund la fiecare mişcare. Asta însemna că nu era vina ei, ci a lui. A lui şi a blugilor strâmţi... Sunt sigur, îi şopti, fără să se întoarcă spre ea, că ţi-ar fi mult mai uşor să renunţi la sex dacă nu te-ai mai gândi la asta.

– De unde ştii la ce mă gândesc eu? Cum nu o învrednici cu un răspuns, urmă: Pentru că nu mi-e mintea la asta. Mă gândesc la... La ce? Cât de greu ţi se vor curăţa blugii.

El râse încetişor.

– Nu te mai gândi la asta. Am găsit gaura. Se poate repara.

– Asta-i bine.

– Dar la anul va trebui să schimbi acoperişul.

Asta nu era bine.

– Şi altceva?

– În afară că şi mie îmi place să mă uit la fundul tău?

Cu un geamăt care izvora doar pe jumătate din sfială, ea scutură din cap.

– Încetează!

– Ce să încetez: să mă uit, sau să-ţi spun că mă uit?

„O, Doamne!"

– Nu mă ajuţi deloc să renunţ la bărbaţi.

– Nici nu intenționez.

– Și tu ai contribuit la asta. Ai zis că nu te interesează nici pe tine.

– Nu, am spus că de-abia am scăpat de o relație care s-a sfârșit prost și sunt sigur că nu mai vreau să încep alta acum.

Ea își ținu un pic respirația, gândindu-se să se abțină, dar curiozitatea învinse.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am scos asta din minte. Cam așa ceva. Dar să știi că sunt interesat. Foarte.

„O, Doamne!"

– Hai, lasă, mai bine să vorbim despre han, spuse ea cu voce tremurată.

– Te simți mai în siguranță așa?

– Da.

Un zâmbet îi lumină lui Jax ochii.

– Ferestrele au un singur rând de geamuri. Dacă le înlocuiești cu unele bine izolate, care păstrează căldura în casă, n-o să mai ai nevoie de atâta combustibil, plus că hanul va arăta mai modern. Veranda trebuie parțial reparată. Trebuie zugrăvit în interior și în exterior, iar mocheta e bună de aruncat. Ți-aș sugera să renunți la ea și să restaurezi podeaua. Din câte am înțeles, vrei să înlocuiești boilerele. Poți moderniza ușor băile dacă pui măsuțe de toaletă și dulăpioare noi atunci când se repară țevile.

– Se pare că sunt multe de făcut.

– Nu, ar fi multe dacă s-ar renova bucătăria și s-ar înlocui acoperișul în întregime.

Adevărat.

Ieșiră prin spate și o luară spre debarcader, cu Izzy urmându-i agale. Razele soarelui nu încălzeau prea mult, iar răsuflarea lor se transforma imediat în aburi. Auziră un fluierat lung și strident dinspre apă.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– O barcă de pescuit caută crabi în apele adânci.

Ca de obicei, ea mergea repede, aproape fugea. Jax făcea pași mari, sigur pe el, fără grabă, ceea ce îi caracteriza toate acțiunile. Îi plăcea să facă lucrurile pe îndelete,

constată ea. Nu se grăbea când făcea măsurători, nici când vorbea, nici când bea apă din sticla aflată în spatele jeepului, din care îi oferise şi ei, şi nici când o luase în braţe pe Izzy după ce se speriase de o veveriţă tare nervoasă.

Maddie se întrebă dacă şi în pat era aşa domol, iar numai la acest gând o inundă un val de căldură în acele locuri care se înfierbântau uşor.

El îi aruncă o privire şi buzele lui zvâcniră.

– Din nou?

– Deci, puterea ta supranaturală este să-mi citeşti gândurile?

– Oricine îţi poate citi gândurile, Maddie. La tine, ochii sunt oglinda sufletului.

Ea oftă.

– Nu mai trebuie să fie aşa. De îndată ce voi şti cum să mă schimb.

– Ai putea să începi prin a-ţi descărca sufletul.

– Dar nu am ce să descarc.

– Trebuie oare să-ţi mai spun că ai o listă lungă de lucruri despre care nu vrei să vorbeşti? De exemplu, antipatia ta faţă de oamenii instruiţi şi profesionişti şi... faţă de avocaţi?

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

– Da' tu ce ai împotriva antipatiei mele?

– Aşa da, remarcă el, ridicând o sprânceană. Te aperi din ce în ce mai bine.

– Consideră-l primul pas în efortul meu de a învăţa cum să-mi ascund gândurile.

Râzând, o trase încetişor de o buclă.

– Dacă nu ai de gând să-mi dezvălui secretele tale îngrozitoare, hai să ne terminăm treaba aici.

Ajunşi în clădirea debarcaderului, deciseră că Jax nu avea nimic urgent de făcut acolo. Dar aruncând o privire la tot echipamentul – caiace, canoe, vâsle şi multe altele – Maddie se luptă cu dorinţa de a face o listă cu toate articolele şi de a le clasifica cu ajutorul BlackBerry-ului. Avea o lună la dispoziţie să le dovedească surorilor ei că afacerea putea să meargă, şi nu voia să dea greş.

– Se pare că te simţi bine aici, spuse ea. Chiar şi pentru cineva care a mâzgălit odată zidurile hanului.

– Vezi barca aia cu pânze de cinci metri? Şi pe aia de patru locuri, lungă de zece metri? Amândouă sunt ale lui Ford. Le închiriază tot anul şi câteodată mă ia şi pe mine pe mare. Dar şi înainte să aibă bărcile, veneam deseori aici noaptea târziu.

– Să împrăştiaţi hârtie de toaletă.

– Doar o dată. Crede-mă, ne-am învăţat lecţia atunci. Uită-te dincolo de bărci, la pădure. Sunt poteci care duc până sus, la stâncile de pe faleză. E un traseu dificil, prin hăţiş. Descurajează pe oricine, în afară de unii adolescenţi care vor un loc liniştit unde să se giugiulească. Treaba asta dă o semnificaţie cu totul nouă numelui de Lucky Harbour.

Gândul că Jax urcase acolo cu intenţii ruşinoase când era adolescent ar fi trebuit s-o facă să râdă. În schimb, îşi dori să fi crescut acolo, în Lucky Harbour, şi să se fi numărat printre fetele cu care se întâlnea el.

– Urcai şi iarna?

– Era chiar mai bine. Frigul distruge iedera otrăvitoare. E greu să convingi o fată că eşti sexy când te scarpini mereu pe fund din cauza iritaţiei.

Ea pufni în râs. O mai făcuse de câteva ori, de unde până cu o zi în urmă îi fusese imposibil să creadă că o putea amuza ceva. Cum era posibil ca o singură zi şi un bărbat înalt, brunet şi enigmatic să o schimbe într-atât, nu avea idee.

Camera de la debarcader era mică şi mobilată cu o canapea veche, un enorm birou plin de hârtii şi un fişet. Sertarele erau deschise, iar dosarele într-o dezordine perfectă.

Jax scutură din cap.

– Ai o groază de treabă, exact ce-ţi place.

– M-am descurcat şi în situaţii mai grele. Şi care era alternativa, să se întoarcă în LA cu coada între picioare? La naiba, nu. Gândul acesta îi mai dădea un pic de curaj. Se prefăcuse atâta timp că era puternică, încât începea să se simtă aşa. Era şi timpul.

Jax îi arătă pe fereastră pădurea deasă de dincolo de debarcader.

– Scurtătura spre faleză începe după plaja izolată cu pietre. Un alt loc bun de giugiuleală, să ştii. Mai ales când ai şaişpe ani şi părinţii nu-ţi dau maşina în chip de pedeapsă.

– Şi ai fost des pedepsit?

– Aproape tot timpul, până am plecat la facultate.

– Ţi-a lipsit stilul ăsta de viaţă cât ai fost plecat?

– Absolut deloc. N-am plecat din Lucky Harbor, ci am fugit cât mă ţineau picioarele.

Avea în ochi aceeaşi sclipire pe care o observase când pomenise de tatăl lui. Nu era singura care trebuia să se ţină de propriul sfat.

– Şi totuşi te-ai întors.

Privirea lui o întâlni pe a ei, dar nu se mai citea nimic în ea. Era relaxat.

– Şi totuşi m-am întors.

– De ce?

– E nostim cum se schimbă omul în câţiva ani.

Fiind un copil crescut pe platoul de filmare, totul în viaţa ei fusese o iluzie. Iluzia că avea prieteni şi un cămin. Se punea întrebarea – oare Lucky Harbor era un alt platou de filmare, sau avea să însemne viaţa adevărată?

Întorşi la jeepul lui Jax, el deschise portiera din dreptul şoferului, apoi îi făcu semn lui Izzy să intre. Câinele sări pe scaun şi se aşeză demn.

– Dă-te la o parte!

Patrupedul rânji.

Jax scutură din cap, se rezemă de jeep şi se uită la Maddie.

– Am să fac un deviz şi ţi-l trimit prin email.

– Mulţumesc.

– Poate că Phoebe ţi-a lăsat proprietatea fiindcă însemna ceva pentru ea. Dacă nu vrei s-o vinzi, ţine-te tare pe poziţii. Îi surâse. Fii ca Louise.

Zâmbetul lui era absolut răvăşitor, fir-ar el să fie.

– Încerc. Dar am probleme.

– Da. Aşa-i viaţa.

– Suntem în urmă cu plata ipotecii. Am impresia că e un haos total în privința creditului. Și asta mă uimește, pentru că, așa cum ai zis, cred că locul ăsta însemna ceva pentru Phoebe, măcar din punct de vedere sentimental. Dar dacă voia să-l păstrăm noi, de ce și-a lăsat și ultimul ban moștenire altcuiva?

El făcu o pauză, părând că-și alege cu grijă cuvintele.

– Sunt câteva lucruri pe care le poți face. În primul rând, vorbește la banca de unde s-a luat împrumutul. Obține o evaluare și o refinanțare. Ai verificat dacă mama ta n-a mai lăsat și alte moșteniri? Ai vorbit cu notarul? Ți-a dat o listă cu bunurile și conturile lui Phoebe? Asta te-ar putea duce pe... alte piste.

– Că bine zici, murmură ea, un pic mirată să descopere că modul lui de a gândi o atrăgea mai mult decât fundul lui. Sună mai bine decât m-aș fi așteptat de la un meșter. Vorbești de parcă ai fi... avocat.

– Și asta-i rău? Maddie nu-i răspunse, nu știa cum. Nu pentru că i-ar fi fost teamă. Să ghicesc? zise el. Trebuie să fie unul din lucrurile acelea despre care nu vrei să vorbești.

– Categoric.

Privirile li se întâlniră. Timpul părea să stea în loc, ceea ce nu era numai ciudat, dar și prostesc. Timpul nu se oprea niciodată, nici măcar pentru supereroii sexy. Când Jax se apropie de ea, inima începu să-i bată nebunește.

– Îți mulțumesc că ai venit, șopti. Eu...

Încetișor, cu ochii încă într-ai ei, el îi invadă intimitatea.

Maddie trase în piept o gură de aer, fremătând toată de dorință.

– Tu... zise el, încercând s-o ajute.

– Nu-mi vine nimic în minte. Când își puse mâinile blânde și ferme pe șoldurile ei și o rezemă de jeep, tresări cu respirația întretăiată: Ce faci?

– Îți dau idei. Aplecându-se, îi acoperi gura cu a lui și o sărută, jucându-se cu limba, până când ea scoase un geamăt. Apoi o sărută mai apăsat și pasional până ce se formă între ei o legătură strânsă care o zăpăci complet

şi îi accelera bătăile inimii când li se lipiră trupurile. Spre deosebire de sărutările tandre din ajun, aceasta era mai provocatoare şi mai sălbatică, iar când Jax îşi vârî coapsa între ale ei, ea îşi pierdu orice urmă de raţiune.

Noaptea trecută, îi ceruse permisiunea. Dar acum nu. De data aceasta, îşi îngropă degetele în părul ei şi o revendică imperativ, trăgând-o mai aproape de el, iar cu mâna cealaltă mângâind-o pe spate, ca şi cum ar fi vrut s-o aline, dar şi s-o aţâţe, şi dorind să-i ia în stăpânire o altă părticică de inimă.

Hoţ ticălos.

I-ar fi spus-o, dar buzele ei aveau altceva de făcut. La fel şi degetele, care se jucară mai întâi cu muşchii de pe spatele lui, iar apoi îl strânseră tare, în caz că s-ar fi gândit să plece de lângă ea. Nu se lăsă descurajată nici când Izzy scoase un schelălăit de supărare că trebuia să-şi împartă stăpânul cu altcineva.

Mâinile îi alunecară de pe umerii lui, dar auzindu-l gemând din toţi rărunchii, îl strânse şi mai tare. Până să se dezlipească de el, aproape că i se tăiase răsuflarea. Dacă nu ar fi fost jeepul din spatele ei şi coapsa lui care o ţintuia, s-ar fi prăbuşit la pământ, sfârşită de atâta plăcere.

– Maddie. Vocea lui era profundă şi gravă şi sexy până la Dumnezeu.

– Da?

– Acum o să te ating pe faţă.

Amintindu-şi cât de umilită se simţise noaptea trecută, i-ar fi mulţumit pentru avertizare, dar era încă ameţită de sărut.

– Păi, eu...

Îşi plimbă mâna pe braţul ei, până la umăr şi gât, atât de chinuitor de încet, că, atunci când o luă de bărbie, tremura toată, dar nu de frică. Ridicând cealaltă mână, îi luă o buclă de pe tâmplă şi i-o aranjă după ureche. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea închise ochii ca să-i simtă mai bine atingerea. Mâna lui era caldă şi bătătorită. Puternică, dar nu agresivă, ci ocrotitoare. În ciuda fricii sale iraţionale de bărbaţi, trupul şi sufletul ei îl doreau. Teribil.

- Maddie.

- Ce?

În vocea lui se citea amuzamentul.

- Tot mai vrei să renunţi la bărbaţi?

Trupul lui era lipit de al ei, minunat de cald şi tare. *Peste tot.* Voia să-i dea o şansă, dar vorbise serios când îi spusese că nu era pregătită. Mai întâi, trebuia să aibă mintea limpede şi să-şi facă ordine în viaţă. În această fază, o relaţie de orice natură ar fi fost absurdă.

- Da, vru ea să spună, dar îi ieşi un fel de gâlgâit. Îşi drese glasul şi repetă: Da, tot vreau să renunţ la bărbaţi.

El îi cercetă faţa, apoi îi zâmbi palid înainte să se îndepărteze, scoţându-şi cheile din buzunar.

- Mai vorbim.

- Doar un minim necesar, îi aminti ea. Asta-i tot ce-mi trebuie. Jax înclină din cap şi se urcă în jeep, împingând-o pe Izzy pe bancheta din spate. Deschise geamul pentru câine, iar Maddie veni să-i mângâie blana moale ca mătasea. Doar un minim necesar, repetă cu blândeţe, făcând un pas înapoi în timp ce ochii umezi ai patrupedului o priveau zâmbitori, parcă spunându-i că era o mare mincinoasă.

capitolul 10

Când zâmbeşti, oamenii se întreabă ce mai pui la cale.

PHOEBE TRAEGER

Peste două zile, Jax stătea în biroul lui şi se uita pe nişte hârtii. Făcuse devizul pentru complexul hotelier Lucky Harbor şi i-l trimisese lui Maddie prin e-mail. Se achitase de toate îndatoririle pe care le avea la consiliul orăşenesc; fiind la al doilea mandat de primar, avea experienţă şi nu-i luase prea mult timp. Acum semna cecurile pentru plata facturilor pe care i le dădea unul câte unul Jeanne, secretara lui angajată cu jumătate de normă.

– Factura de lumină, anunţă ea aplecându-se deasupra lui ca o cloşcă, deşi erau de aceeaşi vârstă. Avea pe cap o bentiţă cu coarne de ren şi clopoţei, care zornăiau la fiecare propoziţie autoritară pe care o rostea. Factura de benzină, spuse cu un nou zornăit. Factura de la cardul Visa. Şi salariul meu. Mersi pentru mărire. Izbucni în râs văzându-i privirea consternată. Am glumit. Şi aşa mă plăteşti prea mult. Uite şi factura pentru materialele pe care le-ai trimis soţilor Patterson, cei care au pierdut totul la incendiu. Şi... cine e tipa?

Jax îi împinse înapoi facturile.

– Care tipă?

– Cea cu care te sărutai pe dig acum câteva nopţi.

El ridică o sprânceană, făcând-o să zâmbească.

– Hai, nu poţi fi surprins că ştiu.

– Zi-mi că-s naiv, dar sunt surprins.

Femeia scutură din cap, aruncându-i obişnuita privire compătimitoare. El o tolera pentru că îi conducea biroul cu un calm eficient care îi mai uşura lui misiunea. Detesta să se ocupe de hârţogăraie.

Jeanne răsfoia cecurile, punându-le într-o ordine misterioasă, căreia doar ea îi ştia rostul.

– Jake i-a spus soră-sii, care i-a zis lui Carrie de la magazinul alimentar, iar eu m-am întâlnit astăzi cu soră-mea din întâmplare, când încercam să-ţi umplu frigiderul. Apropo, nu mai aveai decât un măr şi o felie de pizza. Am mai găsit într-o cutie de plastic şi ceva care aducea a experiment ştiinţific în desfăşurare. Am luat decizia să-l arunc. Cum de poţi trăi aşa?

– Comand acasă. Ce mi-ai pus în frigider?

– Fructe, brânză, bere şi o pizza cu de toate.

– Te iubesc.

Ea pufni în râs.

– Dacă e aşa, zi-mi de tipa aia.

El zâmbi, dar nu spuse nimic. În primul rând, pentru că ar fi scos-o din minţi, şi în al doilea, pentru că nu simţea nevoia să se destăinuie cuiva. Adevărul era că de două zile nu şi-o putea scoate din minte pe Maddie, iar imaginea ei nu era aceea de viitoare clientă. Se gândise să strângă de gât pe oricine i-ar fi făcut vreun rău.

În ciuda acelei lovituri pe care o primise, părea atât de sinceră şi lipsită de viclenie – nu ca femeile din trecutul lui. Se vedea clar că îi era teamă, dar făcea eforturi să meargă înainte. O admira pentru asta.

Meditase foarte mult – *enorm* – la felul în care arăta după ce o sărutase: ciufulită, uimită şi tulburată peste măsură. Îi venea bine. Aşa arătase şi când îi deschisese uşa, somnoroasă şi mahmură, fără sutien, doar într-un tricou foarte subţire, de genul care te invita s-o muşti.

Hristoase, ce mult îşi dorea s-o facă!

– Umblă zvonul, zise Jeanne, punându-i sub nas alt cec, că e fiica mijlocie a lui Phoebe. A fost azi pe la magazinul de materiale de construcţii, iar Anderson a zis că e drăguţă şi dulce şi, chiar dacă i-a dat jos tot raftul de cutii cu vopsele, el tot o admiră. Şi, pentru că are aşa nişte balcoane mişto, i-a propus să iasă cu el.

Jax se opri din scris.

– Poftim?

– Eu n-am văzut-o, îţi spun doar ce-am auzit. Zâmbetul îi deveni viclean. Pariez că vrei să ştii dacă a acceptat. Lipsa oricărui comentariu din partea lui o făcu să rânjească. Vrei să ştii!

– Eu nu bârfesc. Sunt bărbat.

– Da' tare ai vrea să ştii.

– Nu, nu-i aşa.

– Ba da.

– Nu, eu... La naiba. Se ciupi de şaua nasului, pentru că da, voia să ştie. Înainte erai aşa dulce şi blândă.

– Asta a fost de mult, când mă speriam de nervii tăi. Încântată de expresia care îi apăru lui pe faţă, ridică o sprânceană. Bine, îţi spun, dar mai întâi să-mi zici tu cum ai întâlnit-o, cum de o sărutai în prima noapte de când venise în oraş şi dacă ai de gând să te baţi cu Anderson pentru balcoanele ei.

– Jeanne! rosti el pe un ton ameninţător.

– N-ai decât să foloseşti tonul ăsta de tip dur. Nu sunt soţia ta. Nu trebuie să cedez ca să-mi încălzeşti noaptea picioarele – şi alte părţi ale corpului. Zicând acestea, strânse toate cecurile şi ieşi din birou, fredonând: „Crăciun fericit!"

– Știi unde mă găsești, îi mai strigă ea din ușă. Stând la birou și muncind de mă ia naiba. Apropo, îți decorez casa pentru Crăciun, așa că teme-te. Foarte tare. Oricând ai niște răspunsuri pentru mine, voi fi încântată să-ți întorc serviciul.

La naiba! Scuturând din cap, trecu la altceva, desenând niște planuri pentru un nou client din Portland, care voia ușa de la intrare lucrată manual cu furnir de cireș și vitralii. Treaba asta avea să-i ia săptămâni și era o muncă ideală pentru când se strica vremea, ceea ce se întâmpla mereu după cam o lună de la Crăciun. Avea nevoie de lucrări pentru acea perioadă – nu pentru bani, căci avea destui în cont, ci ca să nu rămână singur cu gândurile lui.

Acum însă nu se putea gândi decât că Anderson îi propusese lui Maddie să iasă împreună.

O auzea pe Jeanne în camera din față, vorbind cu computerul. Fuseseră colegi de liceu și avusese chiar și câteva întâlniri amoroase cu ea – dacă așa se puteau numi escaladarea stâncilor abrupte și giugiuleala. După ce plecase la universitate, ea se măritase cu un atacant de la echipa liceului din Lucky Harbor și îi făcuse trei copii. Era încă fericită în căsnicie, dar se plictisea de moarte. Așa că, atunci când Jax se întorsese în oraș, cu cinci ani în urmă, ea venise să-l anunțe că avea să fie noua lui secretară perfectă, cu jumătate de normă. Într-adevăr, era perfectă, pentru că n-o interesau nici banii, nici patul lui.

Asta era o minciună. Voise să se bage în sufletul lui, încercând să-l salveze, de când solicitase postul de secretară. Nu că lui i-ar mai fi rămas prea mult suflet după ce-l făcuse praf în timpul cât lucrase ca avocat. Se convinsese că trebuia să adopte un anumit stil de viață: un salariu mare, un birou pe colț, un apartament de lux, o logodnică superbă. Și avusese avantaje, o mulțime.

Firma la care lucrase era cea mai grozavă la achitat oamenii învinuiți de evaziune fiscală. Era o afacere de mai multe miliarde de dolari, iar Jax fusese bun la asta. Bun la distorsionarea faptelor, bun la purtat anchetatorii pe piste greșite, bun să-și scape clienții de pedepsele

cuvenite pentru delictele lor, chiar şi dacă în locul lor plăteau oameni nevinovaţi.

Nemulţumirea lui faţă de această slujbă crescuse treptat. Şi ajunsese la apogeu când soţia unui client plătise preţul suprem: propria viaţă.

Soţul ei era vinovat până la Dumnezeu, iar Jax o ştiuse. De fapt, toată lumea o ştia. Totuşi, obţinuse achitarea omului pentru delapidare din fondurile familiei soţiei sale, familie cunoscută de altfel pentru relaţiile ei cu lumea interlopă, aşa că nici una dintre părţi nu stârnise compasiunea cuiva.

În afară de soţia lui. Fusese crescută ca o marionetă şi măritată la fel. Nu cunoscuse niciodată viaţa adevărată. Jax, dezamăgit din ce în ce mai tare, ştia foarte bine că, atunci când avea să se descopere totul, toate bunurile ei aveau să fie confiscate, iar ea avea să rămână fără nici un ban. Nu putuse să-i ascundă adevărul, aşa că nu mai ţinuse cont de relaţia avocat-client şi o avertizase, dar ea, în loc să-i urmeze sfatul de a salva o parte din avere de care nu ştia nimeni, îşi luase viaţa.

Simţindu-se parţial vinovat pentru distrugerea acelei femei şi conştient că încălcase grav etica profesională, trebuise să-şi dea demisia. Logodnica sa îl părăsise la puţin timp după aceea. Singur, frământat, furios, decisese să se întoarcă în Lucky Harbor.

În acel ultim refugiu fuse fericit.

Venise în urmă cu cinci ani. Şi Sawyer se întorsese în oraş şi, după o tinereţe furtunoasă, devenise şerif în Lucky Harbor. Era şi Ford acolo, iar după mai multe călătorii pe mare, făcuseră împreună înconjurul lumii. Cei trei erau prieteni la cataramă, de parcă nu fuseseră niciodată despărţiţi.

În primul an, Jax locuise pe a doua barcă a lui Ford, ancorată la debarcader. Mai practicase din când în când avocatura, însă numai pentru prieteni, şi detestase acest lucru. Aşa că revenise la prima lui pasiune, aceea de a realiza lucruri cu propriile sale mâini. Şi muncise cu sârg, îşi proiectase şi construise casa pe care şi-o dorise mereu. Făcuse tot ce-i stătea în putere pentru comunitatea

care îl primise înapoi fără să-i pună întrebări despre trecut, ba chiar îl alesese primar de două ori la rând.

Îl întrerupse din visare tatăl său, care intră în birou, enervându-l de îndată cu mersul lui arogant şi costumul revoltător de scump. Nu petreceau prea mult timp împreună, mai ales pentru că bătrânul era încă supărat din cauza a ceea ce numea el eşecul fiului său la Seattle.

– Am un caz pentru tine, zise el aruncându-i un dosar pe birou.

Nu era de mirare. Tatăl simţea adesea nevoia de a-i manipula fiului său sentimentele. Ceea ce era o ironie, deoarece chiar el îl învăţase pe Jax să nu amestece niciodată sentimentele cu afacerile. La naiba, în familia lor restrânsă, de doar două persoane, nici nu existau sentimente.

– N-ai mai vorbit cu mine de când am refuzat să-l reprezint pe fermecătorul delincvent sexual parcă desprins din paginile revistei *Fortune*, pe care mi l-ai adus data trecută. Asta a fost cu trei luni în urmă. Acum intri aici ca la tine acasă şi îmi pui în braţe alt dosar pe care nu-l vreau. Sunt prea ocupat pentru asta, tată. Jeanne şi cu mine trebuie să verificăm facturile...

– Mi-a zis că pot să mă duc acasă, spuse Jeanne din prag. Oricum, mi-am terminat treaba pe ziua de azi, adăugă ea, parcă scuzându-se. Îi făcu bătrânului un semn din cap care voia să spună că ei doi ar fi trebuit să comunice mai bine.

Nici o şansă.

Jax îşi ieşea rareori din sărite. Mai ales în acele zile nu se enerva uşor, dar tatăl său reuşea ca nimeni altul să-l calce pe coadă.

– Văd că încă îţi mai vezi de treaba ta, îi spuse acesta după ce plecă Jeanne. Munceşti prea mult, fiule. Am aici un caz simplu, închizi imediat dosarul.

În viaţa lui Jackson Cullen, totul era floare la ureche – cât timp făcea doar ce voia.

– Dacă e aşa simplu, de ce nu-l iei tu?

– Nu, vor pe cineva tânăr, dar de viitor.

- Eu am fost de viitor. S-a terminat, îi aminti Jax. Acum, dacă ai face la fel ca Jeanne... zise el, arătându-i uşa.

- Iisuse Hristoase, Jax! Sunt cinci ani de când ai dat cu piciorul slujbei. Şi logodnicei. E timpul să nu-ţi mai plângi de milă şi să-ţi refaci viaţa.

Jax împinse dosarul de pe birou şi se ridică în picioare.

- Ieşi afară!

- Nu mă asculţi. Elizabeth Weston are treizeci de ani, e frumoasă şi plină de bani, iar tatăl ei va fi viitorul guvernator al statului.

- Şi asta ce înseamnă?

- Caută un soţ. Tu ai fi perfect.

Jax râse pe înfundate.

- Vrei să faci pe peţitorul pentru mine? Nu că asta m-ar mira.

- Ce, te vezi cu cineva? Sper că nu.

Oare? Ar fi vrut să nu-i pese, dar lucrurile erau simple. Bănuia că fostul soţ al lui Maddie era avocat şi pe deasupra unul cu adevărat ticălos. Când avea să afle de trecutul lui, urma s-o rupă la fugă. Chiar dacă ar fi reuşit s-o convingă de faptul că se schimbase, se îndoia că ea i-ar fi înţeles eşecul moral şi sentimental.

La naiba, simplul fapt că era bărbat constituia un dezavantaj. Maddie nu avea încredere în nici o fiinţă purtătoare de cromozom Y.

- O soţie ca Elizabeth va fi un avantaj atunci când vei prelua biroul meu de avocatură, îi spuse tatăl lui.

- Ţi-am mai zis, nu vreau să preiau biroul tău.

- Eşti un Cullen. Eşti singurul meu fiu. Trebuie s-o faci. Mi-am petrecut treizeci şi cinci de ani din viaţă să-l pregătesc pentru tine.

- Ai făcut-o pentru tine, îl corectă Jax. Hai, tată, nu te-ai plictisit? Tu mă baţi la cap, eu te refuz, acelaşi lucru. Angajează-ţi un asociat şi termină odată cu chestia asta.

- Asta-i o măgărie. Cu buzele strânse, bătrânul luă dosarul de pe birou şi se îndreptă băţos spre uşă. M-ai dezamăgit enorm.

– Dacă n-o laşi pe Jeanne să lucreze şi nici pe mine, nu te mai întoarce.

După ce se trânti uşa de la intrare, Jax luă de pe birou un prespapier şi îl azvârli de perete, unde se făcu bucăţi. Se simţea un pic mai bine. Dar se părea că el şi tatăl lui aveau totuşi ceva în comun – dezamăgirea.

Încă făcea eforturi să se calmeze când intră Ford, care îi dădu picioarele jos de pe birou.

– Hai, ridică-te! Marea e liniştită. Vântul e tocmai bun. Mergem să facem o plimbare în larg.

– N-am dispoziţia necesară.

– Am nevoie de un ajutor la navigat, nu de un partener de sex. Pe deasupra, puţină calmitate ţi-ar face bine.

Jax îi aruncă o privire.

– Calmitate? Un cuvânt mare, nu?

– Ce? La bar nu e multă lume. Am citit.

– Doar nu l-ai aflat de pe forumul revistei *Penthouse*.

– Ei, citesc şi altceva. Făcu o pauză. Câteodată. Acum hai, ridică-te! Jeanne are o după-amiază liberă, de ce nu ţi-ai lua şi tu una?

Jax se uită la singura persoană care, cunoscându-i întreaga poveste sordidă, nu-l acuza de ticăloşie.

– De unde ştii că Jeanne are o după-amiază liberă?

Ford nu răspunse.

– La naiba! Te-a sunat.

– Cam aşa. Voia să-ţi dau un pupic din partea ei.

– Mai du-te-ncolo!

– Mi-am închipuit c-ai să reacţionezi aşa. Dar şi că ai nevoie să mai ieşi de aici.

În consecinţă, Jax ieşi în larg cu iahtul Beneteau de zece metri al lui Ford. Nu era anotimpul potrivit pentru o plimbare de plăcere. Majoritatea amatorilor de iahting îşi puseseră bărcile la iernat, dar Ford era Ford, aşa că nu putea să lase un fleac precum vremea proastă să-l împiedice. Îi plăcea să întreacă măsura în toate, nu numai în privinţa navigaţiei.

Primiră drept răsplată un vânt rece şi tăios care le tăia respiraţia şi le punea sub semnul întrebării orice talent marinăresc ar fi avut. Valurile ajungeau la trei metri, făcând din cele câteva ore care trebuiau să fie plăcute

o adevărată corvoadă în scopul de a rămâne în viaţă şi de a nu scufunda barca.

– Iisuse! exclamă Ford când ajunseră înapoi pe ţărm. Se prăbuşi pe punte, cu capul dat pe spate. Am navigat în Indiile de Vest şi era să mor de trei ori, dar n-a fost nimic faţă de asta. De ce m-ai lăsat să ies în larg pe o asemenea vreme?

Jax nu mai avea destulă putere ca să-i tragă un picior în fund, aşa că se rezemă lângă el, constatând că amândoi erau extenuaţi, muşchii le tremurau de atâta încordare şi nici creierul nu le mai funcţiona.

– Am uitat ce pămpălău eşti.

Ford râse pe înfundate.

– Dacă m-aş putea mişca de aici, te-aş face să-ţi înghiţi vorbele astea.

– Tu şi mai cine?

– Să te ia naiba. Da' când ai să-mi spui de Maddie? A trebuit să aud de un sărut pasional pe dig de la Jeanne, care a auzit de la alţii...

– Ştiu asta, mersi. Jax închise ochii. Se întreba ce făcea Maddie în acel moment, dacă muncea la han. Ştia că toată lumea, inclusiv el, o considerase pe Phoebe amuzantă şi independentă, dar acum, când le întâlnise pe fiicele ei, se mâniase pe ea că le neglijase atât de mult. Maddie merita o mamă mai bună. Toate ar fi meritat.

– Ştiai că Anderson i-a propus lui Maddie să iasă împreună? întrebă Ford.

– Da! mârâi el.

– Ce naiba, frăţioare, plimbarea pe mare trebuia să te liniştească.

Jax *era* liniştit. Îi trebuiseră cinci ani lungi să ajungă aşa. Nu mai lăsa lucrurile să i se adune pe cap până să-l doboare. Nu mai păstra secrete ca să-şi câştige traiul, nici ca să salveze pielea clienţilor, secrete care să-l îmbolnăvească.

De ce nu-i spusese oare lui Maddie că fusese avocat?

Pentru că era un prost. Şi un laş. *Şi pentru că ştia că ea nu avea să se mai uite la el ca la un supererou...*

O, da, de asta.

Maddie şi surorile ei îşi petrecură următoarele zile mergând de la han la debarcader şi invers, fiecare din motive diferite. Chloe se plictisea. Tara nu voia să-i scape nimic din ce ar fi sporit valoarea proprietăţii. Dar pentru Maddie contau mai mult valoarea sentimentală şi lucrurile pe care le putea învăţa despre administrarea unui han. Sperase că toate planurile aveau să se afle deja în computer, dar îşi petrecuse timpul încercând să-şi dea seama ce trebuia să facă.

A doua zi, se îndrepta cu maşina spre oraş cu o listă de treburi. Când o zări pe Lucille în faţa galeriei, trase pe dreapta. Lucille era încântată că o revede, iar după ce o îmbrăţişă, îi zise:

– Am auzit că te-ai pupat cu Jax pe dig.

– Păi... eu...

– Ai dat lovitura cu băiatu' ăsta, drăguţo. Ştiai că mi-a împrumutat bani s-o trimit la facultate pe nepoata mea? Nu te lăsa păcălită de motocicleta aia a lui, de tatuaje şi de aerul neprietenos; are o inimă de aur.

Maddie nu-l găsise deloc neprietenos. Poate solid şi intimidant. Şi, desigur, sexy ca naiba. Dar tatuajele? Avea tatuaje? Doar gândindu-se la desenele de pe corpul lui, o treceau fiorii.

– Hai, intră, zise Lucille. Tocmai am pus ornamentele de Crăciun. Şi îţi pot oferi un ceai. Şi brandy.

Nu prea ştia ce spunea asta despre caracterul ei, dar era tentată.

– Tara m-a rugat să-i rezolv ceva, am şi nişte cumpărături de făcut, dar oricum îţi mulţumesc.

– Te duci din nou la magazinul cu materiale de construcţii? Lucille îşi întinse gâtul. Am auzit că Anderson vrea să te scoată în oraş.

Maddie se dusese în ziua precedentă să ia nişte materiale pentru han. Tipul din spatele tejghelei purta o căciulă de Moş Crăciun şi fusese foarte drăguţ şi amuzant, dar ea se limitase la cumpărături, refuzându-i invitaţia cu amabilitate.

Renunţase la bărbaţi. Sau încerca.

– Aici nu există nici un secret?

– Cam aşa, dar mai sunt şi excepţii. De pildă, n-am aflat cu care tip ai să ieşi, cu Anderson sau Jax. Dar dacă-mi spui, am să fac senzaţie la bingo, diseară, spuse ea, plină de speranţă.

Maddie se opri după aceea la dig, să mai ia o băutură cu ciocolată, de care avea mare nevoie.

– Lance te cheamă, nu? Acum nu mai vreau decât ciocolată.

El zâmbi şi înclină din cap. Avea în jur de douăzeci de ani, un corp slăbuţ şi o voce răguşită.

Îi spuse că suferea de fibroză chistică. Familia îi era la Portland, dar el stătea în Lucky Harbor cu fratele său şi se mândrea cu independenţa lui, în ciuda bolii care îi devasta corpul tânăr.

Ascultându-l, Maddie îşi dădu seama că nu avea absolut nici un motiv să se plângă de viaţa ei. Şi, când se întoarse la maşină, se uită lung la Roata Mare.

Oare Phoebe se dăduse vreodată în ea? Din sfaturile pe care le citise în colecţia de „reţete", ajunsese să creadă că mama ei dusese o viaţă tumultuoasă şi un pic riscantă.

Chloe era aşchia care nu sărise departe de trunchi.

Tara îşi ascundea firea impetuoasă, dar şi ea făcuse multe la viaţa ei şi trecuse prin destule experienţe.

Maddie... mai puţin. Sigur, locuise în Los Angeles, dar numai pentru că tatăl ei o crescuse acolo. Toate aventurile de pe platourile de filmare fuseseră din cauza lui, nu pentru că ar fi avut ea o dorinţă arzătoare să facă acea meserie.

Tot ce făcuse în viaţă fusese efectul întâmplării sau al deciziei altcuiva. Inclusiv chestia cu hanul.

Nu, hotărî ea. Asta avea să fie altfel. Avea să fie propria ei aventură. Dădu din cap şi îşi continuă drumul, ascultând zgomotul valurilor izbindu-se furioase de dig. Între scândurile de sub tălpile ei erau spaţii prin care intra lumina, ceea ce o ameţea şi îi dădea senzaţia că avea să cadă.

– Şmecheria e să nu te uiţi în jos când mergi. Se întoarse în direcţia din care venea vocea şi văzu o femeie care fixa un panou pe stâlp. Părea să fie de vârsta ei, era

minionă şi drăguţă, cu un păr negru ce îi cădea în valuri pe spate. Purta nişte pantaloni mulaţi pe şolduri şi un sacou sobru care îi avantajau silueta perfectă. Elegantă şi calmă, avea un aer prea profesionist pentru a sta pe un dig, cu un ciocan şi cuie în mâinile manichiurate. Dacă te uiţi drept înainte, în zare, îi spuse ea lui Maddie, n-o să mai ai senzaţia că vei cădea. Părând destul de obişnuită cu ciocanul, în ciuda ţinutei sale, bătu şi ultimul cui în panoul pe care scria:

FESTIVALUL CREVEŢILOR DIN LUCKY HARBOR
SÂMBĂTA ACEASTA LA 6:00
CEL MAI MARE ŞI MAI REUŞIT DIN STATE:
CINĂ, DANS ŞI *SĂRUTĂ-L PE PRIMAR* – NU RATA!

– Eşti nouă pe-aici. Zâmbind, femeia îi întinse mâna. Eu sunt Sandy. Funcţionară la primărie şi manager. Conduc şi biblioteca. Surâse iarăşi. Ştii, semeni cu mama ta.

– Ai cunoscut-o?

– Toată lumea o cunoştea. Să-ţi aduci neapărat şi surorile la festival. Vârând mâna în geanta de la picioarele ei, scoase nişte bilete de tombolă. Rupse mai multe şi i le dădu lui Maddie. Din partea casei. Un cadou de bun venit în oraş.

– Pentru ce sunt?

– Trebuie să ghiceşti şi să scrii aici câţi creveţi crezi că s-au prins în seara aceea cu bărcile de la paradă. Câştigătorul are privilegiul să-l sărute pe Jax când vine aici pe skijetul care conduce parada.

Maddie se uită printre gene.

– Jax? Jax Cullen?

– El şi nimeni altul.

– Da' de ce are câştigătorul privilegiul să-l sărute?

– În afară de faptul că e un tip pe cinste? Sandy zâmbi. Pentru că el e primarul. Ne place să-l chinuim. Înainte de Jax, am fost eu. Am avut trei mandate de primar. Într-un an, am avut noroc – a câştigat tombola unul din consiliu, un scump. Dar habar n-avea să sărute. În alţi ani, a trebuit să sărut broscoi.

– Dar cum să fie primar? Maddie scutură din cap. Jax e antreprenor. Se ocupă cu restaurările.

– E un om cu multe talente. Sandy rosti aceste cuvinte zâmbind cu subînţeles, iar Maddie trecu printr-o clipă de groază.

„O, Doamne!"

– E iubitul tău, nu? Sărutase pe iubitul altei femei.

– Nu, zise Sandy cu un suspin. Spre nefericirea mea – şi nu că n-aş fi încercat – eu şi Jax suntem doar prieteni. Îşi aruncă ciocanul în geantă şi zâmbi din nou. Ne vedem la festival. Apropo, ai să dai cupoane pentru han? Phoebe a dat anul trecut şi a avut mult succes.

– Chiar aşa?

Cum de fusese posibil? Complexul era într-un hal de nedescris.

Văzând expresia de pe faţa lui Maddie, Sandy surâse.

– Da, probabil că nu s-a prezentat nimeni să-şi revendice drepturile, dar treaba e că puteau să însemne ceva. Era o femeie grozavă, mama ta, dar nu se prea pricepea la afaceri. Poate că nu ţi-a spus-o.

Nu, Phoebe, nu-i spusese asta. Phoebe nu-i zisese mai nimic.

– O să discut cu surorile mele, dar hanul nu se va redeschide până... Ei bine, poate niciodată, însă, deoarece terminase cu negativismul, adăugă: După Anul Nou, aşa sperăm.

Sandy dădu din cap.

– De-abia aştept să văd cum îl veţi moderniza. Toţi din oraş vorbesc despre asta.

– Cum de-au aflat că facem ceva în sensul ăsta?

– Păi, i-ai cerut lui Jax să-ţi facă un deviz. Jeanne a luat prânzul cu Tracy, care i-a spus Carlei, cumnată-mea, care e reporter la ziarul local. Cei din Lucky Harbor se mândresc că sunt la curent cu toate noutăţile, iar acum voi trei sunteţi marea senzaţie.

Maddie încercă să înţeleagă de ce făcea valuri. Maddie Moore, secretară a unei alte secretare, era o senzaţie pentru alţii.

– Nu suntem nişte persoane aşa de interesante.

– Glumeşti? Trei femei recent venite în oraş, care se ocupă de un han? E cea mai senzaţională ştire de luna asta. Ei, poate nu chiar atât de importantă ca Festivalul Creveţilor sau scena în care lui Jax îi îngheaţă fundul supermişto în timp ce conduce parada, dar oricum e de senzaţie. Surâse iar. Bun. Mă duc să mai pun nişte panouri. Pe curând!

– Pe curând! spuse Maddie încet şi mai sorbi din ciocolată. Voia să se gândească în linişte la tot ce îi zisese Sandy. Trebuia să-i intre în cap că oamenii din Lucky Harbor răspândeau zvonuri, că erau poate încântaţi de venirea ei în oraş, de han, dar îi era greu să priceapă un singur lucru.

Jax – primar! Cu un fund atât de mişto!

capitolul 11

O soră ţi-e prietenă o viaţă întreagă.

PHOEBE TRAEGER

– Ăsta nu e un sfat despre sex şi bărbaţi, zise Chloe, luându-şi încă o felie de pizza. Purta un hanorac negru comod, închis până în dreptul sânilor. În faţă scria cu alb strălucitor un singur cuvânt – FATĂ REA.

Erau în bucătăria căsuţei şi luau cina. Tocmai hotărâseră să scoată la întâmplare unul dintre sfaturile lui Phoebe din cutia cu reţete, pentru că altfel s-ar fi certat. Se ciondăniseră în legătură cu hanul, cu faptul că nu exista decât un singur pat în casă, în privinţa gătitului – mai ales pentru că Tara ştia să gătească, dar nu voia, zicând că e în vacanţă. Dorinţele lui Phoebe, hainele ei... nici un subiect nu le era sfânt.

Tara şi Chloe urmau să se întoarcă la viaţa lor în câteva zile. Maddie rămânea acolo.

Aşa că fişele cu sfaturi erau singurul subiect despre care puteau să vorbească fără să se certe. Majoritatea erau revoltătoare. Unele erau de-a dreptul absurde.

Dar acum erau o comoară, ceva atât de autentic, că Maddie nu putea să reziste tentației de a citi câteva. O *soră ți-e prietenă o viață întreagă*, suna unul dintre ele.

– Îmi place ăsta, spuse ea încet. Îmi place mult.

Tara bătu darabana cu degetele ei perfect manichiurate, nesimțindu-se deloc în largul ei când o văzu așa de emoționată. În cele din urmă, oftă și vorbi cu mai multă emoție în glas decât observase Maddie vreodată.

– Sunt de acord, e demn de ținut minte.

– Aha, uită-te la ea. Chloe își lovi ușor umerii de ai Tarei. Ne ține lecții ca în *Ya-Ya Sisterhood*[1]. Când celelalte se uitară chiorâș la ea, își dădu ochii peste cap. Măiculiță, încercam să fac și eu o glumă ca să nu ne purtăm ca într-un film melodramatic.

Maddie oftă, apoi puse cu grijă fișa la loc în cutie, sperând ca într-un fel citatul să se adeverească.

În seara următoare, Jax stătea în spatele tejghelei de la bar, ștergând niște pahare și așteptând ca Ford să-și termine tura pentru a lua împreună o cină târzie. Jax își petrecuse ziua terminând un set de mobilier din mahon pentru salonul unui client și, cu toate că făcuse duș, tot mai mirosea a lemn. Îi intraseră două așchii în mâna dreaptă, pe care nu reușise să și le scoată, și îl durea groaznic capul, ceea ce bănuia că avea drept cauză e-mailul sarcastic pe care i-l trimisese tatăl lui în urma întrevederii lor.

Începea să-și dorească să fi băut un pahar de Bacardi 151 în loc de bere.

Ford era la celălalt capăt al barului și se uita la el, ridicând din sprâncene.

Jax scuturâ din cap. Se simțea foarte bine. *Foarte bine.*

Simți o pală de curent când se deschise ușa și îi trecu imediat prin minte cine putea fi.

Maddie intră și se așeză pe un scaun de la bar. El îi observă blugii și puloverul moale și lălâu care avea exact culoarea ochilor ei și nu-și putu reține un zâmbet.

---

[1] Roman de Rebecca Wells, ecranizat cu titlul *Jurnalul unei mame*, despre relațiile dintre trei surori și mama lor (n.tr.)

– Bună.

– Bună, domnule primar.

El făcu o grimasă şi o servi cu o bere.

– Ai aflat, nu?

– Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus-o chiar tu.

– N-am apucat.

– Se poate, zise ea. Poate că ai fi reuşit între „mă bucur mult că nu m-ai omorât" şi, nu mai ştiu ce, când vorbeam vrute şi nevrute.

– Când a fost asta?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ştii foarte bine la ce mă refer. M-ai îndemnat să vorbesc despre mine, dar tu nu mi-ai spus nimic despre tine.

Da, şi era bun la păstrat tăcerea. Veni să se aşeze lângă ea.

– Într-un oraş atât de mic, să fii primar nu este mare lucru.

– Totuşi sună *al naibii* de pompos. Sorbi din bere şi îl măsură cu privirea. Şi el îşi aţinti ochii asupra ei. Erau două zile de când îi trimisese devizul prin e-mail şi trei de la discuţia mai sus menţionată. Se gândise la ea, mult mai mult decât ar fi vrut. Se întreba dacă şi Maddie se gândise la el la fel de mult. Care e obiceiul pe aici? vru ea să afle. Trebuie să-ţi fac o plecăciune? Să-ţi sărut inelul?

El schiţă un zâmbet.

– O plecăciune ar fi un gest frumos, dar nu pari a fi genul ăsta de fată. Şi nu port inel, dar am altceva ce ai putea să săruţi. Îşi duse un deget la buze.

Ea râse, iar lui i se păru cel mai frumos sunet pe care îl auzise în acea zi.

Jax luă dosarul pe care i-l întinsese şi găsi devizul printat. Se uită la ce încercuise ea şi la semnătură, apoi la chipul ei.

– Am reuşit să-mi conving surorile.

Era multă emoţie în vocea ei, deşi încerca să şi-o înăbuşe. Îşi înfruntase surorile şi se ţinuse bine pe poziţii.

– Sunt mândru de tine, Maddie.

– Mersi. Eşti angajat, spuse ea încet. În caz că mai vrei să faci treaba asta. Am încercuit ce ne permitem să facem acum. Alte treburi, ca zugrăvitul în interior şi curăţenia, le voi face eu însămi.

– Tu?

– Surorile mele pleacă, rămân doar eu. Când ne putem apuca de treabă?

Zilele în care lucra 24 de ore din 24 şi avea atâţia clienţi cât putea duce trecuseră de mult. Din fericire. În acea perioadă, lua doar comenzile care îi plăceau. Deocamdată se limita la lucrări de tâmplărie pentru cei din oraş, dar materialele nu sosiseră încă. Mai trebuia să termine şi uşa sculptată şi să facă ultimele retuşuri la mobilierul pentru salon.

– Pot să încep poimâine.

– E bine.

Era ceva în vocea ei, ceva ce îi ascunsese până atunci, iar el îşi dădu seama că îi evita privirea. Luându-i berea din mână, o puse pe tejghea, apoi îi înconjură şoldurile cu braţele. O întoarse cu blândeţe spre el, aşteptând ca ea să-şi ridice ochii şi să-i întâlnească privirea.

Da, asta era. La naiba. Părea nefericită.

– Tu ai vrut asta, şopti el. Să renovezi hanul.

– Foarte mult.

– Atunci ce s-a întâmplat?

Ea se uită în altă parte.

– Nu mai ai puterea supranaturală de a citi gândurile?

Îşi plimbă mâna pe braţul ei, apoi pe gât, dându-i timp din belşug ca să ştie ce o aşteaptă, înainte s-o ia de bărbie. Cu aceeaşi încetineală, îi dădu de pe ochiul drept buclele lungi.

Maddie răsufla anevoie, dar el nu se retrase, ci îi mângâie cicatricea cu degetul mare, oripilat de ceea ce i se întâmplase. Voia să afle cât de tare fusese rănită şi dacă reuşise să primească atât cât dăruise.

Îşi dădu seama că încordarea lui o făcuse să-şi oprească respiraţia. Se destinse, iar ea reacţionă la fel, închizând ochii şi uimindu-l peste măsură când îşi ridică puţin capul pentru ca mâna lui s-o poată atinge mai

mult. Cu inima strânsă de plăcere, îşi trecu degetele prin părul ei, apoi pe ceafă.

Răspunzând mângâierilor lui blânde, ea se dădu jos de pe taburet şi îşi strecură un picior între ale sale, lăsându-şi o mână pe coapsa lui. Când piepturile li se lipiră, scoase un uşor oftat.

– Mă atingi în multe locuri.

– Îmi place să te ating. Nu ăsta-i motivul pentru care eşti nefericită.

Ea scutură din cap.

– Totuşi, nu e o idee prea bună. Apoi îi aruncă o privire. Deci ne-am înţeles. E clar, nu? Foarte clar?

El nu-şi dezlipi ochii de ai ei.

– Perfect de clar.

– Atunci ne vedem poimâine, zise ea îndepărtându-se.

– Da, cu siguranţă. O luă de mână. Maddie...

– Ascultă, nu încerc să fac pe mironosiţa, îţi jur. Aşa sunt eu. Sunt doar... Aşa sunt eu, repetă ea cu blândeţe. Doar că fac mari eforturi să fiu aşa cum îmi doresc, asta-i tot. Totuşi, sunt bine. Sigur.

– Bine. Îşi luă mâna dintr-ale ei şi o mângâie în palmă cu degetul mare. Mai e ceva.

– Ce?

Îi acoperi gura cu a lui. O sărută până îi trecură durerea de cap şi proasta dispoziţie. O sărută până o simţi topindu-se în el, până când se agăţă de tricoul lui ca de un colac de salvare şi îl sărută şi ea cu atâta pasiune, încât îl făcu să uite de sine.

Ridicându-şi capul, îşi puse degetul mare pe buza ei de jos, umedă şi uşor umflată, şi se strădui să-şi adune gândurile.

– Dacă spui asta nu schimbi cu nimic faptul că există o atracţie covârşitoare între noi.

Privindu-l cu ochii măriţi, ea îşi umezi buzele, iar lui îi veni să geamă.

– E limpede ca lumina zilei, şopti ea aproape fără să respire, apoi se smulse de lângă el. De această dată, nu se mai împiedică de vreo masă – în schimb, dădu peste un tip care stătea să intre. Cerându-şi mii de scuze, ieşi şi dispăru în noapte.

– Mereu pe grabă, remarcă Ford, rezemându-se de bar.

– Mereu, şopti Jax.

– Ei, văd că mai ai limbă. Am crezut o clipă că ţi-a supt-o până ţi-a smuls-o.

– Să te ia naiba, Ford.

– Nu-ţi dai seama că te mai uiţi încă la uşă?

– Ca să-mi amintesc să păstrez distanţa. E bine să păstrezi distanţa.

– Da, mare distanţă era între voi acu' vreun minut. Jax deschise gura să-i răspundă, dar Ford ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Ştiu, ce naiba! Da' zi-mi dacă şi devizul pe care i l-ai făcut pentru renovarea hanului înseamnă să păstrezi „distanţa"? Şi de ce te-ai oprit la magazinul de materiale, ca să trăncăneşti cu Anderson? Eu am auzit că i-ai aranjat o întâlnire cu verişoara lui Jeanne. Bine lucrat, apropo. Foarte bine.

– Ei bine, chestia cu distanţa nu mai e valabilă, recunoscu Jax. Nu ştiu când s-a întâmplat şi de ce, da' nu mai e.

Ford râse, uşor aplecat peste bar, şi îşi bătu prietenul pe umăr.

– Poate pentru că e aşa sexy şi dulce? Sau pentru că sunteţi atât de atraşi unul de celălalt că nu vă puteţi stăpâni? Pentru că soarta e o javră?

Jax îi dădu mâna deoparte.

– Asta nu e deloc amuzant.

– Ba da. Hai, mi-e o foame de lup. Mor după un hamburger.

După cinci minute, intrau amândoi în cafeneaua Eat Me. Maddie era într-un separeu semicircular cu surorile ei, toate trei fiind aplecate peste un morman de hârtii. Jax o văzu încruntându-se şi se gândi că fetele se uitau peste notele de plată uriaşe ale hanului şi formularele de refinanţare.

Se opri, luptându-se cu dorinţa de a-i sugera din nou să discute cu deţinătorul ipotecii, dar ea nu-i ceruse părerea şi probabil că nici nu avea s-o facă.

Tara şedea la stânga lui Maddie, cu faţa la cei doi bărbaţi. Când îl zări pe Ford, ochii i se măriră şi apoi se întunecară. Dacă o privire ar fi putut ucide, Ford ar fi fost

deja la trei metri sub pământ. Pe urmă, se destinse încetişor, până i se şterse de pe faţă orice expresie, se ridică de la masă şi se îndreptă în direcţia opusă, intrând la toaletă.

Jax îşi studie un moment prietenul, care se uita după Tara cu buzele strânse, cu ochii aproape închişi.

Ce naiba se întâmpla? Nu putea să-l întrebe, pentru că l-ar fi auzit Maddie. O salută, iar apoi i-l prezentă pe Ford lui Chloe.

În timp ce Maddie şi Chloe glumeau cu Ford, Jax luă teancul de hârtii de pe masa lor.

Da, facturi. Şi multe, după cum se părea.

Veni chelneriţa să-i conducă la masă, tocmai în celălalt capăt al cafenelei. Când Tara ieşi de la toaletă, Ford o urmări cu privirea.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Jax.

– Ce să fie? Nimic.

– Te holbezi la sora lui Maddie.

– Poate că Tara se holbează la mine.

Jax se rezemă de spătar şi îşi măsură prietenul cu privirea.

– Nu te-am întrebat la care dintre surori te uiţi şi sunt sigur că n-am rostit nici un nume. Aveam impresia că nu le cunoşti.

– Sunt barman. Cunosc pe toată lumea.

– Eşti un sportiv care deţine jumătate de bar. Termină cu prostiile, Ford. Ce-i cu tine?

Ford scutură din cap fără să spună nimic. De când renunţase să mai distrugă oameni ca să-şi câştige existenţa, Jax devenise mai relaxat, dar chiar şi aşa, Ford era de un calm olimpian în comparaţie cu el. Era atât de rece şi de indiferent, că uneori îi venea să-i ia pulsul să vadă dacă mai trăia.

Acum însă nu era câtuşi de puţin calm. Avea o privire opacă şi se vedea că era profund tulburat.

Nimic nu-l emoţiona pe Ford. *Absolut nimic.*

– Ce naiba se întâmplă cu tine? Îţi curge sânge din nenorocitul ăla de fund unde te-a săgetat ea cu privirea?

Ford scutură din cap. Din experienţă, Jax ştia că, dacă prietenul său nu voia să i se destăinuie, nu putea

să scoată nimic de la el. Se uită la masa celor trei surori, Tara de o parte a lui Maddie, părând suficient de tensionată ca să plesnească, Chloe de cealaltă, rezemată comod, un pic distantă, un pic plictisită şi categoric frustrată.

Între ele, Maddie vorbea, încercând probabil să mulţumească pe toată lumea. Ea era mereu cea care făcea pace. Acum, îşi plimba privirea de la Tara la Ford. Observase şi ea tensiunea.

Ford se cufundă în fotoliul din separeu, cu faţa spre fereastră.

- Ford.

- Las-o baltă, Jax.

- Dacă şi tu o laşi.

- Ai făcut vreodată o greşeală prostească, una pe care credeai că poţi s-o eviţi cu uşurinţă, dar nu ai reuşit, oricât te-ai străduit? zise Ford după o clipă de tăcere.

- Ştii bine că da.

- Ei bine, află că am făcut una de care nu vreau să vorbesc acum şi poate niciodată.

Se deschise uşa cafenelei şi intră un şerif în uniformă. Părea slab, dar nu era. Jax ştia că tipul putea să doboare orice obstacol îi stătea în cale. De fapt, îl văzuse cum se purtase cu Ford. Şi chiar cu el însuşi. Tipul era băiat de gaşcă când voia, dar ei trei se certaseră de câteva ori de-a lungul anilor.

Sawyer, al treilea muşchetar.

Veni direct la masa lor şi se aşeză comod pe scaunul indicat de Ford.

- Ce zi de rahat! Dădu mai încet staţia de emisie-recepţie de la şold. Mor de foame.

Tipul era mereu flămând. Mânca de parcă ar fi avut o tenie în burtă şi se uita cu poftă la hamburgerii înşiraţi la bar, aşteptând să i se ia comanda. Cei doi îi lăsară spaţiu de manevră. Nimeni n-ar fi vrut să se pună între Sawyer şi mâncare, când îi era foame.

Jax îi făcu semn chelneriţei şi comandă mâncare cât pentru un batalion. Sawyer nu mai scoase o vorbă până nu băgă în el doi hamburgeri uriaşi. În cele din urmă, satisfăcut, oftă şi se rezemă mai comod.

– Şi aşa. De ce ne zgâim la surori?

Spunea întotdeauna lucrurilor pe nume.

– Ce ştii despre ele? îl întrebă Ford.

– Altceva decât că Jax s-a pus pe treabă cu mijlocia pe dig acum vreo câteva nopţi? Apropo, bravo lui!

Jax oftă din toţi rărunchii şi simţi cum i se încorda un muşchi al bărbiei.

– Oamenii trebuie lăsaţi în pace cu ale lor.

Sawyer zâmbi vag şi luă din cartofii lui prăjiţi.

– Asta n-are să se întâmple în oraşul nostru. Cât despre celelalte surori, ştiu că cea mai mare are un fund mişto şi un accent la fel când se enervează, şi chiar s-a supărat grozav mai înainte, la oficiul poştal, când a aflat că noaptea e închis. Cea mică, pe de altă parte, o fi trăsnet, dar e şi nebună. Am prins-o cu 120 de kilometri la oră pe un nenorocit de scuter. Când am obligat-o să tragă pe dreapta, a zis că-s un tâlhar la drumu' mare, pentru că nu depăşise nicicum 100. M-a înjurat de mamă, cu afurisitu' meu de radar cu tot, şi vă spun eu, fata asta are o gură spurcată. A, şi m-a informat că am nevoie de un masaj facial cu o cremă cu extract de guave, pentru că mi s-a uscat pielea în zona „P". De parcă mi-ar păsa de zona „P". O să ne facă necazuri, mari necazuri.

– Cred că este vorba de zona „T", zise Ford, arătându-şi-o pe a lui.

Sawyer îi aruncă o privire plictisită.

– Ai ceva să ne zici?

– Da, sunt gay. Ford scutură din cap, încrezător în orientarea lui sexuală. Şi *toate* femeile aduc necazuri, frăţioare. Absolut toate.

Auzindu-l, şeriful ridică o sprânceană. Ford iubea femeile. Dintotdeauna. *Punct.* Se uită la Jax, sperând să-i dea el nişte răspunsuri, însă acesta ridică din umeri.

– E o zi de rahat, spuse el aruncând o privire la masa fetelor.

Tara le vorbea surorilor ei. Chloe îşi terminase băutura şi îi făcea semn chelneriţei să-i aducă alta.

Maddie împinse deoparte mormanul de hârtii şi scotoci în geantă, de unde scoase două andrele şi un ghem

de lână roşu aprins. Jax se întrebă dacă era acelaşi în care se încurcase în dimineaţa precedentă.

Muşcându-şi buza de jos, începu să tricoteze încet şi stângaci, murmurând ceva pentru sine, probabil numărul de ochiuri pe care trebuia să le facă, totul cu o meticulozitate sfâşietoare. Îl pătrunse până în adâncul sufletului.

Ea îi pătrunsese până în adâncul sufletului.

- Pământul către Jax, cel sub papuc.

Jax îi aruncă lui Ford o privire lungă.

- Eu, sub papuc?

- Am crezut c-ai terminat cu rahaturile astea când ai fugit din Seattle. Nu fugise din Seattle. Plecase la pas. Rapid. Cam câte femei crezi că ţi-au căzut la picioare de când te-ai întors aici? insistă prietenul său.

- Nu ştiu.

- Toate, afirmă Sawyer. Dar asta e singura care ţi-a stârnit interesul, şi să nu mă înjuri că-ţi zic asta. I-o arătă din cap pe Maddie. Acum se aplică în linii mari legea lui Murphy. Ai toate şansele să te faci de rahat. Rosti aceste cuvinte pe tonul cu care ar fi zis că era dimineaţa de Crăciun şi Moş Crăciun adusese darurile.

- Şi asta te face fericit? întrebă Jax, neîncrezător.

- La naiba, da.

Jax mai aruncă o privire în direcţia surorilor. Toate trei vorbeau acum, dar Tara se uita la ceas. Chloe se zgâia la fundul picoloului. Maddie, încruntată, se concentra asupra andrelelor.

- Iisuse, ai sfeclit-o! zise Ford dezgustat.

Era întru totul posibil de această dată.

capitolul 12

Nu poţi fi mai fericită decât îţi propui să fii.

PHOEBE TRAEGER

Pentru a treia dimineaţă la rând, Chloe trase pătura de pe Tara. Maddie îşi dădu seama ce se întâmplase

când auzi țipătul Tarei răsunând în micul dormitor pe care îl împărțeau.

Unde era un singur pat.

Măcar era dublu și fusese atât de frig, încât nu le păsase că stăteau înghesuite ca niște sardele într-o conservă. Dar le deranjase că mezina vorbea în somn, pentru că spunea de obicei lucruri precum „mai tare, Zach, mai tare", pe care celelalte nu ar fi vrut să le audă.

Tara se tot plângea că fusese trezită, cu accentul ei moale și dulce ca melasa, care nu se potrivea deloc cu vorbele pe care le rostea, ceva despre moștenirea genetică îndoielnică a lui Chloe și camionul pentru transportul napilor cu care venise acolo.

Aflată între pernă și perete, Maddie chicoti și se cuibări mai bine în așternutul cald. În clipa următoare însă, pătura dispăru și de pe ea. *La naiba!*

Părând dezgustător de veselă, îmbrăcată cu niște pantaloni de yoga mulați pe șolduri și un top roz care atrăgea toate privirile, Chloe îi dădu o palmă peste fund.

– Hai, scoală-te!

– Dacă te atingi de fundul *meu*, o avertiză Tara, ridicându-se în capul oaselor, ai să mori.

Chloe zâmbi.

– Aveți două minute.

După ce plecă sora ei din cameră, Tara scrâșni din dinți și se ridică din pat, având pe ea doar o cămășuță și niște boxeri și arătând superb cu părul doar un pic răvășit.

– N-o plac deloc.

– Se pare că-ți displac o mulțime de oameni. Ca Ford, de exemplu – pe care nu știam că-l cunoști.

– Nici nu-l cunosc, spuse ea încordată.

– Accentul îți devine mai pronunțat când minți. Trebuie să te ocupi de asta.

Tara scoase un oftat prelung.

– Ce *crezi* despre el?

– Despre Ford? Se gândi la el stând în spatele tejghelei, înalt și sexy, cu zâmbetul lui nonșalant care fermeca pe toată lumea. Îmi place de el. Da' ce-i cu tine, Tara?

– Nimic.

Maddie îi înţelegea muţenia. Avea şi ea o mulţime de lucruri despre care nu voia să vorbească. Se ridică în capul oaselor şi îşi trecu mâna prin păr, ştiind că seamănă cu blana unei vietăţi din regatul animalelor. Oftă şi coborî din pat clătinându-se. În ajun, fiecare dintre ele făcuse altceva. Ea inspectase „biroul" debarcaderului, încercând să înţeleagă nenorocitul de sistem de contabilitate – care părea simplu şi totuşi indescifrabil. Tara făcuse curăţenie. Chloe se ocupase de altceva. Se hotărâse să creeze o linie de produse pentru îngrijirea pielii cu numele hanului, urmând ca viitorii clienţi să le primească în chip de cadou. După vânzare, spera ca noii proprietari să preia şi linia de cosmetice.

Era o idee grozavă, perfectă pentru un han mic de la ţărmul mării – cu condiţia să aibă clienţi.

În restul timpului, mezina făcea tot posibilul ca să dea de necaz – şi, cum avea deja două amenzi pentru depăşirea vitezei legale, chiar că intrase în bucluc.

Seara luară o cină ca în familie, adică se certară. Maddie descoperise că era loc de sfadă indiferent de subiectul abordat. Tara şi Chloe se puteau contrazice şi în privinţa culorii cerului.

Hanul era însă cel mai frecvent motiv de dispută. Tara voia să-şi convingă surorile să-l vândă, iar Maddie, dimpotrivă, să-l renoveze. Chloe dorea... ei bine, nimeni nu prea ştia ce. Un lucru era totuşi sigur, nu lua partea nici unei surori.

Ciorovăielile puteau porni de la orice. De exemplu, de la yoga.

– Şaizeci de secunde! zbieră Chloe din living.

Maddie îşi legă părul la spate.

– Vin!

– Mincinoaso!

Deşi minionă, Chloe era un adevărat pitbull. Maddie se îndreptă agale spre living, unde Tara stătea deja cuminte, picior peste picior.

Aşa cum învăţaseră pe propria lor piele în cele trei dimineţi petrecute împreună, Chloe lua yoga foarte în serios. În următoarele trei sferturi de oră le muştrului, le dădu ordine, le terorizâ şi le chinui să stea într-o

mulţime de poziţii, până ce Maddie era leoarcă de sudoare şi abia se mai putea ţine pe picioare, aşa de tare îi tremurau muşchii.

– Mi-e foame, bolborosi ea.

– Ce zici de Eat Me?

– Decât să mai mănânc acolo o chestie atât de grasă că-mi poate provoca un infarct, mai bine mă sinucid, spuse Tara. Am să gătesc eu.

– În sfârşit, exclamă Chloe uşurată. De ce ţi-a luat aşa de mult?

– Nu gătesc pentru oameni care nu-mi plac.

– Dar, scumpo, ţie nu-ţi place *nimeni*.

Maddie dădu din cap dezaprobator înspre sora mai mică, apoi se uită la Tara, care tocmai riposta:

– Ba mai mult, am decis că nu-mi place de tine.

Chiar întinsă pe spate şi transpirată, afişa o siguranţă desăvârşită. Maddie se prăbuşi pe podea oftând. Se străduise să aibă mai multă încredere în sine, însă, oricât s-ar fi prefăcut, tot îi era greu să ţină pasul cu surorile ei.

După o jumătate de oră, Tara le puse în faţă o mâncare ce o uimi pe Maddie. Clătite cu sirop de afine, omlete din albuş, şuncă de curcan şi suc proaspăt de portocale.

– Nici urmă de grăsime, zise ea. Chloe, încetează să te mai strâmbi, că o să-ţi rămână faţa aşa.

– Nu-mi plac clătitele, au un gust oribil. Totuşi, luă o îmbucătură, mestecă, apoi dădu din umeri. Oricum, nu contează. Astea au gust bun.

– Mă doare-n cot, spuse Tara, pregătind un nou aluat.

– Şi de asta ce zici? mormăi Chloe arătându-i degetul mijlociu.

– Nu, aşa le numesc eu, clătite „Mă doare-n cot". Cu ele aş putea aduce pacea pe pământ.

– Ar trebui să vezi mai bine de ce te supraestimezi atâta, rosti Chloe pe un ton sec, strângându-şi într-un castron propriile ingrediente – migdale şi ulei de jojoba. Fac o cremă pentru călcâiele crăpate, Maddie are nevoie de un tratament.

– Oare?

– Îţi tot freci noaptea tălpile de ale mele, şi mă doare. În plus, adăugă Chloe uitându-se la farfuria lui Maddie, în care aceasta aranjase cu grijă mâncarea, dar nu se atinsese de nimic, eşti şi ciudată.

Maddie se uită la farfuria ei plină şi încercă să nu intre în defensivă, dar nu reuşi.

– Mi-e foame. Am ars un milion de calorii la yoga.

– Aşa cum faci tu exerciţiile? Nu cred. Mă refeream la modul în care încerci să ţii siropul departe de ouă, nu despre cât de multă mâncare ai în farfurie.

– Nu-mi place să amestec felurile.

– Cum am zis, eşti ciudată.

– Hei, eu nu-mi bat joc de tine.

– Şi de ce ai face-o? Eu sunt normală. Chloe începu să amestece în vas ingredientele pentru alifie sau ce naiba era. A, ştiu că v-am zis că plec mâine, dar m-am răzgândit. Mai stau două zile, pentru că treaba pe care o am s-a amânat.

– Sărim într-un picior! replică Tara fără entuziasm.

Chloe n-o băgă în seamă.

– Mai întâi vreau să mă duc în New Mexico, iar apoi cred c-o să mă întâlnesc la Houston cu un prieten care vrea să-mi cumpere câteva reţete.

Aruncând o privire vicleană în direcţia lui Maddie, puse jos telul şi se întoarse la farfuria ei, unde amestecase înadins ouăle cu clătitele şi mânjise totul cu sirop. Luă o bucată mare pe care o înmuie... în suc de portocale. Urmărindu-şi sora cu coada ochiului, duse felia la gură şi o înghiţi, lingându-se apoi pe degete.

Maddie nici nu putea să se uite.

– Mă dezgusti.

Chloe gemea de plăcere.

– E o mâncare a naibii de bună. Te dă pe spate.

– De ce te dă pe spate faptul că gătesc bine? întrebă Tara pe un ton atât de rece, încât îngheţă atmosfera.

– Mai întâi de toate, tu nu găteşti „bine", ci uimitor, şi asta mă nedumereşte, deoarece am crezut că eu sunt singura care a moştenit spiritul artistic al mamei. Ca să nu mai spunem că oamenii care ştiu să gătească

sunt de obicei mai simpatici şi mai prietenoşi decât tine şi...

– Şi, interveni Maddie, ştiind că acesta era cel mai bun mod de a opri lucrurile să degenereze, este adevărat că nu pari să fii tipul de femeie căreia să-i placă să gătească.

Ignorând-o, Tara îşi miji ochii la Chloe.

– Termină-ţi propoziţia.

– Sunt proaspete afinele? întrebă Maddie cu disperare în glas. Pentru că aşa par.

– Chiar crezi că eşti singura care a moştenit ceva de la mama? insistă sora mai mare.

– Ştiu că sunt singura care o plăcea.

– Nici măcar n-ai cunoscut-o, nu cu adevărat!

– Şi sucul de portocale, se băgă Maddie în vorbă. Primul lucru pe care simţea nevoia să-l facă era să intre în pământ. Al doilea era să-şi reia tricotatul, o activitate care descoperise că nu era doar un refugiu, ci şi o bună tehnică de relaxare. Mai bună decât să mănânci chipsuri. Problema era că nu putea să-şi ia gândul de la dezastrul ce urma. Sucul de portocale e delicios, Tara. Cum ai filtrat toată pulpa?

– Am cunoscut-o mai bine ca tine, îi spuse Chloe Tarei. Măcar eu am sunat-o.

– Am sunat-o. Vocea Tarei avea un puternic accent din Sud, încărcată de furie cum era. Dar n-a vrut să-mi răspundă!

– Păi, poate avea un motiv.

– Cum ar fi?

– Poate pentru că vrei să deţii mereu controlul şi eşti o obsedată şi o j...

Tara izbi cu mâinile în blatul din bucătărie.

Maddie îşi ieşi din sărite şi lovi cu cotul castronul lui Chloe cu... ce naiba era acolo. Conţinutul o împroşcă pe Tara în faţă.

După o tăcere încrâncenată, Tara se şterse şi se uită urât la mezină.

– Asta-i pentru că ţi-am cerut să pleci din casa mea când ai fost ultima dată pe la mine, anul trecut de Paşte.

– Păi Maddie a dat cu cotul, de aia eşti toată mânjită, nu eu.

– N-am vrut, zise Maddie, uitându-se prosteşte la lichidul care se prelingea de pe nasul Tarei. Şi pe ea se vărsase puţin din crema pentru picioare a lui Chloe, dar nu o luă în seamă, căci ardea să pună o întrebare.

– Şi cum se face că pe mine nu m-ai invitat niciodată de Paşte?

– Erai pe undeva, pe un platou de filmare, aşa cred, spuse Tara. Anul ăsta te invit în locul ei, pe bune.

– Şi nu mi-ai cerut să plec, preciză Chloe. M-ai dat afară în şuturi. Pentru că m-a sărutat prietenul soţului tău!

Tara avea în mână un polonic plin cu aluat de clătite, pe care îl îndreptă brusc în direcţia lui Chloe.

– Era prietenul *meu!* Şi *tu l*-ai sărutat!

Chloe sări în picioare.

– Ştiam eu că nu m-ai crezut!

Tara îşi azvârli farfuria în chiuvetă cu destulă putere ca s-o împroaşte pe Maddie cu apa de spălat vasele, plină de săpun.

– Grozav! zise Maddie, scoţându-şi tricoul cu un fâşâit.

– Eu una nu mai zic nimic, le anunţă Tara cu o trufie care nu se prea potrivea cu faţa ei mânjită de cremă.

– Bună tactică, spuse Chloe. Să-ţi ignori toate problemele crezând că aşa se rezolvă.

Maddie se ridică în picioare. „Dă impresia că eşti puternică fără să scoţi o vorbă", îşi spuse. „Fii puternică şi tăcută... ca Julia Roberts în *Erin Brockovich.*" Ei bine, Erin nu păstrase întotdeauna tăcerea, aşa că nici ea nu trebuia s-o facă. Prin urmare, trăgând aer adânc în piept, rosti:

– Ia mai tăceţi din gură!

Amândouă surorile se holbară la ea.

– Ştim noi de ce eşti aşa tensionată. Hanul. Cum aveau să voteze în cele din urmă. Ce avea să se întâmple... Oftând, îşi reluă tricotatul, în loc să mai mănânce, şi continuă de unde rămăsese noaptea trecută, repetându-şi paşii în surdină: Înăuntru, înfăşoară în jur. Scoate.

– Ştii, zise Chloe, lingând nişte aluat de pe degetul mare. Instrucţiunile pe care ţi le dai când tricotezi seamănă cu nişte cuvinte porcoase. Pun pariu că, dacă tricotezi aşa şi te aude un tip, ţi-o trage neapărat.

Tara arunca vasele în chiuvetă cu din ce în ce mai multă putere, dacă era posibil.

Chloe îi răspunse dând muzica mai tare pe iPod Touch. Hip-hopul bubuia din difuzoare. Tara detesta hip-hopul şi dădea din cap ca o posedată dintr-un film de groază.

– Înăuntru, înfăşoară în jur, zise Maddie, încercând să-şi recapete calmul. Scoate...

Uşa din spate se deschise şi toate trei întoarseră capul să-l privească pe Jax stând în prag. Arata trăsnet în blugii lui Levi's decoloraţi, hanoracul Henley cu inscripţii şi – aici inima începu să-i bată nebuneşte – acea nenorocită de centură cu unelte care îi atârna mai jos de şolduri.

Izzy era lângă el, în alertă, gâfâind fericită, până simţi încordarea ce plutea în aer. Scoţând un schelălăit slab, se aşeză pe piciorul stăpânului, care îi puse o mână pe cap în timp ce o privea pe Maddie.

– E vreo problemă? o întrebă el, nereuşind să acopere muzica bubuitoare.

Mda, se gândi ea, mai degrabă citindu-i cuvintele de pe buze decât auzindu-l. De fapt, o mare problemă. Pentru că, de câte ori se uita la el, indiferent ce se întâmpla în jur, corpul începea să-i tremure. Unele părţi mai tare ca altele.

– Nici o problemă, drăguţule, rosti Tara tărăgănat, cu un zâmbet politicos pe faţă pe când apăsa pe butonul de oprire de la iPod, aducând tăcerea în cameră. Vrea cineva clătite cu sirop de afine?

Cu o exclamaţie de scârbă, Chloe se repezi la uşă.

– Sunt nebune amândouă, îl avertiză pe Jax când trecu pe lângă el. Nebune de legat. Mă duc să fac o plimbare.

Renunţând la fasoane, Tara îşi şterse mâinile cu un prosop, demnitatea fiindu-i oarecum distrusă de afina care îi rămăsese în păr.

– Şi eu simt nevoia să ies puţin.

Maddie îi dădu cheile de la maşina ei.

– Mersi, scumpo.

Încă acoperită de combinaţia lipicioasă de aluat şi apă cu săpun, Maddie rămase pe locul ei, ţinându-şi cu grijă lucrul, ca să nu se păteze. În chiuveta din stânga, apa curgea încă, clăbucii ridicându-se din ce în ce mai sus. Jax veni spre ea cu mersul său nonşalant. Intensitatea privirii lui o făcu să greşească la următorul ochi, parţial pentru că nu putea să se uite la el şi să tricoteze în acelaşi timp. Aşa cum nu putea să-l privească şi să răsufle concomitent.

Două mâini mari şi calde îi luară dintre degete andrelele de plastic şi ghemul de lână şi le puseră pe singurul loc rămas curat de pe blatul din bucătărie.

– Vrei să vorbim despre asta?

Despre ce? Că surorile ei erau nebune şi că nici ea nu era departe? Sau că îl visase, fanteziile ei din timpul nopţii cuprinzând scene nude, cu părţile lui bune venind în contact cu ale ei şi cunoscându-se intim?

– Eu... e... nu, reuşi ea să îngaime. Nu merită. Se examină cu privirea. Trebuie să mai fac un duş.

Jax luă un scaun, îl învârti şi îl încălecă în faţa ei. Se uită insistent la aluatul şi apa cu care era stropită.

– Ford şi Sawyer n-au să-mi ierte niciodată că am ratat o bătaie între fete. Nu pot să mint şi să spun că am văzut puţin din scenă? Şi că voi, fetele, purtaţi toate maiouri şi chiloţei?

Maddie îi zâmbi fără tragere de inimă. Dată fiind sclipirea ce apăru în ochii lui, era clar că la asta se aştepta şi el.

– Bărbaţii sunt nişte perverşi, spuse ea.

– Îhî. Nu-şi dezlipea ochii de la picătura de aluat care i se prelingea pe sânul drept, dispărând apoi sub tricou. Maddie şi-o culese cu arătătorul, dar înainte s-o poată şterge cu un şerveţel, Jax îi luă mâna şi, tot fixând-o cu privirea, i-o supse de pe deget. La atingerea limbii lui calde, umede, o cuprinse tremurul. Ai gust bun, pot să te mănânc, zise el, privindu-i cu intensitate sfârcurile care i se întăriseră ca piatra sub ţesătură.

– Duşul, spuse ea cu voce tare, ca să nu uite. Trebuie să fac un duş.

Degetele lui i se afundară în păr, iar policarul îi mângâia încet linia maxilarului.

- Sunt bun la duş, Maddie.

Pe ea o trecură din nou fiorii, însă acum şi un val de căldură.

- Spui mereu tot ce-ţi trece prin minte, nu ascunzi nimic?

- De obicei, spun adevărul în asemenea clipe.

- Chiar aşa?

Îi aruncă o privire atât de aprinsă, încât aproape că-i arse pielea.

- Dacă ţi-aş spune la ce mă gândesc, probabil că te-ai sui pe pereţi, zise el cu o voce senzuală şi profundă.

Ea se înfioră din nou. Unde îi era puterea?

- Spune-mi totuşi.

- Maddie...

- Spune-mi.

Rezemându-se de spătarul scaunului, veni mai aproape. Buzele lui le atingeau uşor pe ale ei la fiecare cuvânt pe care îl rostea.

- Vreau să te mângâi peste tot. Vreau să...

- Ce? Cu respiraţia tăiată, Maddie îşi dădu seama că se umezise.

- Să te mângâi. Să te sărut, să te ling. Să te excit. Şi pe urmă...

În acel moment, chiuveta dădu în sfârşit pe afară şi apa se revărsă pe jos. Când Maddie sări în picioare, îl lovi pe Jax cu capul în bărbie. Se dădu înapoi, cu mâna la frunte.

- Au!

Jax închise robinetul. Cizmele îi scârţâiau în băltoaca de pe podea, iar pe bărbie i se ivi o pată roşie.

Uitându-se îngrozită la baltă, ea făcu instinctiv un pas în spate.

- Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... Eşti bine?

- Capul tău nu-i aşa de tare. Cu mult calm, traversă camera, nevrând să lase nici un spaţiu între ei. Ai două opţiuni. Tonul lui era relaxat, iar mâinile îi strângeau încet şoldurile. Poţi să mă săruţi aici sau să mergi la duş.

Ca şi cum deciziile nu le mai lua mintea, ci trupul, se duse pe vârfuri la el şi îşi apăsă buzele pe locul unde-l lovise. Îi crescuse un pic barba, suficient ca să-i dea la atingere o senzaţie minunat de virilă. Îi inhală răsuflarea, de parcă ar fi vrut să-l absoarbă în trupul ei.

Scoţând un geamăt slab, Jax o strânse mai tare, exact când se întorcea Tara în bucătărie. Timp de câteva clipe, trebui să-i susţină privirea ostilă.

–Scumpo, îi zise ea lui Maddie, luându-şi haina pe care o uitase în cuier. Poţi să ţi-o tragi cu el sau să-l angajezi, dar nu amândouă deodată. Îţi trebuie experienţă şi nu eşti încă pregătită. Tara ieşi prin spate şi, după un minut, o auzirăambalând motorul.

Maddie scoase un suspin prelung. Tara reprezenta de obicei glasul raţiunii, dar decizia trebuia s-o ia singură. Îi aparţinea doar ei.

Jax era încă lângă ea, tăcut şi atent. Şi sexy ca naiba. Răbdător.

O dorea. Tot corpul i se încordase de dorinţă, dar ea trebuia să ia decizia.

Alex hotărâse mereu în locul ei. Poate nu chiar de la început, dar pe parcursul relaţiei lor, Maddie îşi pierduse fermitatea. Nu reacţionase. Asta era alt lucru care avea să se schimbe. Dacă dorea un lucru, avea de gând să-l obţină. Dacă dorea un bărbat, avea de gând să-l cucerească.

Îl dorea pe Jax. Îşi dorea să uite, să se simtă bine, îşi dorea...

Să fie dorită. Şi n-ar fi fost rău să aibă parte de un pic de alint şi afecţiune. Iubirea ar fi fost de preferat, dar, aşa cum remarcase şi Tara, nu era încă pregătită pentru aşa ceva. Era totuşi pregătită să facă dragoste în acel moment şi, chiar dacă nu era, tot nu conta. Îl dorea.

Luându-l de mână, ieşi cu el din bucătărie. Jax îşi permise s-o atingă în treacăt pe spate cu trupul lui solid şi tare.

În baie, scotoci în trusa de toaletă a lui Chloe şi găsi un prezervativ, pe care i-l dădu lui.

Porni duşul, apoi puse mâna pe tivul de la tricou. El i-o luă înainte şi i-l trase uşor peste cap, aruncându-l

pe pardoseală. Apoi făcu acelaşi lucru şi cu tricoul propriu.

Ea îi văzu tatuajele şi i se înmuiară genunchii. O brăţară tribală în jurul bicepsului, încă una pe o parte, de acolo unde încep coastele şi până la muşchiul oblic.

Îi venea să le lingă.

– Maddie.

Ea nu-şi putea lua ochii de la trupul lui, cald, tare şi puternic.

– N-am chef de vorbă.

În ochii lui se citeau atât amuzamentul, cât şi dorinţa năvalnică.

– Dar ce vrei?

– Pe tine. Acum. Repede. Poate şi tare.

– Mă ai. Dar nu repede, nu tare. Îşi plimbă un deget pe încuietoarea din faţă a sutienului ei. Nu trebuie să fie aşa de prima dată.

– *Singura* dată, îl corectă ea.

– Hmm, murmură el, fără să-şi ia nici un angajament. Cu un gest rapid, îi aruncă sutienul pe jos. Îi acoperi gura cu a lui şi îşi desfăcu şliţul de la blugii care alunecară încet pe podea. O, Doamne, Maddie! Uită-te la tine. Mi se taie respiraţia. Ochii i se făcură şi mai negri în timp ce îşi scotea cizmele şi restul de haine, dezvăluindu-şi în întregime corpul atrăgător, inclusiv acea parte din el pe care o voise ea înlăuntrul ei cu o zi în urmă.

Aplecându-se, el verifică temperatura apei în timp ce Maddie se zgâia la fundul lui perfect. Ca de obicei, o prinse asupra faptului şi o topi cu zâmbetul său pătimaş. Peste o clipă o trase în cabina de duş. În comparaţie cu apa fierbinte, mâinile lui erau încă reci, pentru că fusese pe afară, aşa că îi înfiorară pielea când îi cuprinseră sânii în palme.

Maddie închise ochii şi celelalte simţuri i se ascuţiră. Trupul lui era hotărât, puternic, unduindu-se cu forţă peste al ei. Era tare şi enorm.

Ar fi trebuit s-o sperie. În schimb, o aţâţa şi mai mult, aşa că se lipi de el, smulgându-i un geamăt aprobator.

– Trebuie să fii sigură, Maddie.

Ea deschise ochii. Aburul de la duş începeţoşa baia micuţă, făcând-o umedă şi fierbinte.

– Dacă te gândeşti cumva să te opreşti aici, am să fiu nevoită să te forţez.

Jax o privi lung, apoi îi şopti numele înainte de a o săruta. Nu se simţise niciodată aşa de stârnită şi de dornică, încât să tremure toată.

El se trase înapoi, cu mâinile încă plimbându-se prin părul ei, şi îi susţinu privirea. Maddie n-avea idee ce căuta, dar expresia de pe faţa ei probabil că-l liniştise, pentru că îşi puse iarăşi gura pe a ei, lingându-i buza de jos. Mâinile îi alunecară pe trupul zvelt, prinzând-o de fund şi ridicând-o ca să-şi frece şoldurile de ale ei. O împinse din nou sub duş, sărutând-o peste tot, de la gât în jos şi tot mai jos. Îi luă un sfârc în gură, îl mozoli energic între limbă şi palat, iar ea îşi coborî mâna şi îi luă membrul tare şi lung. Când începu să-l mângâie, el gemu şi îi acoperi mâna cu a lui, ghidând-o, până când se opri brusc.

– Nu-ţi place aşa? îl întrebă ea.

– La nebunie, dar este prea mult. Vocea îi era răguşită şi tremurată. Cu apa şiroindu-le pe trupuri, o muşcă uşor de gât şi îi prinse un sân, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare, ceea ce nu-l împiedică să-şi strecoare mâna cealaltă între coapsele ei. Când simţi ce pregătită era, îşi lipi fruntea de a ei şi îi rosti numele într-o şoaptă întretăiată.

Ea se agăţă de el.

– Acum, Jax. Te rog, acum.

– Îmi place cât eşti de umedă, îi şopti el la ureche, sugându-i lobul în timp ce îşi strecura un deget în ea.

Scoţând un ţipăt sugrumat, se lipi de el.

– Asta înseamnă că sunt pregătită.

El îi atinse uşor buzele cu ale lui.

– Voiam doar să fiu sigur.

– Eu sunt *sigură!*

Îşi mai vârî un deget în tunelul cald, alunecând mai adânc în timp ce o masa în ritmul potrivit până o aduse pe culmile plăcerii. Pe când Maddie încă tremura, îşi

puse prezervativul şi se înfipse în ea cu o singură mişcare din şolduri.

Ea icni, unduindu-se neajutorată, căci euforia i se accentua. Trebui să clipească de câteva ori ca să-şi limpezească privirea. Ochii lui negri ca tăciunele o scrutau cu intensitate şi pasiune. Când el începu să se împingă ritmic, simţi cât de calde erau plăcile de faianţă de la corpurile lor şi de la apa fierbinte care şiroia pe ele. Mişcările lui energice şi constante o înnebuneau. Ajunseră la orgasm odată, amândoi clătinându-se, abia reuşind să mai respire. Nemaiputând să-şi ţină echilibrul, se prăbuşiră pe pardoseală, încă îmbrăţişaţi.

Complet sfârşită, Maddie îşi lăsă capul pe pieptul lui. Abia putu să-i zâmbească atunci când o trase spre el, murmurându-i ceva de neînţeles, dar ocrotitor, lipindu-şi obrazul de părul ei. La această atingere tandră, o copleşi o senzaţie nouă. Caldă şi minunată.

Şi înspăimântătoare. Pentru că el îi dăduse exact ce dorise.

Doar că acum dorea mai mult.

capitolul 13

Mama îmi spunea mereu că doi şerpi cu clopoţei
care trăiesc în aceeaşi gaură se înţeleg
mai bine ca două surori. Dar eu am trei fiice
care să-i contrazică spusele.

PHOEBE TRAEGER

A doua zi, Jax îşi petrecu mai tot timpul la han, scoţând vechile rame de la geamuri şi mochetând.

Şi urmărind-o cu privirea pe Maddie.

Îl uimise peste măsură după duşul de ieri. Pentru prima dată, nu el era cel care să aibă nevoie de libertate, aşa că nu ştia la ce primire să se aştepte în acea dimineaţă.

Spre uşurarea lui, îl întâmpină cu un zâmbet dulce şi călduros. Ştiind prea bine că nu se prefăcea, asta îi spuse că totul era în regulă între ei.

– Ce-ar fi să luăm cina în oraş? o întrebă pe la prânz.

Maddie îi aruncă o privire, apoi se apucă din nou de treaba ei, care consta în strângerea deşeurilor. Activitatea o încălzise, făcând-o să gâfâie puţin. Părul îi era răvăşit, tricoul îi ieşea din pantaloni, iar blugii îi erau murdari.

– Nu pot, zise ea.

El aruncă sacul în bena camionului pe care îl aduseseră şi îşi şterse mâinile de blugi, luând-o de braţ înainte să poată fugi de lângă el.

– Nu poţi? Sau nu vrei?

Ea închise ochii, dar apoi îl surprinse lăsându-şi capul pe pieptul lui.

– Sunt murdară şi transpirată, Jax.

– Îmi place şi aşa, zise el îmbrăţişând-o. E doar o cină, nu o partidă de sex.

Înăbuşindu-şi râsul, se lipi şi mai tare de pieptul lui. Dar după o clipă şi cu mult înainte ca el să fie pregătit, se smulse din strânsoare.

– Dar să nu fie vorba de sex după cină, bine? Pentru că...

– ... nu eşti pregătită pentru asta.

– Am nevoie doar să nu mă implic în nimic serios.

Iar sexul era pentru ea ceva serios. O înţelegea. La naiba, ce făcuseră la duş fusese atât de serios, că el încă nu-şi revenise.

– Nu te implica dacă aşa vrei. La naiba, nimeni nu te forţează. Numai nu fugi de mine.

– Nu mai fug, zâmbi ea.

– Excelent. Jax îşi reluă munca, dorindu-şi pentru prima oară în cinci ani ceva ce nu putea să aibă.

Maddie îşi împărţea timpul între biroul de la debarcader şi zugrăvitul dormitoarelor din han, activitate la care o ajuta şi Tara. Chloe nu putea să facă prea multe din cauza astmului. Maddie înţelegea, dar felul în care se ţinea deoparte, lucrând la cremele ei, în loc să o facă pentru han, era mai mult îngrijorător decât enervant. La un moment dat, mezina trebuia să dea votul decisiv, iar poziţia ei rămânea un mister. Oftând, Maddie se

uită la Tara cum traversa curtea, cărând cu grijă găleţile cu vopsea. Ea măcar catadicsise să se murdărească pe mâini, punându-şi în pericol manichiura. Nu că ar fi făcut-o pentru o cauză în care credea.

Nu, Tara nu voia decât să economisească bani.

În ultimele zile, Maddie completase documentele pentru refinanţarea împrumutului şi le depusese la bancă. Spera din tot sufletul să se aprobe. Tara şi Chloe plecau a doua zi, iar ea trebuia să se descurce singură cu toate. Dar putea să-şi facă griji mai târziu, îşi spuse. În clipa de faţă, era plină de vopsea din cap până-n picioare.

– N-am să mă mai zgârcesc niciodată, pufni Tara când ajunse lângă sora ei, neavând aproape nici o pată pe haine. Trebuia să angajăm pe cineva să facă treaba asta.

Maddie nu avea idee cum de reuşise sora ei să rămână curată, dar era un bun prilej de iritare. Poate că o proteja aura invizibilă de perfecţiune arogantă.

– De ce să fi angajat pe cineva? N-ai zis nici o vorbă.

Tara oftă.

– Detest să mă impun. Se şterse pe frunte, dar Maddie nu vedea nici un strop de sudoare pe ea. Poate avea vreo afecţiune hormonală legată de glandele sudoripare. Acest gând o făcu să zâmbească un pic. Numai Tara putea să aibă o boală care s-o ajute să-şi păstreze imaginea de frumoasă din Sud. Eşti bine? întrebă aceasta.

– Da, de ce?

– Pentru că în ultimele zile, ai fost... puţin mai altfel.

„Da. Orgasmele multiple fac în general bine corpului."

– Ai ieşit cu Jax ieri-seară.

– Doar să luăm cina. Şi câteva sărutări pătimaşe. De fapt, nu dorea sincer să facă prea mulţi paşi înapoi, ci doar unul mic. Unul foarte mic.

– Deci eşti bine?

– Mda.

Tara dădu din cap şi îşi privi mâinile.

– Ştii, de obicei nu mă plâng. Îşi miji ochii când o auzi pe Maddie pufnind. Dar trebuie să protestez oficial că *eu* nu am astm în familia asta.

Maddie trebuia să-i dea dreptate. Chloe stătea la vreo sută de metri distanţă, pe doc, unde nu erau substanţe chimice care ar fi putut să-i înrăutăţească astmul, înconjurată de castroane cu ouă, miere, migdale şi alte ingrediente.

– Ce mai prepară astăzi?

– Vreo cremă care să ne cureţe porii când suntem la pământ, spuse Tara. Şi născoceşte vreo loţiune calmantă pentru arsuri, care să reducă stresul. Din tonul ei se putea deduce că eforturile lui Chloe aveau la fel de puţine şanse de succes ca şi tentativele lor de a pune hanul pe picioare. A zis că sunt mai bune decât o zi petrecută la spa.

– Eu n-am petrecut niciodată o zi la spa, suspină Maddie.

– Porii tăi o dovedesc din plin.

– Ce? Nu-i aşa. Maddie se duse în hol şi se uită în oglinda mare de pe perete, acea pe care o scoseseră dintr-o cameră de oaspeţi. O, Doamne! Părul ei arăta ca electrocutat, iar pielea îi lucea de transpiraţie, dar nu vedea nici un fel de pori. Probabil pentru că avea pe faţă un strat fin de praf şi particule de vopsea. Făcu o pauză, căutând un mod firesc de a trece la întrebarea pe care voia s-o pună, dar nu găsi nici unul. Aşa că i-o adresă direct: De ce te-ai supărat aşa tare pe Chloe că l-a sărutat pe prietenul cel mai bun al lui Logan?

– Pentru că-l dorea *ea* pe Scott, zise Chloe din spatele lor, intrând neobservată. Purta colanţi, o fustă mini şi un pulover pe care scria DEAR SANTA, LET ME EXPLAIN[1]. Cu o privire enigmatică, le întinse fiecăreia câte un flaconaş.

– Încercaţi asta. Să-mi spuneţi dacă observaţi vreo diferenţă peste o zi.

– Dar plecaţi amândouă mâine-dimineaţă, remarcă Maddie.

Chloe dădu din umeri.

Tara nu spuse nimic. Odată terminat zugrăvitul, îşi trase pe ea puloverul şi îşi puse un fular roşu la gât.

[1] Dragă Moş Crăciun, lasă-mă să-ţi explic.

Maddie îl tricotase noaptea trecută, când nu putuse să doarmă, pentru că își amintise mereu cum o atinsese Jax.

Fularul era deformat, dar Maddie era mândră de realizarea ei. Pentru următorul tricotaj avea să utilizeze sculul verde pe care îl găsise în coșul de lucru al mamei sale.

– Puteți să-mi dați un mesaj, le informă Chloe pe un ton sec.

Tara oftă.

– Nu l-am vrut pe Scott pentru mine.

Chloe îi aruncă o privire lungă.

– Nu. Eram doar geloasă pentru că... ei bine, ție îți era așa de ușor. Îți faci prieteni cât ai clipi, iar eu nu. Poate că o să vă mire, dar unii zic despre mine că sunt... inabordabilă.

Chloe păstră tăcerea mai mult timp, nefiind clar dacă își stăpânea o grimasă ori un zâmbet.

– N-ar fi trebuit să vii aici, o dojeni Tara. Ai să faci o criză de astm.

– Știu, dar tocmai au sunat de la bancă. Tu și cu mine am uitat să semnăm unul din actele pentru împrumut. Te iau cu Vespa.

– Dar îmi promiți că nu mă omori?

– Doar dacă-mi promiți și tu că nu mă scoți din sărite.

Plecară, iar Maddie se gândi că aveau șanse de 50% să supraviețuiască acelui drum scurt. Se uită cu atenție în oglindă. Purta un pulover tricotat și blugi și își dădu seama pentru prima dată în ultimul timp că nu o strângea nasturele de sus de la pantaloni. Își ridică puloverul să-și analizeze talia. Poate că era numai o iluzie, dar tot i se părea că slăbise puțin. „Ar fi o idee să mă lipsesc mai des de chipsuri."

Două mâini mari și calde i se puseră pe mijloc, cu palmele bătătorite atingându-i abdomenul. În oglindă văzu privirea amuzată a lui Jax.

În ultimele două zile reușise să-și pună mâinile și buzele pe ea de fiecare dată când avea ocazia. În dimineața precedentă mânuise un uriaș fierăstrău electric

ca un tăietor de lemne profesionist, făcând surcele din copacul care căzuse în curte. Când îi surprinsese privirea, o rezemase de o stivă de lemne şi îşi strecurase mâinile sub tricoul ei, sărutând-o pătimaş. Iar după-amiază o îngrămădise în cămăruţa de la etaj unde îşi ţineau aşternuturile. Maddie petrecuse cele mai frumoase cinci minute din viaţa ei, giugiulindu-se cu el ca nişte adolescenţi.

Cu deosebirea că un adolescent n-ar fi putut s-o aducă la orgasm doar atingând-o cu degetele.

– Mmm, murmură Jax acum, când o mângâia cu degetele lui vrăjite pe pântec. Moale şi cald.

– Nu tare şi musculos ca al tău. Încercase să folosească un ton critic, dar era greu să nu i se taie răsuflarea când mâinile lui i se plimbau pe piele şi îşi lipea pieptul şi şoldurile de spatele ei.

– Eu mă-ngrijesc de lucrurile tari. Încă susţinându-i privirea în oglindă, Jax îşi frecă bărbia de a ei şi se împinse încet în ea.

Avea dreptate. Se îngrijea de lucrurile tari. Îşi împinse fundul într-al lui şi gemu când făcu şi el acelaşi lucru. La auzul acestui sunet, Jax o trase cu faţa la el, apăsându-i uşor spatele de perete.

– Ai avut o dimineaţă grea, îi spuse el în şoaptă, coborându-şi gura pe gâtul ei.

– Da. Sunt murdară, Jax.

– Nu mă tachina.

Îl simţea zâmbind cu gura pe pielea ei. Oricum, nu-i păsa de nimic atâta timp cât el nu se oprea.

Şi nu o făcu. Buzele lui o atingeau sub ureche, iar mâinile i se duceau mai sus.

– Eşti încordată.

– Un pic, recunoscu ea. Îşi trecea mâinile prin părul lui. Afurisitul avea un păr mai frumos ca al ei, mai moale şi mai mătăsos.

– Mai mult, îi şopti, acoperindu-i cu sărutări pasionale bărbia şi gâtul, pe care îl muşcă uşor. Maddie scăpă un icnet şi se agăţă de el, gemând când o linse unde o muşcase ca să-i aline durerea vagă. Mâinile lui îi alunecară pe coaste şi îi atinseră sânii cu multă blândeţe.

Mă pricep de minune să alung stresul, zise el, prinzându-i sfârcurile între degete. Îi smulse un țipăt șocat, excitat, pe care i-l astupă cu gura, sărutând-o până când trebuiră să se dezlipească unul de altul ca să poată răsufla. Mai vrei să păstrezi distanța? o întrebă.

– Poate mai târziu.

– Suntem singuri în casă? se interesă el zâmbindu-i senzual.

– Da, dar... Se uită pe hol. Aici? Vrei s-o facem aici?

– Da sau nu, Maddie.

– *Da.*

O sărută din nou, strecurându-și o mână între coapsele ei. Degetele lui apăsau exact în locul care o înnebunea. În ziua precedentă îi luase patru-cinci minute ca s-o aducă la orgasm. Acum era destul de sigură că avea să reușească într-un timp de două ori mai scurt, ceea ce era un pic stânjenitor.

– Jax...

El începu să-și miște degetele, dar mormăi înfundat, în semn că îl deranjau blugii ei. După o clipă, îi descheia și își vâra o mână înăuntru.

– Iisuse! murmură el cu respect.

Pierdută, își frecă șoldurile de ale lui și îl auzi murmurându-i vorbe excitante cu gura pe gâtul ei. În tot acest timp, degetele lui îi ofereau plăcerea de care avea nevoie. Ca și în ajun, îi trebui exasperant de puțin timp s-o aducă la orgasm. Ea se înfioră toată și țipă încet. Ar fi căzut dacă n-o sprijinea el.

Când se opri din gâfâit și i se limpezir ochii, își dădu seama că îl strângea de să-l sufoce.

– Îmi pare rău, îngăimă ea cu o voce răgușită.

– Doamne, glumești? O să mă gândesc toată ziua la asta. Așezându-i o buclă umedă în spatele urechii, își trase fermoarul și o ajută și pe ea să-și aranjeze ținuta, după care o studie atent. Mai bine. Arăți mult mai puțin stresată acum.

– Iar tu pari mai încordat.

– Mă descurc eu.

– Sau aș putea... Îl trase spre ea și îl sărută pe bărbie. Trebuie să-ți întorc serviciul.

El gemu şi o strânse mai tare, dar rămaseră amândoi nemişcaţi când auziră o maşină parcând în curte. Jax se uită pe fereastră şi oftă, punându-şi capul pe umărul ei.

– Au venit materialele.

După ce plecă, Maddie se aşeză acolo, pe podea. Jax avea talentul de a-i dărui o plăcere răvăşitoare. Îi venea să se lase cu totul în voia acesteia, dar nu avea s-o facă. Mai făcuse greşeala asta şi încă nu-şi recăpătase încrederea în propriile ei forţe.

După un sfert de oră, Tara se întoarse la han şi o ironiză pe Maddie, care stătea pe jos în holul plin de praf.

– Ce faci aici?

– Nimic.

– Atunci de ce arăţi de parcă ai mâncat o pungă de chipsuri sau a dat norocul peste tine?

– Poftim? Maddie se ridică anevoie şi se uită în oglindă. Era roşie în obraji. Transpirată. Strălucitoare. „La naiba!"

– Să nu-i spui lui Chloe că mai mănânci chipsuri, o avertiză Tara. Îţi va tripla exerciţiile de yoga.

Maddie încuviinţă din cap.

– E-n regulă, nu-i zic lui Chloe nimic de chipsuri...

Sau de orgasme.

capitolul 14

Viaţa e scurtă. Mănâncă prăjituri.

PHOEBE TRAEGER

Maddie şi surorile ei îşi petrecură ultima seară împreună la cafeneaua Eat Me. Peste tot atârna beteală argintie şi albastră, iar de grinzi erau agăţate cartoane decupate cu renii lui Moş Crăciun. Tara era ca de obicei îmbrăcată prea elegant, în blugi de firmă şi un sacou multicolor. Maddie îşi pusese blugii care sigur nu erau de firmă şi un pulover gros, dată fiind vremea rece.

Chloe purta blugi mulaţi, cizme trăsnet şi un tricou cu mânecă lungă pe care scria I MELTED FROSTY[1].

– Acum ne vom înţelege, le spuse Maddie, intrând în cafeneaua frumos decorată. Altfel o să-mi las porii să se deschidă ori o să mănânc din nou chipsuri de trei ori pe zi.

– Nu te cred, zise Tara, cu un calm remarcabil. O să te duci la Coliba Iubirii, o să te îmbeţi şi o să faci lucruri total nelalocul lor cu expertul nostru în renovări.

Chloe ridică mâna.

– Pot să votez? Cred că e o idee bună să ţi-o tragi cu tâmplarul nostru sexy.

Organele genitale ale lui Maddie se ridicară şi ele şi votară pentru, cu tot entuziasmul.

Tara scutură din cap.

– E o idee proastă, scumpo. Nu eşti încă pregătită.

– Vrei să spui că Jax nu e de nasul ei? întrebă Chloe.

– Am vrut să spun că e atât de nepotrivit pentru ea, încât nici nu-i *vede* nasul. Tara se uită la Maddie. Fără supărare. Nu vreau să zic că-i prea bun pentru tine, ci că e prea...

– Sexy, interveni Chloe.

– Da. Prea sexy. Trebuie să faci multe eforturi să cucereşti un tip ca ăsta. Poate începi cu unul mai puţin arătos. Ochii ei cercetară barul şi se opriră asupra unui bărbat chipeş care scotea un plic de ceai din buzunarul hainei sale ecosez şi îi făcea semn chelneriţei să-i aducă o ceaşcă de apă fierbinte. Ăsta, de exemplu, spuse ea. Te poţi antrena cu el până la Jax.

Maddie oftă.

– Schimbă subiectul, te rog. Îşi ridică paharul cu apă. Ce-aţi zice să ciocnim pentru mama, care ne-a reunit?

Chloe şi Tara îşi ridicară şi ele paharele.

– Pentru mama! ziseră în cor.

– Aşa, le zâmbi Maddie. Vă stă atât de bine când sunteţi de acord cu ceva! Prinzând puteri, îşi ridică din

[1] L-am topit pe omul de zăpadă.

nou paharul. Pentru noua noastră afacere! Se aşternu tăcerea. Pentru noua noastră afacere! repetă, uitându-se chiorâş la ele.

– Pentru noua noastră afacere, îngăimară celelalte două.

– *A noastră, a celor trei surori,* rosti ea pe un ton ferm.

– A noastră, a celor trei surori, mormăiră ele.

– Dar tot o să vindem, zise Tara.

– Poate c-o să vindem, admise Maddie, privind-o pe Chloe. Ai de gând să te hotărăşti de partea cui eşti?

– În curând, murmură ea, fără să se angajeze.

– Recunoaşte, spuse Tara. Îţi place să ai votul decisiv.

– Păi, de asta am venit pe lume, ca să vă enervez.

După o jumătate de oră lungă şi stânjenitoare, încă nu fuseseră servite. Încordarea creştea. Tara şi Chloe nu puteau să stea împreună în spaţii închise decât puţin timp, iar acesta trecuse deja.

– Ce spuneţi de vreme? întrebă Maddie.

Ambele surori se uitară la ea fără să-i răspundă.

Iisuse Hristoase! Tot căuta în minte o glumă, dar nu găsi nimic. Disperată, îi făcu semn singurei chelneriţe din zonă.

– Îmi pare rău, bombăni aceasta, fără să se oprească la masa lor. Ne-a plecat bucătarul-şef şi suntem cu toţii în pragul nebuniei.

– *Bucătarul-şef,* repetă Tara în şoaptă. Tipul ăla nu era maestru bucătar, ci un bucătar de minuturi, pregătit la Taco Bell[1], Dumnezeu să-l ajute.

– Hei, mie îmi place la Taco Bell, zise Maddie.

– N-ar trebui, dragă.

– Eşti aşa o snoabă în privinţa mâncării! pufni Chloe.

– Îţi cer iertare. Accentul din Sud se vădea în fiecare cuvânt. Delta Burke[2] să ne aibă în pază. Aş lucra aici.

– Deci aşa, *ai lucra aici.*

– Sigur.

---

[1] Lanţ american de restaurante de tip fast-food (n.tr.)

[2] Actriţă americană de film şi televiziune care a avut toată viaţa probleme cu greutatea (n.tr.)

– De ce nu recunoşti că nu te-ai înjosi niciodată să lucrezi într-un loc ca ăsta, cu oameni adevăraţi şi mâncare adevărată, spuse Chloe.

Tarei începu să-i tremure bărbia, pe când lui Maddie i se crispă stomacul. În loc să scoată din geantă un pansament gastric, înşfăcă andrelele şi fularul verde lucrat pe jumătate şi cu marginile deja strâmbe.

– Snoabă la mâncare, îi repetă pe un ton mai blând Chloe Tarei, care se ridică brusc, îşi aranjă sacoul care-i venea de altfel foarte bine şi se îndreptă hotărâtă spre bucătărie, cu tocurile păcănindu-i pe linoleumul rupt din loc în loc. Ce naiba! exclamă sora mai mică, privind-o. Are s-o facă de oaie. Rânji şi se rezemă de spătar, ca şi cum îşi făcuse bine treaba. Doamne, ce uşor este de fraierit!

– De ce? întrebă Maddie uimită. De ce te iei de ea?

– Pentru că mă distrează.

Tara vorbi cu patronul şi dispăru în bucătărie. Peste douăzeci de minute începu să sune clopoţelul, acompaniat de vocea Tarei care îi cerea chelneriţei să se grăbească, pentru că nu voia să se răcească mâncarea.

După o oră, patronul cafenelei Eat Me o implora pe Tara să lucreze la el până găsea pe altcineva. Maddie şi Chloe plecaseră de la masă şi erau în bucătărie acum, şocate de cât de repede fuseseră puse lucrurile în ordine.

– Cred că mai pot să rămân aici un timp, zise Tara. Cu condiţia să mi se dea usturoi *adevărat*, nu porcăria asta de praf.

– Nu mai pleci mâine-dimineaţă? o întrebă Maddie.

– Nu. Tara tăia ceapa cu viteza luminii. Nu plec.

– Dar soţul tău... Serviciul tău de milioane... Viaţa ta perfectă.

Tara nu-şi ridică ochii, iar mâinile ei continuau să se mişte atât de repede, că se vedeau ca prin ceaţă.

– Să-ţi spun adevărul?

– Te rog, zise Maddie, încă nedumerită.

– N-am aşa un serviciu grozav. Ţin contabilitatea pentru un lanţ de cafenele şi restaurante din hoteluri şi detest treaba asta.

Maddie o privi printre gene.

- Şi Logan?

Durerea şi regretul apărură şi apoi dispărură în ochii Tarei.

- E pilot de curse la NASCAR, e pe şosele toată ziua. Am renunţat acum doi ani să-l mai însoţesc în călătorii. Eram invidioasă pe cariera lui şi mă supăra că ocupam pentru el locul trei, după maşină şi echipaj. Am divorţat. De un an şi jumătate sunt singură.

- N-ai mai avut pe nimeni?

- Ei bine, un timp am crezut că pot să-mi refac viaţa cu un prieten foarte apropiat, dar mi-a stat *altcineva* în cale.

- Eu, şopti Chloe. Eu ţi-am stat în cale.

- Nu te învinovăţesc, oftă sora ei. Încă mi-era dor de Logan. N-ar fi fost corect.

- Scuzaţi-mă, fetelor.

Toate trei se întoarseră cu faţa la Lucille. Purta treningul ei roz care atrăgea toate privirile, dar nu şi bentiţa pentru păr. Astăzi avea pe cap o căciuliţă tricotată în toate culorile curcubeului. Maddie le-o prezentă surorilor ei.

Lucille îi zâmbi lui Chloe.

- Asta-i rebela.

Tânăra o salută cam arogant, dar cu un zâmbet neprefăcut pe buze.

- La ordinele dumitale.

- Iar tu, urmă Lucille, arătând spre Tara, tu eşti Magnolia de oţel, care uită uneori şi să respire. Am vrut să zic doar că sunteţi cele mai grozave şi mai talentate fete pe care le-am văzut. Am auzit că hanul începe să prindă formă. De-abia aştept să lucrez pentru voi.

Tara îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, iar femeia mai în vârstă îi adresă un zâmbet călduros, după care plecă.

- Eu nu uit şi să respir.

- Ba da, câteodată, zise Chloe. N-am putea să ne liniştim o clipă? Să nu ne mai găsim vină una alteia? Că tu asta faci de obicei.

Tara trase adânc aer în piept, continuând să taie ceapa.

– Poate că nu reuşesc întotdeauna să-mi stăpânesc nervii.

– Cine, tu? se miră prefăcut Chloe.

– Şi poate am nişte resentimente deplasate.

– Şi cât timp au să mai fie aşa?

Tara făcu o grimasă şi se opri din tăiat.

– Îţi spun eu cât. Dar îmi pare rău că am fost javră, dacă asta ajută. Şi-mi pare rău pentru toate răutăţile pe care o să ţi le spun în viitor.

Chloe îşi duse o mână în spatele urechii.

– Mă scuzi, ce-ai zis?

– *Îmi pare rău!* E bine? Îmi pare foarte, foarte rău! urlă Tara.

– Te-am auzit, rânji mezina. Doar că-mi place să te aud spunând că-ţi pare rău.

Sora mai mare îşi miji ochii şi strânse mai tare cuţitul, dar Maddie se puse între ele.

– Te lăsăm în pace acum, zise ea repede, înhăţând-o pe Chloe de spatele tricoului. Când se întoarse, dădu nas în nas cu Jax.

Era cu el şi Ford, iar amândoi se uitau cu jind la muntele de mâncare de pe masă.

– Am auzit că a venit alt maestru bucătar, spuse Ford, după care întâlni privirea şocată a Tarei.

În bucătărie se aşternu o tăcere stânjenitoare. Sora mijlocie hotărî că nu Şoricelul trebuia să rupă tăcerea, ci noua Maddie cea puternică şi curajoasă. Aşa că, deşi era evident ceva între Tara şi Ford, vorbi de parcă ar fi avut îndoieli.

– Tara, începu ea, l-ai cunoscut...

– Pe Ford, rosti aceasta cu mult calm, dar cu nelinişte în privire.

– Tara... spuse Ford la fel de calm.

– Deci voi doi vă cunoaşteţi, trase Chloe concluzia.

– Nu, ripostă Tara.

– Ba da, afirmă Ford.

Maddie ar fi putut să taie încordarea ce plutea în aer cu cuţitul din mâna Tarei, ale cărei articulaţii se albiseră prea tare, ceea ce nu-i era pe plac surorii ei.

Întinse mâna să-i ia cuțitul, dar Tara începu să taie în felii o roșie.

De fapt, „a tăia în felii" era o expresie prea blândă pentru ce făcea Tara cu o precizie încrâncenată. Semăna mai mult cu a stoarce leguma ca să faci sos de roșii.

– Toți cei care țin la integritatea lor corporală ar face bine să se care de aici, anunță ea cu un accent pronunțat, pe un ton glacial.

– Tara... murmură Ford.

– Nu. Îndreptă cuțitul spre el, nu chiar amenințător, dar nici prea blând. Nu vreau să mai aud o vorbă în bucătăria mea.

Crispat, bărbatul se întoarse către prietenul lui. Ei comunicau și fără cuvinte, așa că Jax deschise ușa bucătăriei, împingându-le afară pe Maddie și pe Chloe, după care plecă și el de acolo.

Ford închise ușa în urma lor.

În sala de alături, Maddie se uită la Jax, care scutură din cap.

– Nu știu, îi spuse el. Nu știu mai mult ca tine.

– Mda, sper că nu ți-e prea drag, zise Chloe.

Ford ieși însă după trei minute, nevătămat. Cel puțin din punct de vedere fizic.

– Și n-ai de gând să ne explici și nouă? îl întrebă Maddie.

Părând neobișnuit de încordat, el scutură din cap.

– Nu.

Nu, sigur că nu.

A doua zi dimineață, Jax era la etajul al doilea al hanului, rașchetând podelele, când auzi bubuitul motocicletei lui Chloe.

Lăsă jos mașina de șlefuit și trecu pe lângă Izzy, care dormita, în drum spre fereastră. În curte, Chloe ședea pe Vespa. Tara era lângă ea, cu mâinile în buzunarele pardesiului. N-o vedea pe Maddie. Ba nu, stătea în fața motocicletei, cu o atitudine bătăioasă.

Chloe spunea ceva.

Maddie îi răspundea.

Tara nu.

Atunci Maddie își scoase oribilul fular verde pe care îl purta, acela pe care îl făcuse în ultimele zile, și i-l puse mezinei la gât.

Chloe se uită la el și făcu o strâmbătură. Indiferent ce ar fi zis, Maddie tot s-ar fi aruncat de gâtul ei și ar fi strâns-o tare în brațe. După ce ezită puțin, Chloe o îmbrățișă și ea, bătând-o cu stângăcie pe spate.

Maddie întinse gâtul și îi sugeră Tarei să-și miște fundul de acolo.

Jax o urmări pe Tara luptându-se cu ea însăși, apoi capitulând în fața „Șoricelului", care nu fusese niciodată un șoricel pe de-a-ntregul. Tara făcu un pas înainte și o înghionti pe Chloe în umăr. Chloe îi dădu și ea un ghiont, iar apoi Maddie le îmbrânci pe amândouă una în brațele celeilalte.

După aceea, Chloe plecă pe motocicletă, iar Maddie își șterse ochii ca o mamă care își vede copilul ducându-se în prima zi la grădiniță.

Tara intră în casă, dar Maddie mai rămase pe alee, uitându-se după Vespa până se pierdu în zare.

Fără să-și mai scoată centura cu unelte, Jax o luă înspre scara de la intrare, urmat de o Izzy somnoroasă. Se aștepta oarecum să n-o mai găsească pe Maddie afară, însă ea nu plecase. Avea ochii umezi, dar nu mai plângea, ceea ce îl mulțumea, deși i se strângea inima la vederea suferinței ei.

– Te simți bine?

Auzindu-i vocea, ea își șterse supărată nasul de mânecă.

– Nu, te rog să nu fii drăguț cu mine. Se întoarse cu spatele la el. Nu încă, nu până... îmi iese chestia asta din ochi.

– Hai, Maddie, vino aici.

Smârcâindu-se încă, se răsuci și îi sări în brațe, făcând centura cu unelte să zăngăne când el o strânse tare la piept.

– O să-mi fie dor de ea, spuse în șoaptă, cu pumnii înfipți în cămașa lui și fața lipită de gâtul său. E ridicol. De-abia ne cunoaștem...

– Nu e deloc ridicol. Strecurându-şi mâna în părul ei, îi ridică faţa ca să-i vadă ochii. O iubeşti.

– Da, o iubesc aşa cum e, sarcastică, furioasă, rea. Îşi puse capul pe pieptul lui şi suspină din nou.

Jax o strânse uşor şi o lăsă câteva minute să se liniştească. În cele din urmă, Maddie se destinse şi îşi ridică fruntea.

– O să se întoarcă, zise el.

– Da, încuviinţă ea. Spre uşurarea lui, arăta cu mult mai bine.

Când se desprinse ca să respire, ciocanul lui o lovi uşor la gură.

– Îmi pare rău, spuse el. Lasă-mă să-mi scot centura...

– Nu. Se agăţa de el şi nu-i dădea voie să se îndepărteze. Nu. Te rog. Îmi place.

– Centura cu unelte te excită, zâmbi el.

– Nu. Închise ochii şi îşi puse iar capul pe pieptul lui. Poate un pic. Simţind un fior de excitaţie, Jax râse, pe când ea gemu. Nu mă judeca prea aspru. Se pare că aici, în Washington, *totul* mă stârneşte. Cred că aerul oceanului e de vină. Sau...

– Sau... O strânse mai tare de păr când nasul ei îi atinse sfârcul.

– Sau învăţ să mă apăr singură. Ridicându-se pe vârfuri, îşi puse obrazul pe gâtul lui şi îi inspiră parfumul, în timp ce şoldurile i se ciocneau de ale lui.

Jax închise ochii şi o ţinu în braţe.

– Mai încearcă o dată, îi şopti, cu gura peste a ei.

Ea se uită în ochii lui.

– Sau poate tu.

– Noi, o corectă el şi o sărută, insistent şi pasional.

Maddie îi răspunse cu un scâncet plin de dorinţă care îl excită şi mai mult. Încă o mai ţinea de coada de cal, pentru a-i controla poziţia capului, dar asta nu avea nimic de-a face cu felul în care se lipea ea de pieptul lui, vrând parcă să se contopească. Limbile li se mişcau într-un ritm care îi smulse lui Jax un geamăt, ca şi mâinile ei care i se plimbau pe tot corpul, strecurându-se sub cămaşă, alunecându-i pe spate, ca şi când nu se mai sătura.

Bineînțeles că nici el nu mai avea răbdare, însă nu avea de gând să obțină ce-și dorea acolo, în curte, nici chiar atunci când ea începu să se joace cu mușchii săi abdominali și apoi cu betelia de la blugi, care era destul de largă încât să-și strecoare degetele înăuntru. Își ținu respirația, dorindu-și ca mâna ei să ajungă măcar câțiva centimetri mai jos...

– O, Dumnezeule Atotputernic! Tara stătea cu mâinile în șolduri, văzându-i cum se smulg din îmbrățișare. Se uită urât la Jax. Deci ai inclus în deviz și giugiulelile astea?

capitolul 15

Bărbații sunt ca locurile de parcare. Toate cele bune sunt ocupate, iar cele libere sunt inaccesibile.

PHOEBE TRAEGER

Maddie se întoarse spre Tara.

– Trebuie să mă scuzi. Nu știam că ai dreptul să-ți bagi nasul în treburile mele.

– Și dacă ți-aș aminti că ai renunțat la bărbați dintr-un motiv al naibii de întemeiat? Trebuie s-o lași mai moale și să te gândești înainte de a acționa.

– Toată viața am făcut așa și nu mi-a mers prea bine. Încerc să fac ceva nou.

– Pe pielea ta.

– Scuză-mă că nu am genele perfecțiunii de la familia Traeger.

Tara aproape că se sufocă de râs auzind-o.

– Scumpo, dacă ai impresia că viața mea e perfectă, ar trebui să-ți scoți ochelarii cu care vezi totul în roz.

– Până seara trecută, voiai să te credem *amândouă*.

Tara se uită lung la ea. Pe față i se citeau mii de emoții, dar mai cu seamă sentimentul că fusese jignită.

– Ei bine, rosti ea în cele din urmă, pe un ton bățos. Nimeni nu e perfect. Aruncându-i lui Jax o ultimă

privire chiorâşă - una extrem de evidentă - se îndepărtă foarte demnă.

Maddie, suspinând, se uită la partenerul ei.

- Zi-mi de ce mă simt de parcă aş fi dat cu piciorul într-un pisoi.

El scutură încet din cap.

- Poate într-un tigru. Nu într-un pisoi.

- Trebuie să trec la acţiune, se mobiliză ea. Poate să muncesc.

- Ai putea să mă ajuţi la raşchetat podelele.

- Mă tentează, dar vreau să fac mai mult efort. Simt nevoia să sfâşii ceva. Nu-mi poţi propune nimic?

„Ai putea să mă sfâşii pe mine. În pat." Pentru o clipă, această imagine îi rămase în minte, dar apoi o alungă repede.

- Am ceva pe placul tău.

- E cumva porno?

Lui Jax îi veni să zâmbească auzindu-i vocea în care era un pic de speranţă.

- Poate mai târziu.

După cel mult cinci minute, îi dăduse deja echipamentul corespunzător de protecţie şi îi întinsese un topor. Îi arătă grămada imensă de lemne ce rămăsese din copacul căzut la furtună.

- Hai, încearcă-ţi puterile!

Zâmbindu-i încordată şi recunoscătoare, ea înhăţă coada toporului. Apoi însă ezită.

- E vreo problemă?

Maddie îl privi, parcă scuzându-se.

- Mă simt prost că te uiţi la mine.

- Dar mie îmi place.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îşi îndepărtă cârlionţii de pe faţă.

- Ştiu că e o prostie, dar simt că... e o treabă pe care trebuie s-o faci singur. Făcu o pauză. Sunt obişnuită să fac lucrurile de una singură.

- Nu e aşa o chestie mişto. Poate că ar fi timpul să vezi şi cum e altfel. Fără îndoială. Îi făcu semn să se dea mai înapoi. Hai, o îndemnă el.

Trinity din *Matrix*, decise ea. De puterea ei avea nevoie. Se îndoi un pic din şale ca să adopte poziţia necesară, apoi înşfăcă toporul. În loc să spintece aerul, mai degrabă pluti încet, ca în *Matrix*. La naiba, era o treabă grea.

– Foloseşte-ţi toată puterea.

Se uită la Jax, mijindu-şi ochii.

– Poate ar fi bine să-mi arăţi cum se face.

– Sigur. Se apropie de ea, mişcându-se cu uşurinţa şi graţia lui obişnuită, chiar şi când avea centura cu unelte în jurul şoldurilor. Purta iar blugi Levi's, perechea aceasta având câte o gaură pe o coapsă şi pe genunchiul de la celălalt picior. Îşi pusese un hanorac cu fermoarul deschis peste tricoul Henley de culoarea caramelului, care îi scotea în evidenţă ochii.

Degetele li se întâlniră când el îi luă toporul din mână, apoi îşi puse palma fierbinte şi bătătorită pe pântecul ei, împingând-o cu blândeţe, ca nu cumva s-o lovească. Ca întotdeauna când o atingea, Maddie se simţi străbătută de un val de căldură şi închise o clipă ochii, clătinându-se.

Ar fi trebuit să aleagă sexul. Să nu uite: sexul e *întotdeauna* o alegere mai bună decât munca fizică!

– Nu e prea târziu, îi spuse el cu o voce domoală.

Temându-se că dacă ar fi vorbit s-ar fi dat de gol, ea îi făcu semn spre grămada de lemne. Cu un zâmbet atotştiutor, Jax ridică toporul şi îl balansă prin aer. Muşchii i se încordau şi lucrau fără efort, cu atâta uşurinţă că ei i se uscă gura, dar nu şi alte părţi ale corpului. El tăie lemne cam cinci minute fără să încetinească ritmul, apoi se opri. Îşi scoase hanoracul, rămânând doar în tricoul Henley, ale cărui mâneci şi le suflecase până la coate.

– Eşti gata să încerci? o întrebă.

La naiba, nici gând. Nu când avea o asemenea privelişte în faţă. Scutură din cap.

– Învăţ mai mult uitându-mă la tine. Continuă. El îi aruncă o privire amuzată, dar se întoarse la treaba lui. Peste câteva minute însă, un strigăt de-al ei îl făcu să se uite peste umăr. Ei, Jax? Se pare că te-ai încălzit... prea tare. „Ce sexy e!" îşi zise Maddie. Poate ar trebui să-ţi scoţi şi tricoul.

– Crezi?

„O, da!" Neputându-se bizui pe vocea ei, se mulţumi să dea din cap afirmativ.

Buzele lui se arcuiră, dar nu spuse nimic în timp ce îşi ridică braţele şi îşi trase tricoul peste cap cu o mişcare leneşă şi foarte masculină.

Apoi rămase în faţa ei, în blugii aceia cu talia joasă şi centura cu unelte, cu bustul lucindu-i de transpiraţie.

– Mai bine, încercă ea să spună, uitându-se fix la sfârcurile lui, dar nu-i ieşi din gură decât un chiţăit. Pe cuvânt de onoare, aspectul tipului era de neiertat! Nu era drept pentru ceilalţi bărbaţi de pe planetă.

Întorcându-se la treaba lui, continuă să taie lemne un timp, pe când Maddie se prăbuşi pe un buştean din apropiere. După câteva minute, Tara ieşi din casă aducându-le o tavă cu ceai la gheaţă şi pahare, în semn de reconciliere.

– O, Dumnezeule, murmură ea, cu ochii aţintiţi la Jax. Se prăvăli pe buştean lângă Maddie.

Şedeau amândouă acolo ca nişte prietene, într-o tăcere plină de dorinţă, zgâindu-se la Jax de parcă era un spectacol TV care trebuia neapărat văzut, până când el se opri în cele din urmă şi le aruncă o privire lungă, ştergându-se la frunte cu braţul.

– E rândul vostru, doamnelor.

Tara sări în picioare.

– O, nu eu, dragule. Am aşa multe de făcut... Îşi flutură mâna în semn de despărţire. Beţi-vă cu plăcere şi restul de ceai. Avem destul. Apoi dispăru.

Maddie îi turnă lui Jax un pahar pe care el îl dădu pe gât din câteva înghiţituri.

– Nu cred că pot, zise ea, făcându-i semn cu capul înspre lemne.

– Nu-i nimic. Am ceva mai bun pentru tine.

„O, Doamne!"

– E ceva porno?

Zâmbindu-i şmecherește, îşi luă hainele şi o duse pe Maddie la etajul al doilea al hanului, într-un dormitor care fusese folosit ca magazie. Îi arătă lăzile de lemn îngrămădite acolo şi pe care plănuiseră să le facă bucăţi

şi să le folosească pe post de lemne pentru foc. Jax îi dădu un topor mult mai mic decât cel pe care îl mânuise afară şi îi făcu semn să încerce.

Aşa că ea se puse pe treabă şi, spre surprinderea ei, îşi dădu seama că era în stare. Tăie cu toporişca până începură să-i tremure mâinile şi să transpire, dar se simţea mult mai bine.

– Uf, zise ea, aruncând unealta. Cât timp am lucrat?

– Două minute. El râse văzându-i grimasa şi îşi înclină capul până o atinse uşor cu gura pe ureche. Te-ai încălzit prea tare. Poate vrei să-ţi scoţi tricoul.

Îşi bătea joc de ea, gândindu-se că n-avea curaj, însă Maddie era cuprinsă de bucuria imensă că un bărbat o putea găsi atrăgătoare. Trase adânc aer în piept şi îşi scoase tricoul, rămânând doar într-un frumos maiou albastru pe care îl împrumutase – ei bine, îl şterpelise – de la Chloe.

El rămase nemişcat, mâncând-o din ochi.

Schiţând un zâmbet, Maddie îi puse mâna pe piept şi îl împinse înapoi, luând din nou toporişca în mână.

Munci doar un minut, apoi aruncă unealta cea grea şi încercă să-şi recapete suflul.

– Te simţi mai bine? Ochii îi sclipeau de amuzament şi de altceva chiar mai interesant. Mândrie.

– Aproape, murmură ea.

Făcând un pas în faţă, cu ochii într-ai ei, o şterse pe bărbie.

– Şi ce te-ar face să te simţi mai bine?

Maddie închise ochii pentru o clipă. „Tu", se gândi. „În mine. Asta m-ar face să mă simt grozav."

De undeva de jos, se auzi lătratul lui Izzy. Îşi căuta stăpânul.

– Te duci jos? îl întrebă ea.

Lui Jax îi scăpărară ochii.

– Orişicând.

Imediat, sfârcurile ei începură să execute dansul fericirii în cinstea lui Jax. Oricât nu ar fi vrut să recunoască, Tara avusese dreptate: nu era de nasul ei. Îşi înşfăcă tricoul şi se întoarse, pornind spre parter să-i deschidă uşa câinelui, dar Jax, venind din spate, o şi luase în braţe.

- Nu uita locul ăsta, îi spuse el cu voce joasă. Nu uita unde suntem. Chiar aici.

- Vrei să spui aici, în camera asta, înfierbântaţi şi transpiraţi?

El o muşcă uşor de ureche, trimiţându-i un fior prelung prin trup.

- Continui să mergi înapoi, îi ceru. Întorcând-o cu faţa la el, îi atinse buzele cu ale lui, apoi se dădu un pic în spate s-o privească. Păstrează acest loc al nostru, murmură el serios. Dădu să plece.

Ţinea la ea, o plăcea aşa cum era. Maddie îl prinse cu mâinile şi îl trase spre ea.

- Nu voi uita. Apoi îl sărută, plăcându-i geamătul răguşit pe care i-l smulsese din piept. Buzele lui erau calde şi aveau gustul dulce al ceaiului cu gheaţă, ceea ce o ameţea. Ca şi senzaţia pe care i-o dădea trupul lui lipit de al ei, care o făcea să uite de listele ei cu lucruri urgente, de Tara care era în camera alăturată, de câinele care voia să intre în casă, de toate. Trebuie să plecăm, spuse într-un final.

- Vai, vai!

Aruncându-şi iar tricoul pe jos, ea acceptă faptul că se cufunda periculos în uitare şi îl cuprinse de mijloc, lăsându-se în voia plăcerii de a-l simţi atât de aproape de ea. De a se contopi cu el.

Scoţând un sunet aspru, el preluă controlul, sprijinind-o de o grindă. Îi luă un sân în mână, mângâindu-i sfârcul deja întărit sub maioul subţire.

- Doamne, ce dulce eşti! zise el. Dulce şi caldă, şi desăvârşită. Vreau să te simt din nou, Maddie.

Îşi strecură mâinile sub maiou. Ridicându-i-l, îşi plimbă gura pe gât şi mai jos, atingându-i cu limba dantela sutienului, chiar deasupra sfârcurilor, în timp ce îşi împingea bazinul într-al ei. Era mare, dar asta nu o mai speria, şi extrem de excitat, ceea ce o aţâţa peste măsură.

- Jax...

- Ştiu. Nu pot să mă satur de tine.

Scoţându-i încet sutienul, o linse din nou pe pielea goală, de această dată făcând-o să-l apuce de braţe

și să se arcuiască înspre el. Nu-i de ajuns, spuse el și o prinse de fund, strângând-o, apoi o luă de mijloc. Tocmai voia să-i desfacă nasturele de la blugi când se auzi iar lătratul câinelui.

Privirile li se întâlniră, iar Jax oftă frustrat.

– A stat destul afară.

Încă mai răsuflau cu greu când el se dădu înapoi, cu ochii în flăcări.

O dorea. O dorea din nou. *Mai mult.* Era un sentiment copleșitor.

– Păstrează acest loc al nostru, repetă el pe un ton poruncitor și totuși blând, apoi plecă.

Era a treia dimineață când Maddie și Tara făceau yoga. Luaseră acest obicei de la Chloe. Plus că și ardeau multe calorii.

Efectuau exercițiile în tăcere. De fapt, Tara tăcea. Maddie îi pusese întrebări ca: „De ce ai acceptat slujba de la Eat Me dacă voiai să pleci?" și „Facem Crăciunul împreună?" sau „Cum l-ai cunoscut pe Ford?"

Tara nu răspundea la nici una.

În cele din urmă, Maddie se așeză pe covorașul pentru yoga și refuză să se mai miște.

– Nu până nu-mi răspunzi măcar la o întrebare.

Tara oftă.

– Bine. În privința Crăciunului, nu cred că o să cheltuim pe cadouri, nu acum, când băgăm fiecare bănuț pe care îl avem în hanul ăsta.

– Mi se pare corect, încuviință Maddie. Dar așteaptă-te la alt fular, probabil tot strâmb. Însă nu asta este întrebarea la care țin cel mai mult să-mi răspunzi, și o știi prea bine.

Tara se așeză în fața ei, întinzându-și corpul lung și perfect tonifiat.

– Dacă-ți mai răspund la una, trebuie să faci și tu același lucru.

– Promit. De ce nu ne-ai zis de Logan? Expresia calmă a Tarei se făcu praf. Maddie insistă: Suntem surori. Ar trebui să ne spunem toate cele.

- Da, dar eu sunt cea mai mare. Intră într-o postură yoga complicată, cu capul în jos. Surorile mari sunt considerate modele de perfecțiune.

- Cine zice asta?

- Chiar ele. Tara oftă și își schimbă poziția cu ușurință. Și nu e nici un secret că după ce am văzut locul ăsta, am vrut să mă întorc imediat acasă. Nu-mi pot explica de ce am acceptat să rămân. Nu știu. O nebunie de moment.

- Sau... ai început să ții la noi.

- Sau îmi place vremea.

Maddie oftă.

- Și acu' zi-mi de Ford.

- O, nu. Am răspuns deja la *două* întrebări. Acum e rândul tău. Ce-ai de gând cu Jax?

- Hmm. Acu' îmi dau seama că e mult mai bine să fii cel ce pune întrebări. M-ai crede dacă ți-aș zice că habar n-am? Doar ai văzut cum eram când am venit aici. Nici nu voiam să mă gândesc la bărbați. Ezită un pic. Din păcate, la el e greu să *nu* te gândești.

- Dacă aș arăta ca el, cred că aș vrea să fac sex cu mine însămi. Tot timpul.

Maddie râse.

- Acu' vorbești precum Chloe.

- Nu mă insulta!

- Ar fi trebuit să stea cu noi.

- Aha, v-a fost dor de mine, nu? Se întoarseră, de-a dreptul șocate s-o vadă pe *Chloe*. Bună, dragelor. M-am întors acasă.

- Așa repede? o întrebă Tara. Dar New Mexico?

- N-am ajuns acolo. Mezina își întinse covorașul pentru yoga.

- Da' unde, în Texas? se interesă Maddie și imită postura Tarei, vrând să dea impresia că exersase aproape toată dimineața.

- Nici acolo n-am ajuns. M-am gândit că voi două o să vă distrați mult mai bine fără mine. Pe lângă asta, îmi place foarte mult aerul sărat de aici. Mi-a venit o idee pentru o loțiune de corp. Maddie, concentrează-te, te rog. Rămâi în postura asta. Te miști prea repede,

ca de obicei. Te grăbeşti mereu. Ia-ţi o clipă de răgaz. Chloe începu să facă extensii, aplecându-se apoi cu o mişcare amplă, până ajunse cu palmele pe podea şi picioarele drepte.

– Am alte treburi acum, zise Maddie.

– Cum ar fi?

– Să-mi schimb porecla din „Şoricelul" în...

– În ce? vru Tara să ştie.

– Mi-ar plăcea să semăn mai mult cu tine. Ştii tu, puternică, inflexibilă, ca Magnolia de oţel.

Chloe chicoti, apoi îşi ţinu gura sub privirea aspră a surorii mai mari, care se întoarse spre Maddie, vizibil surprinsă.

– Scumpo, nu cred c-ai vrea să fii ca mine. Sunt tare necăjită.

– Da, dar pretinzi că nu eşti. Şi tu la fel, i se adresă Maddie lui Chloe. Dar să ştiţi că-mi place asta la voi. Încep să-mi dau seama că totul stă în prefăcătorie. Şi atitudinea pe care o adopţi. Ştiţi, să fii dur, să acţionezi în consecinţă.

– Vrei să fii şi tu o javră? o întrebă Chloe. Să spui „Dumnezeu să te binecuvânteze" şi să faci numai şi numai porcării?

– Sau nu va reuşi să ajungă decât o smiorcăită, spuse Tara cu blândeţe. Sau, şi mai bine, una care să plece pe Vespa ei când lucrurile nu merg prea bine.

Tensiunea devenise aproape insuportabilă.

– Poate fac o combinaţie, zise Maddie. Şi javră, şi smiorcăită, cu un strop de teamă. O s-o numim „Amestecul" şi facem o reţetă pentru copiii noştri.

Amândouă surorile se holbară la ea foarte mirate, apoi schimbară o privire. Acesta fu singurul avertisment pe care i-l dădură lui Maddie, înainte s-o doboare pe covoraşul pentru yoga şi s-o oblige să facă un exerciţiu.

Mda, se gândi Maddie, întinsă acolo, cu lenjeria sucită în locuri unde nu se cuvenea, în timp ce Tara şi Chloe se ridicară şi îşi ciocniră pumnii în semn de victorie. Începeau să formeze o familie.

capitolul 16

Nu lăsa nimic scris în urma ta.
PHOEBE TRAEGER

Maddie stătea la biroul de la debarcader. Începea să-i fie clar de ce hanul nu fusese o afacere de succes. Phoebe nu luase câți bani trebuia pentru nici unul dintre serviciile prestate, iar uneori, când îi cunoștea pe clienți, le oferea totul pe gratis.

Asta trebuia să se schimbe - presupunând că aveau să obțină refinanțarea. Și presupunând că, după ce renovau complexul, clienții aveau să-și facă apariția. Iar ambele ipoteze o ajutau să-și convingă surorile să păstreze hanul în loc să-l vândă. Își lăsă capul pe birou și se lovi ușor de câteva ori în timp ce un străin tocmai intra în clădirea debarcaderului.

Era înalt de peste un metru nouăzeci, avea cel puțin nouăzeci de kilograme și arăta ca Sully din *Monsters Inc.*[1], dar fără zâmbet și blană albastră.

- Am nevoie de o barcă. Vocea lui tuna, de parcă ar fi vorbit la un microfon. Complet echipată.

Ea se grăbi să-i răspundă fără să se mai gândească.

- Ați mai închiriat de aici?

- Da.

Bine. Omul știa ce face.

- Mă cheamă Peter Jenkins. Bătu cu un deget în birou. Și Phoebe mi-a lăsat întotdeauna din preț.

Întrucât Maddie făcuse chiar în ziua precedentă ordine în facturile neplătite ale clienților, se duse cu mândrie direct la fișet, unde era un vraf cu acte de închiriere, și scoase unul conținând numele lui. „Dă, Doamne, să fie scris ceva pe el!" se rugă în gând.

- Ai grijă să fie rezervorul plin, tună bărbatul. Hai, că mă grăbesc.

Da, înțelegea asta. Și mai înțelegea ceva - era nervos ca naiba. Zbiera, nu vorbea. O făcea să se blocheze

[1] Film american de animație din 2001 (n.tr.)

şi să nu-i meargă mintea. În plus, nu studiase procedurile de închiriere a bărcilor.

– Ce dracu' îţi ia aşa de mult?

– Îmi pare rău. Luă dosarul cu formulare de închiriere necompletate şi căută unul pentru o barcă de pescuit. Sunt nouă aici...

– La naiba. Îi aruncă nişte bancnote pe birou, făcând ca toate obiectele de pe el să se clatine.

Lui Maddie îi sări inima din loc. Trase aer adânc în piept, încercând din răsputeri să-şi adune tot curajul de care dispunea. Îşi reveni când puse mâna pe formularul necesar.

– L-am găsit...

Dar el luase deja cheile din cârligul de pe perete şi ieşise pe chei, căutând barca.

– Hei, îl strigă ea, luând banii şi vârându-i în buzunar ca să-i pună în casa de marcat mai târziu. Scuzaţi-mă! Dar el se şi urcase la bord. Domnule Jenkins, am nevoie de o semnătură...

Ignorând-o, dezlegă parâma şi îi făcu semn să plece. Ea sări în barcă înainte s-o tragă el de la mal, dar când ateriză, coca se clătină puternic.

– La pupa! zbieră el. La pupa!

Apucându-se de marginea bărcii, Maddie se ghemui pe fundul acesteia şi se uită la apa foarte rece, încercând să nu se sperie prea tare, întrucât se legănau zdravăn. Tot ce ştia era că pupa însemna partea din faţă sau din spate, de la dreapta sau de la stânga. Aşa că pentru ea era totuna cu a se duce la dracu-n praznic, neştiind în ce direcţie să se îndrepte în ambarcaţiunea care o arunca dintr-o parte în alta şi părea să se răstoarne. Până la urmă căzu în fund.

– *Coboară* de pe nenorocita asta de barcă!

„O, nu, cu nici un preţ", îşi zise.

– După ce semnaţi!

Domnul Jenkins o privi cu asprime, dar ea nu ceda.

Nu mult.

În schimb, scoase un pix din buzunar şi i-l oferi. El luă hârtia, o semnă şi i-o azvârli în poală. Măiculiţă, ce grăbit era să scape de ea! Coborî cu multă atenţie din

barcă şi rămase pe chei, uitându-se la el cum se îndepărta spre larg, mormăind ceva în sensul că avea s-o dea în judecată pentru prostie.

Un bădăran. Se duse înapoi la birou, vorbind de una singură.

– Ai sărit iar peste cafea? o întrebă Jax.

Îl văzu pe neaşteptate stând în uşă, cu mâinile puse pe pragul de sus.

Doar privindu-l, se şi simţea mai bine.

Mult mai bine. Se uita lung la ea, cu un zâmbet vag pe faţă; purta aceeaşi pereche de blugi şi cizmele scâlciate, la care adăugase astăzi un hanorac din lână merinos.

Şi îşi pusese centura cu unelte.

Nu trebuia uitat de centura cu unelte.

– Mi-am luat doza de cafeină, îi spuse ea. Şi o săpuneală de la domnul Jenkins. M-a făcut tâmpită.

Lui Jax i se şterse zâmbetul de pe faţă.

– Poftim?

– Păi, nu ştiam ce-i aia pupă. Ce naiba, abia că ştiu ce treabă au caii cu motoarele. Ea zâmbi, dar el nu. În schimb, plecă din prag şi veni mai aproape.

– E un nemernic.

– De acord. Dar un nemernic care plăteşte. De ce oare mama i-a dat o reducere?

– Cred că au fost combinaţi pentru scurt timp, dar nici chiar firea ei veselă nu l-a putut lecui de ţâfna cronică. Zi-mi că l-ai gonit de aici când ţi-a vorbit urât.

– Am avut această tentaţie. Dar adevărul e că a fost vina mea.

Jax se potoli, pe faţă aşternându-i-se o expresie foarte calmă şi serioasă.

– Maddie...

Ea îl privi şi simţi un gol în stomac.

– La naiba, zise în şoaptă. *N-a fost* vina mea. Iar am făcut-o de oaie. Închise ochii. Valvârtej, cu pumnii încleştaţi, alergă spre uşă, gândindu-se vag să se urce din nou pe barcă şi...

– Maddie!

– Nu, trebuie să mă duc. Trebuie să-i spun ce gândesc şi poate să-i dau un picior în...

O înconjurară două braţe calde care o trăgeau la un piept vânjos.

– Sunt cu totul de acord, îi şopti el la ureche. Dacă vrei, îl ţin eu la pământ ca să-ţi faci treaba. Dar dacă nu vrei să pleci înot după el, va trebui să aştepţi câteva ore.

Maddie se întoarse cu faţa la el. Era încă periculos de tăcut, dar ochii îi scânteiau de o mânie pe care nu i-o mai văzuse de când îl gonise pe clientul acela din bar, în prima noapte. Inima îi stătu iar în loc, chiar dacă ştia că nu era furios *pe ea*.

– Să fiu o femeie dură ca în filme e mai greu decât am crezut.

– Te descurci bine. Chiar foarte bine.

Scoase un oftat lung, la care nu se aştepta, şi îşi ridică faţa spre el.

– Eşti sigur?

– Da.

Reuşi să schiţeze un zâmbet.

– Chiar ai fi în stare să-l ţintuieşti la pământ pentru mine?

– Într-o clipită.

Dintr-un anumit motiv, o trecu un val de căldură şi zâmbetul i se lăţi.

– Nu e ce s-ar putea numi... corect din partea ta.

Din privirea pe care i-o aruncă el se vedea clar că nu dădea doi bani pe acel gen de corectitudine, ţinea doar să se facă dreptate.

Doamne, chiar şi de acolo îi simţea mirosul minunat. Cum se făcea că mirosea întotdeauna aşa de bine? Dar în loc să-l ia de hanorac şi să-l tragă în braţele ei, îl ocoli în drum spre birou.

– Trebuie să termin de pus ordine în chestiile astea. Nu vreau să pierd bani pentru că nu ştiu cum să procedez. Iar domnul Jenkins m-a ameninţat că mă dă în judecată pentru prostie, ceea ce ar fi tare nasol.

– Spune-i că îl dai şi tu în judecată pentru daune emoţionale.

Ea zâmbi la acest gând.

– Se poate aşa ceva?

– Desigur, dacă dovedeşti că ai fost vătămată prin imprudenţă.

– Vorbeşti ca un avocat. Maddie zâmbi. Ce bine că nu eşti, pentru că nu te-aş plăcea atât de mult.

– Vino aici, zise el cu blândeţe, desfăcându-şi braţele îmbietor. Sărută-mă, Maddie. Arată-mi că-ţi aminteşti de locul nostru. Ea se apropie pe vârfuri şi îl sărută până când nu mai ştia nici cum o cheamă, apoi îşi lipi obrazul de gâtul lui, simţind în piept o zvâcnitură ciudată la gândul că asta însemna atât de mult pentru ea. Că el însemna atât de mult pentru ea. Maddie...

– Îmi place cât de sincer eşti. Cât de onest. Apreciază oare toate femeile din viaţa ta această calitate?

– Nu sunt combinat acum cu nimeni în afară de tine. Eşti convinsă, sper, că n-am fi făcut sex dacă mă vedeam cu altcineva.

– Păi, tu crezi că sunt convinsă de asta, dar să ştii că am făcut şi alegeri greşite în viaţă. Nu mai am încredere în propria mea judecată. E mai bine s-o aud de la tine, pentru că am încredere în ce spui tu.

O umbră ciudată îi trecu pe faţă aşa de repede, încât Maddie nu reuşi să-şi dea seama ce era. Jax îşi plimbă mult timp un deget pe linia maxilarului ei.

– Dar în ce nu spun?

– Cum adică?

– Am avut o relaţie de cinci ani cu o fată. Înainte să mă mut aici. Nu-mi place să fac destăinuiri, Maddie.

– E mult să stai cinci ani fără să faci sex.

El o săgetă cu privirea.

– N-am spus că n-am făcut sex.

– O, da. O!

– Dar înainte de tine, nu am mai avut mult timp pe nimeni.

– Sunt o mulţime de femei în oraş.

– Şi majoritatea iau întâlnirile amoroase mai în serios decât mine. Maddie, trebuie să-ţi spun ceva.

„Doamne!"

– Eşti căsătorit. Eşti un ticălos. Eşti...

– Sunt avocat. Până să mă-ntorc în Lucky Harbor, am stat în Seattle. Am practicat dreptul.

*

În următoarele câteva zile, Jax își petrecu timpul făcând noi măsuțe de toaletă în atelierul său de tâmplărie de la celălalt capăt al orașului. Maddie nu-i comentase dezvăluirile, dar era din nou scumpă la vedere.

Până la urmă, nu avea cum să-și schimbe trecutul, făcea parte din viața lui. Și procedase bine spunându-i adevărul lui Maddie. Mai ales că îi ascunsese alte lucruri – secrete care nu erau numai ale lui.

Spera doar ca ea să vadă lucrurile la fel. Își tot spunea că așa avea să se întâmple, că sentimentul care se înfiripase între ei era destul de puternic ca să-i atenueze vina.

Pe când se învârtea prin casă înainte de a pleca la Festivalul Creveților, dădu din cap dezaprobator la toate ornamentele puse de Jeanne, inclusiv la bucheţelele de vâsc agățate de pragul de sus al ușilor. În mod evident, ea fusese optimistă în privința șanselor lui de a aduce o femeie în casă. Dar probabil că dăduse greș.

Se duse cu mașina pe chei. Peste câteva ore, toți localnicii aveau să se adune acolo pentru evenimentul anual. Banii strânși aveau să suplimenteze fondurile poliției și ale pompierilor, ceea ce era desigur important, dar nu primul lucru ce le trecea prin cap oamenilor care plăteau bilet ca să participe la manifestări.

Nu, la distracții se gândeau.

Mai întâi era parada bărcilor de pescuit creveți, care era condusă întotdeauna de edil pe un skijet împodobit sărbătorește. Apoi persoana care aproxima cel mai corect cantitatea de creveți adusă avea dreptul să-l sărute pe primar. Indiferent că era bărbat, femeie sau copil.

Cu norocul lui Jax, aveau să fie probabil Ford sau Sawyer. Cu un an în urmă fusese poștașul – spre încântarea tuturor. Nu putea să spere decât că de data asta cumpăraseră bilete mai mulți locuitori din cei două mii câți număra orașul.

După aceea aveau să mănânce până plesneau și apoi să danseze pe muzica formației locale de pop-rock, Nitty Gritty. Probabil că distracția avea să țină până la revărsatul zorilor.

Sawyer sosi imediat după Jax. Era în uniformă, venise să-şi facă datoria de a supraveghea mulţimea. Şi să-şi bată joc de primar, desigur. Apăru şi Ford să instaleze un stand al Colibei Iubirii, de la care berea, vinul şi lichiorul de ouă aveau să curgă în valuri.

Jax se uită la skijetul care îl aştepta. Era împrumutat de la Lance şi fratele său – care, când nu se ocupau de gelateria lor, erau mari sportivi. Pe timp de vară, ca toţi oamenii cu scaun la cap.

Nu se înnebuneau mulţi după sporturile nautice în toiul iernii, dar tradiţia era tradiţie.

Lance rânji când îi dădu cheia. Puştiul era practic condamnat la moarte cu fibroza aceea chistică de care suferea, dar ştia să se bucure de timpul care-i mai rămăsese. Decorase frumos skijetul cu luminiţe de Crăciun. Îl ajutase şi Sawyer, şi amândoi îi promiseseră lui Jax că instalaţia era pe baterii şi impermeabilă, aşa că *probabil* nu avea să se electrocuteze.

Era bine să ştie că prietenii îl sprijineau.

La vreo două sute de metri, pe apă, aşteptau trei bărci de pescuit creveţi, bogat împodobite – adică ţipător – pentru a-l escorta ca la paradă.

– Bună vreme, comentă Lance rânjind.

Jax se uită la cer. Era plin de nori, dar nu ningea, nici nu ploua. Asta era bine. Erau vreo 9 grade Celsius, aşa că noţiunea de „bun" era relativă. Îşi trase pe el costumul gros şi impermeabil pe care îl purtau pescarii de creveţi, ca să nu îngheţe măcar în părţile esenţiale.

Mulţimea chiuia de parcă şi-ar fi scos costumul, nu şi l-ar fi pus pe el, făcându-l să-şi dea ochii peste cap. Uitându-se la chipurile oamenilor, privirea i-o întâlni pe a lui Maddie.

Ea scuturâ din cap. Era evident că nu-l iertase încă pentru chestia cu avocatul – şi nici nu-i găsea vreo vină –, dar la fel de evident era şi că îl considera nebun.

Nu putea decât să fie de acord. Îi zâmbi, dar ea nu-i întoarse zâmbetul. Vai! Trebuia să se ocupe de asta, dar şi să ia lucrurile pe rând. Intrând în apă, încălecă pe skijet şi mai aruncă o privire spre ţărm.

Ford şi Sawyer rânjeau. Chloe la fel.

Ce prieteni însetaţi de sânge avea!

Maddie îşi pusese mâna la gură, aşa că nu putea şti sigur ce expresie avea pe faţă. Spera că îi era milă de el şi că acest sentiment avea să-i fie de folos un pic mai târziu, când ar fi trebuit să-i încălzească trupul.

După cum îşi închipuise, în următoarele minute îngheţă conducând parada. Când ajunse din nou la mal, echipa organizatorică îl întâmpină cu entuziasm şi-l înfăşură în pături. Sandy îi puse în mână un microfon şi o foaie de hârtie. Mulţimea se potoli, sperând să-l audă.

– Opt sute cincizeci şi şase de creveţi, strigă el.

Nimeni nu ghicise cantitatea exactă, doar o persoană se apropiase, ajungând la opt sute cincizeci. Sandy îi dădu o altă bucată de hârtie cu numele câştigătorului. Jax îl citi în tăcere şi se uită la Maddie, care se zgâia şi ea la el, cu o expresie indescifrabilă pe chip, dar părând categoric un pic supărată.

Încercând să-i transmită atât scuze, cât şi ideea de autocritică, îi zâmbi.

– Maddie Moore, rosti el în uralele dezlănţuite ale mulţimii.

Maddie rămase cu gura căscată.

Binevoitoare, Chloe o împinse în faţă.

– Dar nu am concurat cu nici un bilet, şopti ea când Jax o luă de mână şi o trase pe scena improvizată.

Ford şi Sawyer abia se abţineau să nu râdă. Şi Chloe la fel, iar Maddie îşi mişi ochii la ea.

– Câte bilete cu numele meu aţi pus la tombolă?

– Cincizeci.

– Şi eu tot atâtea, strigă Ford.

Sawyer râncji.

– Eu o sută. Am luptat pentru o cauză bună.

Ei bine, se gândi Jax, poate că prietenii lui însetaţi de sânge îi erau uneori de ajutor.

– Eu am pus la tombolă o sute de bilete cu numele meu, strigă Lucille, citindu-i-se dezamăgirea pe faţă. La naiba! Poate anul viitor...

– *Sărutaţi-vă, sărutaţi-vă, sărutaţi-vă*, scanda mulţimea.

Jax se oprise din tremurat, dar tot mai trebuia să se încălzească. Atât pe el, cât şi pe Maddie, care îl săgeta cu nişte ochi reci şi indiferenţi.

Mda, trebuia neapărat s-o încălzească. Cel mai bine ar fi fost cu un sărut. Privind-o în ochi, o trase mai aproape de el, aşteptând cu nerăbdare să facă acel lucru pe care şi-l dorise toată ziua.

– Eşti îngheţat, îi şopti ea.

– Da.

Oftă şi îl luă de mijloc, ridicându-şi faţa spre a lui.

– Tot sunt nebună după tine.

– Ştiu. Se uită în ochii ei frumoşi şi îşi simţi inima cuprinzând toate posibilităţile care existau, ca să nu mai vorbim de speranţă – un sentiment total necunoscut pentru el. Vreau să te fac să-ţi schimbi părerea despre mine.

– Jax...

– Îmi pare rău, Maddie. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai înainte, dar trebuie să ştii că acum nu mai sunt avocat. Asta a fost în trecut.

– Ştiu.

– *Sărutaţi-vă!* zbieră mulţimea.

Maddie se agită în braţele lui, evident nemulţumită s-o facă în public. El îi puse încet mâna pe gât înainte s-o ia de bărbie, lăsându-şi cealaltă mână jos pe spatele ei, în speranţa că gestul lui avea să pară consolator.

– Te simţi bine făcând asta?

Uimindu-l peste măsură, ea îi răspunse luându-i faţa în mâini şi ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă la gura lui. El o întâlni la jumătatea drumului, aplecându-se mult ca să-i acopere buzele cu ale sale. O auzi inspirându-i răsuflarea şi îşi dădu seama că era rece ca gheaţa. Scuzându-se în şoaptă, îşi schimbă poziţia pentru a o gusta mai bine.

Apoi îl uimi din nou.

Gura ei se deschise ca s-o primească pe a lui, iar sărutul blând deveni senzual şi pătimaş. Simţi deodată cum îi lua foc tot corpul, topindu-se astfel toată gheaţa din el.

În jurul lor, mulțimea aclama euforic, iar Maddie începu să se dea înapoi, însă el o ținu strâns.

– Ai nevoie de un minut? îi șopti ea, cu o urmă de ironie în ochii înflăcărați în timp ce se atingea de erecția lui.

– Poate de două... Se întrerupse cu un gemăt răgușit când ea își puse gura pe urechea lui.

– Maddie, asta nu mă ajută.

Dar îi șopti ceva care îl ajută enorm.

– Gândește-te că ar fi putut fi Lucille în locul meu, îi susură ea.

Ford servea bere la halbă mai multor clienți. Jax, acum încălzit, era și el în spatele tejghelei, aducând cești și refăcând stocul de alcool. Dugheana era o afacere bună pentru Ford, dar și pentru Jax, care deținea cealaltă jumătate din bar, deoarece sporea popularitatea Colibei Iubirii.

De fapt, Jax era coproprietar al mai multor afaceri din oraș, în care își investise banii după ce se întorsese în Lucky Harbor. Cumpărase proprietăți la prețuri reduse pentru a-i ajuta pe oamenii care îl cunoșteau și țineau la el de o viață.

Aceștia îi erau recunoscători și i-o dovedeau. Îl primiseră înapoi cu bunăvoință, dându-i sentimentul de apartenență la acel loc exact când avea mai multă nevoie de așa ceva.

– Trezește-te, spuse Tara, fluturându-și mâna prin fața lui. Venise la capătul tejghelei unde stătea el, departe de coada făcută de mulțime, și îl privea cu speranță. Hei, bună. Aș vrea să beau și eu ceva.

– Coada e acolo. Eu nu servesc, doar...

Ea bătu în tejghea.

– Ascultă, drăguțule. Lucille tocmai m-a întrebat de ce am un băț în fund, bine? Vreau să beau ceva chiar acum. Dă-mi o porție dublă.

El se strâmbă.

– Bere, vin sau lichior de ouă?

– La naiba, vin.

Jax îi turnă un pahar şi i-l dădu, uitându-se la ea cum îl dădu pe gât ca pe un păhărel de whisky.

– Tara...

– Da, ce-i?

– Trebuie să-i spui.

Tara se holbă la el, apoi se aşeză şi îşi lăsă capul pe tejghea.

– O să am nevoie de mai mult alcool pentru asta. De ceva mai tare ca vinul. Jax întinse mâna sub bar după un păhărel şi o sticlă de Jack Daniel's pe care o ascunsese Ford acolo pentru... pentru ce, habar n-avea. Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse ea cu înflăcărare în timp ce el îi turna două degete.

– Nu mai poţi să te ascunzi de Maddie.

– Stai să vezi!

Jax scuturã din cap.

– Acum cinci ani, când m-a rugat Phoebe să-i administrez moştenirea în calitate de executor testamentar, m-a pus şi să-i promit ceva. Că o să vă protejez orice ar fi.

– Nu pe mine. Tara închise ochii. Ci *secretul* meu. Voia să nu se afle secretul meu. Deschise iar ochii. Asta înseamnă că *n-ai dreptul* să-l dezvălui. Părea uşurată. N-ai voie, ai promis...

– Dar tu nu.

– Jax...

Cine ar fi crezut că din cauza promisiunii făcute unei femei acum moarte trebuia să trădeze o persoană la care ajunsese să ţină enorm?

– Eu nu-mi încalc promisiunile, Tara. Niciodată. Ca să nu mai vorbim de secretele profesionale. Dar când Phoebe şi-a pus toate lichidităţile în acest fond...

– A rămas într-o situaţie precară exact atunci când avea nevoie de bani gheaţă. Şi apoi i-ai dat împrumutul cu ipotecă pe han. În privirea Tarei se citea nefericirea. N-am vrut ca vreunul din voi să fie în această situaţie...

– Ştiu, spuse el încet. Dar acum păstrez *două* secrete ale unei femei decedate. Secrete a căror dezvăluire n-ar fi corectă pentru nici una din surorile tale.

– O iubeşti pe Maddie.

– Da.

– Mult. Se aplecă spre el şi se uită ţintă în ochii lui. Nu e doar o aventură.

Cu toate că nu trecuse mult timp, era sigur de asta.

– Trebuie să găseşti un mod de a i-o spune, repetă el pe un ton blând. Sau îţi găsesc eu unul.

Tara se uită lung la el, apoi îi întinse paharul.

Îndatoritor, i-l umplu din nou, iar ea îl dădu pe gât, înfiorându-se.

– N-am spus nimănui. Niciodată, murmură ea.

– Nu e vorba de o persoană oarecare, ci de Maddie. Ea are dreptul să afle ce-i ascunzi de atâta vreme şi de ce ai făcut-o. Şi trebuie să ştie şi ce efect de domino se va produce, hanul, împrumutul, moştenirea, totul.

Tara închise ochii şi scoase un oftat prelung.

– Mi-e aşa de ruşine!

Înţelegând-o perfect, îşi puse mâna pe a ei.

– Erai doar o puştoaică. Ai îndurat prea multe şi ai plătit scump. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Dacă păstrezi secretul, îi dai şi mai multă putere.

– Ştiu. Tara îşi înfăşură fularul mai strâns la gât. Era verde şi scânteietor şi foarte, foarte strâmb la margini. Îţi face acum şi ţie unul, spuse ea, urmărindu-i privirea. E multicolor. Şi urât ca naiba, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Mai vreau un păhărel, drăguţule.

El îi turnă, apoi se uită cum îl dădea pe gât ca şi pe celelalte.

– Te simţi bine?

– Extraordinar.

– Minţi.

Tara scoase un oftat.

– Maddie mi-a tricotat fularul ăsta cu multă dragoste, deşi o scot din sărite de câte ori mă cert cu Chloe.

– Nu te mai ciondăni cu Chloe.

– Ea vrea să fim toate împreună. Închise ochii şi împinse paharul gol înspre el. Aici, în oraşul ăsta, am făcut cea mai mare greşeală.

– Poate că e timpul să n-o mai priveşti ca pe o greşeală. Trebuie să ai un motiv pentru care îţi place aici, altfel ai fi plecat când ţi s-a ivit ocazia.

Ea se uită în jos, la fular, pipăind lâna.

– Am gătit.

– Şi a fost al naibii de bine. Nici eu n-am putut să rămân indiferent la hamburgerii aceia cu şuncă şi brânză franţuzească.

– Mă pricep, zise ea, deopotrivă flatată şi surprinsă. Şi nu ştiu cum s-a făcut că mi-am prelungit contractul până la sfârşitul lunii, ceea ce a fost o nebunie, pentru că îmi doream din tot sufletul să fiu oriunde în altă parte, dar nu aici. Lucrez la cafeneaua Eat Me, pentru numele lui Dumnezeu. Când îşi înălţă capul, privirea ei nedumerită o întâlni pe a lui. Lasă-mă să repet asta. *Lucrez la o cafenea numită Eat Me.* Cât de idioată pot să fiu?

– Eşti doar o soră bună. Spune-i, Tara.

Ochii ei străluceau acum, iar el se temea că avea să plângă. Însă nu era cazul.

– Nu pot, Jax. Nu încă. Nu sunt pregătită. El scoase un oftat prelung. Nu era ceea ce-ar fi vrut să audă. Îl durea inima pentru Maddie, pentru tot ce începuse să simtă pentru ea, ştiind că ei toţi îi ascundeau aşa de multe. Luând din faţa Tarei pahărelul gol, îi puse unul mare, plin cu apă. Ea doreşte lucruri pe care nu i le putem oferi, continuă Tara. Vrea să formăm o familie. Eu nu ştiu nimic despre familii.

– Porţi fularul pe care ţi l-a făcut ea, preciză el. Mi se pare o atitudine de soră.

– A fost aşa de singură. Tatăl ei e un om de treabă, dar cu meseria lui, Maddie şi-a petrecut aproape toată copilăria în rulota de machiaj şi coafat sau în biroul de producţie. A avut doar prietenii de scurtă durată, din cauză că taică-său sărea mereu de la un proiect la altul. Din câte ştiu, nici unul n-a mai sunat-o. Cel mai bun prieten i-a fost şeful ei, care s-a lepădat de ea ca de un obicei prost atunci când a fost concediată din cauza... situaţiei create. Tara îşi puse mâna pe a lui, făcându-l să-şi dea seama cât de tare îşi încleştase degetele pe sticla de Jack Daniel's. Nu el a fost cel care a lovit-o, spuse ea cu blândeţe.

– Însă cineva a făcut-o, rosti el pe un ton sec. Cineva a făcut-o să sufere foarte mult.

Tara încuviinţă din cap şi bău din apă.

– Acum toate astea aparţin trecutului. Ea devine din ce în ce mai puternică. Trebuia s-o vezi cum s-a purtat cu bătrânul domn Jenkins azi-dimineaţă, când a vrut să închirieze o altă barcă. L-a lăsat s-o enerveze, l-a pus să semneze formularul la biroul ei şi a fost toată numai zâmbet.

I-ar fi plăcut şi lui Jax să vadă scena.

– Când a venit aici, mai avea foarte puţin respect şi încredere faţă de propria persoană.

– Dar se schimbă pe zi ce trece, în mare măsură datorită ţie. Se uită în pahar. Vrea să facă o încercare cu hanul ăsta. Doar o mare ticăloasă s-ar împotrivi.

– Atunci nu te împotrivi.

capitolul 17

Învaţă din greşelile celorlalţi. Nu ai timp să le faci pe toate.

PHOEBE TRAEGER

Câteva zile mai târziu, Maddie se duse la micuţa spălătorie a hanului cu o mulţime de cârpe şi prosoape. Apoi se gândi să-şi pună la spălat şi adidaşii împuţiţi.

– Să înţeleg că vrei senzaţii tari? o întrebă Tara, împăturindu-şi rufele curate şi aşezându-le în grămezi ordonate.

– Ce senzaţii tari?

– Dragă, toată lumea ştie de şmecheria cu adidaşii. Dar maşina de uscat nu prea vibrează. Îi zâmbi cu viclenie şi apoi plecă.

Maddie clătină din cap, apoi adăugă puţin detergent. În timp ce se derula programul, se duse tiptil până la dulapul cu lenjerie ca să treacă în computer numărul exact de cearşafuri şi prosoape pentru inventar. Descărcase câteva programe care să o ajute la administrarea

hanului şi nu-i venea să creadă cât de mult se distra organizând şi modernizând locul. Tara şi Chloe erau uimite şi încântate de talentele ei, dar nu înţelegeau de ce era atât de fericită să pună totul în ordine.

Nu era nici o problemă. Nici ea nu înţelegea de ce unora le plăcea să gătească, să facă yoga sau să se ducă la spa. Nici măcar nu se omora să beneficieze de tratamentele de la spa.

Se uită la ceas. Ford o învăţa de două zile cum să navigheze. Îi explicase totul despre echipamentul de la debarcader, cum să-l folosească şi să-l depoziteze, dar cel mai mult îi plăcuse să afle despre *pupă* şi *etravă*.

„Sâc, sâc, domnule Jenkins", îşi zisese ea în gând.

Jax încă mai construia măsuţele la el la firmă, aşa că nu-l mai văzuse în timpul zilei. Îşi dădea seama că-i lăsa spaţiu să respire. Dar şi ea venise în Lucky Harbour ca să scape de trecut – ceea ce însemna că nu avea nici un drept să-l întrebe pe Jax de al lui. Era logic.

Însă inima ei nu se supunea logicii. Ştia că Alex nu era un ticălos abuziv şi mincinos din cauza faptului că absolvise dreptul.

Jax nu minţise, dar şovăise, lucru care o deranja.

Se confrunta însă cu o problemă şi mai gravă: avea oare să-i mai arate vreodată încredere unui bărbat? Oftând, intră din nou în spălătorie să vadă de ce scotea maşina un zdrăngănit atât de puternic. Adidaşii ei. Îşi aminti cuvintele Tarei – „maşina de uscat nu prea vibrează".

Îşi dădu brusc seama ce insinuase. Cu siguranţă că nu putea, nu? Se uită pe ferestruică. Nici o maşină în curte. Era singură.

Ca de obicei.

Îşi mută privirea la uscătorul de rufe şi îşi muşcă buzele. Apoi se sui pe el. Doar ca să desfiinţeze teoria.

„Uau!"

Apucă strâns marginile maşinii când aceasta începu să se învârtă din nou. Tara avea dreptate.

Chestia avea un ritm grozav.

Optsprezece minute mai târziu, simţindu-se străbătută de un val de plăcere, se rezemă de perete. Cu ochii

închişi, stătea acolo încercând din răsputeri să-şi recapete suflul. Nu era la fel de bine ca atunci când Jax îşi folosea degetele – sau altceva – dar o relaxase.

Maşina de uscat se opri brusc.

Deschise ochii în liniştea apăsătoare. Jax stătea în faţa ei de parcă l-ar fi chemat. Apăsase pe butonul de oprire.

O, Doamne! Se simţea excitată şi ruşinată în egală măsură, dar reuşi să-şi domine cu aplomb aceste stări – ştia să facă mai multe lucruri deodată.

– De cât timp eşti aici?

El îi dădu o şuviţă umedă de transpiraţie de pe frunte şi o sărută cu blândeţe la baza gâtului, acolo unde se simţea sângele zvâcnind.

– Tocmai am ajuns. Eşti bine?

Doamne, ce putea face el cu buzele alea!

– D... da.

– Eşti sigură?

– Mda. Încercă să facă o mutră nevinovată. Ca şi cum doar stătea acolo. Pe o maşină de uscat. Când mergea. De ce mă întrebi?

– Eşti aproape fără suflare şi puţin transpirată. Privirea i se întunecase, iar vocea îi deveni mai profundă. Şi stai pe o maşină de uscat.

– Păi da, uite-mă! Să ştii că există o explicaţie.

– Da?

– Da. Maddie îşi muşcă buza de jos. Numai că nu vreau să-ţi spun.

Se uită la ea ceva vreme, sfredelind-o cu privirea. Înconjurându-i şoldurile cu braţele, îşi plimbă limba pe urechea ei, vorbindu-i cu blândeţe.

– Ai făcut o expediţie pe cont propriu, Maddie?

– Nu. Închise ochii şi tremură uşor când el o muşcă de lob. „O, Doamne!" Poate că da. Jax gemu, iar ea trase adânc aer în piept, după care mărturisi: Şi în afară de clipele petrecute cu tine, a fost cea mai de succes expediţie din ultimul timp.

El râse uşor şi îşi plimbă degetul mare pe buza ei de jos, până când ea deschise gura, apoi se aplecă pentru a primi o sărutare.

– Nu e nici o problemă dacă te satisfaci singură, îi şopti el. Dar e de preferat să *nu* o faci tot timpul.

– Of, făcu ea, tremurând pe când el îşi plimba mâinile pe trupul ei, cu degetele atingându-i sânii, apoi şoldurile şi coapsele.

– Maddie, te mai gândeşti? La noi? Tot eziţi? Tânăra femeie îşi ridică privirea, dorindu-şi-l mai mult ca următoarea gură de aer, dar... Jax şovăise, dându-i de înţeles că-i ascundea ceva. Mingea-i în terenul tău, spuse el şi, înainte ca ea să-şi recapete suflul, apăsă pe butonul de pornire. Maşina începu din nou să vibreze, iar ea scoase un geamăt fără să vrea, apucându-se de marginile aparatului cu toată puterea.

El părăsi încăperea, aruncându-i un zâmbet plin de subînţeles.

De două săptămâni. Maddie era de două săptămâni în Lucky Harbor, cele mai frumoase din viaţa ei. Mai avea două săptămâni până la Crăciun ca să ducă la bun sfârşit ce trebuia să facă.

Tot sperase că avea să le convingă pe Tara şi pe Chloe să nu lase hanul de izbelişte, dar speranţele ei se spulberaseră când ofiţerul de credite clătinase din cap.

„Respins."

Oftând din greu, plecase repede de la bancă, se suise în maşină şi îşi sprijinise capul de volan. Parcă nu mai putea respira, iar cuvintele funcţionarului îi răsunau în minte.

„Îmi pare rău, domnişoară Traeger, dar creditul nu se poate refinanţa. Dată fiind situaţia economică actuală, reglementările şi condiţiile sunt mai stricte, aşa că, din păcate, cererea vi se respinge."

Se respinge...

Eşti o ratată...

Mă rog, nu spusese ultima chestie, dar Maddie se simţea ca o ratată. La naiba, aveau nevoie de împrumutul acela pentru renovare şi pentru a pune hanul în funcţiune.

Plus că ea şi surorile ei aveau de plătit la cartea de credit o factură care creştea pe zi ce trecea.

Scoase un oftat de disperare, dar nu plânse. Nu *putea* să plângă. Nu le spusese surorilor ei că se văzuse cu funcționarul de la bancă în acea dimineață. Ele credeau că întâlnirea va avea loc spre sfârșitul săptămânii.

Acum se bucura că nu le comunicase rezultatul, mai ales că nu se aștepta să fie prea necăjite la auzul veștilor proaste.

Scoase telefonul mobil și își sună tatăl. Nu știa de ce, dar voia să audă vocea cuiva care o iubea.

– Bună iubito, zbieră el în telefon, în fundal auzindu-se sirene și țipete. Ce mai faci?

– Tată? Inima i se opri în loc. Ce se întâmplă? Ești în regulă?

– Da, sunt foarte bine. Sunt la New Orleans, fac un film de groază.

– Aha. Dădu din cap ca o proastă, deși el nu putea s-o vadă. Dar se simțea bine la auzul vocii lui. Mi-e dor de tine.

– Păi, vino încoace. Avem mereu nevoie de oameni.

O tenta ideea.

– S-ar putea să vin. Dat fiind că în curând avea să rămână pe drumuri.

Mai vorbiră câteva minute, iar apoi Maddie închise fără să-i spună ce dezastru era viața ei.

Cât despre inima ei...

Doamne, voia să mănânce chipsuri. O pungă întreagă. Oftând, se duse la han, dar nici una dintre surorile ei nu era acolo, iar motoreta lui Chloe dispăruse. O luă spre cafenea, unde o găsi pe Tara lucrând în tura de prânz.

– Pleacă! îi spuse sora ei de la ferestruica bucătarului. Sunt ocupată până peste cap.

Bun, deci n-avea cum să-i spună în acel moment.

– Am nevoie de ceva cald, cu multe calorii. „Ca să scap de grijile ce mă apasă", completă în gând. Și dacă-mi spui că mă încap în cele din urmă blugii, o să-ți mai tricotez un fular.

Tara se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Am fix ce-ți trebuie, tocănița „Viața-i de rahat". Are ouă, slăninuță, brânză și legume sănătoase.

– Dar e o *tocăniță*, se cutremură Maddie. Ingredientele sunt amestecate.

– Nu fi copilă.

– *Se amestecă*, Tara.

– Slavă cerului, toate ingredientele se amestecă, dar o să pun pâinea departe pe farfurie. E-n regulă? Poate chiar pe altă farfurie, dacă te mai plângi mult. Acum stai jos și taci din gură. O să-ți aduc o porție.

– Bine. Mai vreau și o ciocolată caldă cu multă frișcă. Multă, multă. Pentru că frișca le rezolva pe toate. Avea să-i îndulcească amărăciunea și golul din stomac. Se baza pe asta.

În câteva minute, savura mâncarea și punea mai multă frișcă în ciocolata caldă, când simți un fior pe șira spinării.

Era Jax.

La cât era de aproape, risca să se piardă cu firea, așa că nu îndrăzni să-și ridice ochii când îi văzu cizmele și blugii.

– Cum se face? întrebă ea, cu nasul în ciocolata caldă. Cum de știi mereu unde sunt?

– Ce să știu? Că iei o supradoză de frișcă? Asta n-aveam cum să știu. Am o întâlnire de afaceri cu un potențial client. O îmbrânci ușor și se așeză lângă ea. Maddie îi simți privirea scrutătoare, apoi palma caldă care îi dezmierda ceafa pe când își apăsă coapsa de a ei. Își dorea să i se cuibărească în brațe, acoperită de geaca lui.

În schimb, ea își turnă frișcă direct în gură. O înghiți și se linse pe buze, apoi îi aruncă o privire bărbatului de alături. Viața ei era o catastrofă. O nenorocire, dar el tot o dorea. N-ar fi crezut că acest lucru conta sau că îi putea fi de ajutor, dar se dovedea că da.

– Credeam că ai o întâlnire de afaceri.

– Poate să mai aștepte câteva minute. Spune-mi, Maddie!

– Ce anume? Scutură tubul aproape gol de frișcă. Cum am rămas fără „drogul" meu, sau că am reușit să dau greș în alte privințe?

Singura scuză pentru care îi spunea lui asta era nivelul crescut de zahăr din sânge. Citi eticheta de pe tub,

dar nu scria nicăieri că, dacă ingerai această substanţă, îţi scădea respectul faţă de propria persoană şi vorbeai tâmpenii.

El îi luă tubul dintre degete.

– În ce privinţă crezi c-ai dat greş?

„În viaţă." Îşi închise ochii ce o ardeau şi înghiţi în sec. Nu o durea prea tare capul, dar i se părea că o întreagă fanfară i se aşezase pe lobul drept.

– Vreau nişte chipsuri, şopti ea. Pline de grăsime şi sare. Te ajută când eşti respins. După ce îşi dădu ciocolata pe gât, vru să se ridice, dar Jax o apucă de încheietura mâinii.

– Cum adică respinsă?

„Respinsă. Călcată în picioare. Omorâtă..."

– Ai o întâlnire de afaceri.

– Aşa e, spuse el, dar nu-i dădu drumul. Încercă să se elibereze din strânsoare, dar el o trase mai aproape şi o sărută uşor în colţul gurii. De la frişcă, o lămuri el.

Maddie inspiră adânc. Îl dorea nespus, dar asta nu avea să-i potolească durerea provocată de faptul că se alesese praful de visul său.

– Cred că-ţi face clientul cu mâna, îi şopti.

El se întoarse şi se uită la bărbatul aflat la două separeuri mai încolo. Dădu din cap şi ridică un deget, iar apoi se întoarse spre ea.

– Spune, repetă el cu fermitate.

– Banca a refuzat să ne refinanţeze împrumutul. I se făcea rău rostind acest lucru cu voce tare, dar poate că era din cauza hranei pline de grăsimi pe care o consumase. Se uită vinovată spre bucătărie. Mai trebuie să le spun Tarei şi lui Chloe, dar tot vom anula comanda de uşi pentru interior. Va trebui să montăm noile ferestre când vin, să reparăm acoperişul, şi eu o să termin de zugrăvit înainte de a vinde. Iar clientul tău aproape cade de pe scaun încercând să audă ce vorbim. Trebuie să te duci la el.

– Maddie.

O, Doamne, vocea aceea joasă şi aspră, plină de empatie, avea să-i frângă inima într-o mie de bucăţele. „Nu aici", îşi spuse ea cu asprime. „Nu vei mai suferi

o cădere psihică într-un loc public." Pe deasupra, nici nu era nimeni pe care să mai verse cafea.

– Trebuie să plec, izbuti ea să spună. Folosise tot arsenalul din dotare. Trebuia doar să-şi reîncarce bateriile, atâta tot. Se smulse din strânsoarea lui, se ridică şi ieşi din restaurant.

Când se întoarse la han, văzând că motoreta lui Chloe tot nu era acolo, Maddie porni spre biroul de la debarcader. Dacă ambarcaţiunea se scufunda, pierderea avea să figureze în registre.

După nici un minut, auzi uşa deschizându-se, apoi văzu ochii căprui ai lui Jax. Îi tresări inima în piept.

– Ce s-a întâmplat cu întâlnirea ta?

– S-a anulat pe neaşteptate.

El o anulase. Doamne! Din cauza ei, pierdea bani în dreapta şi-n stânga.

– Jax...

– Poţi să deschizi o linie de credit pentru a doua ipotecă, îi spuse venind în faţa ei. Sau să încerci la o altă bancă. Sau la creditorul tău, care e mult mai dispus să...

– Dacă mergem la creditorul actual, se va şti că avem probleme.

– Maddie, *toată lumea* are probleme acum, nu doar tu. Nu înseamnă că visul tău a luat sfârşit. Avea o voce joasă şi sobră. Te pot ajuta...

– Nu. Înghiţi în sec şi scutură din cap. Îţi mulţumesc. E foarte frumos din partea ta, dar...

– Iisuse, chiar nu vrei să te ajute nimeni? Nu mai eşti de capul tău, dacă nu cumva asta îţi doreşti. Îl privi fix, dându-şi seama că nu se mai supărase niciodată pe ea. Şi el făcu acelaşi lucru, neslăbind-o din ochi. Maddie, mai ţii minte când mi-ai înşirat defectele tale?

– Jax...

– *Mai ţii minte?*

– Da, rosti ea cu fermitate, detestând faptul că nu o duruse stomacul la primul semn de frustrare. Nu avea să-i facă vreun rău, îşi spuse. Niciodată.

– Bănuiesc că încă mai ţii aprinsă o lumină ca să nu vină bau-bau. Şi ştiu că nu-ţi place să ţi se amestece ingredientele în mâncare. Ce mai era?

– *Sunetul muzicii*, spuse ea. Şi râgâitul alfabetului.

– Ai uitat ceva.

Uitase multe lucruri. Înadins. Dar dacă Jax voia să creadă că ea avea doar un defect, nu avea de gând să-l convingă de contrariu.

– Ai uitat că eşti cea mai încăpăţânată femeie de pe planetă. Ghemuindu-se lângă ea, îşi puse mâinile pe braţele scaunului şi o întoarse cu faţa la el. Îşi dădea seama că el era frustrat din cauza situaţiei, nu supărat pe ea; o privea cu afecţiune şi căldură. Te pot ajuta. Te ajut să faci un alt împrumut sau să te adresezi altei bănci.

Simţea că nu mai poate respira la auzul ofertei lui.

– Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

– Dar la ce anume?

– Vreau să mănânc nişte chipsuri.

Jax dădu din cap, lăsând-o să înveselească atmosfera.

– Dar s-ar putea să nu meargă bine cu frişca.

– Aşa e. Aş putea să mai tricotez alt fular cu margini strâmbe.

Ţinându-se bine de scaunul ei, bărbatul foarte arătos şi sexy scutură din cap, făcând-o să se teamă că avea să continue o conversaţie pe care ea nu voia să o poarte. Dar n-avea de ce să-şi facă griji.

– Am ceva mai bun pentru tine, îi spuse el încetişor, cu ochii scăpărându-i văpăi.

Tot corpul îi tremura de plăcere. Jax aproape bloca lumina fluorescentă cu umerii lui atât de laţi, încât puteau să facă faţă oricărei greutăţi care i s-ar fi putut ivi în cale.

Şi ei.

O făcea să uite de toate necazurile pentru o vreme, o ajuta să scape de tot ce era rău şi să aibă parte numai de bine.

El. *El* avea dreptate, se gândi ea, uitându-se la pieptul lui puternic. Era cald la atingere şi suficient de tare ca să o consoleze şi să se simtă protejată în timp ce simţea plăcere.

Îi mângâie picioarele până sus, apoi talia, sub pulover. Mâinile lui erau mari şi bătătorite. Senzaţia era minunată pe pielea ei goală.

– Iar eşti tensionată.

– Da. Îşi muşcă buza inferioară, dar cuvintele îi veniră oricum. M-ai ajutat data trecută. Te pricepi la asta.

– Da. Orice ai nevoie, Maddie.

Asta îl făcea diferit de toţi bărbaţii din trecut. Voia să o pună pe primul plan. Se ştiau de două săptămâni şi jumătate, iar el ar fi făcut orice pentru ea. Când îşi dădu seama, se simţi pătrunsă de un val de căldură. Neîncrezându-se în acest sentiment, încercă să-l ignore, uitându-l complet când el încercă să-i ridice puloverul în sus, tot mai sus, peste cap.

Acum era doar într-un sutien alb, dar, când se îmbrăcase dimineaţă, nu-şi imaginase că avea să fie sedusă.

Jax se uită la ea cu dragoste, nepărând deranjat de simplitatea sutienului. Ăsta era un lucru bun. Îşi supse burta, dar el nu-şi coborî privirea.

De fapt, şi-i ridică, aţintind-o în ochii ei.

– Eşti atât de frumoasă, Maddie! Apoi o sărută.

Când începu să o sărute mai apăsat, atingându-i limba cu a lui, ea îi atinse pielea caldă de sub cămaşă.

– Aici?

– Nu. O ridică de pe scaun şi o puse pe masă. Aici. Cu ochii scăpărând, îi desfăcu picioarele punându-i o mână între coapse, apoi se apropie de ea. Când îi simţi erecţia, Maddie abia se mai putu controla. Se pregăti să-i tragă fermoarul, când el o apucă de mâini. Se apropie cu gura de maxilarul ei, ţinând-o ferm de şolduri. Te rog, nu te grăbi de data asta, îi şopti, eliberându-şi mâinile ca să-i atingă trupul, ca să se joace cu sfârcurile ei. Avem tot timpul...

Da, dar ea nu voia să gândească. Voia să uite. Tot. Poate că nu ar fi vrut să facă sex chiar aşa, însă el începuse, şi nu putea fi decât de acord. Întinse din nou mâinile, de data aceasta reuşind să-i deschidă blugii şi... o, da, îi apucă bărbăţia, atât de groasă, caldă şi tare...

– Maddie.

Își ridică privirea ca să-i spună să nu care cumva s-o oprească, tocmai când el ridică o mână în dreptul feței sale.

Se dădu în spate din instinct.

El rămase perplex. Timp de o secundă chinuitoare și ea înlemni. Apoi închise ochii și își culcă fruntea pe masă, copleșită de rușine, agitație și frustrare.

– Îmi pare rău, chiar nu știu ce m-a apucat.

Se aplecă deasupra ei și-i atinse ceafa, probabil ca să se asigure că nu-și frânsese gâtul.

Putea să-i spună că doar inima ei nenorocită era frântă. Îngrozită, strânse mai tare din pleoape. Avea încredere în el, poate mai mult decât în orice bărbat cu care fusese vreodată, așa că nu-și putea explica de ce...

– Maddie, uită-te la mine. Când se hotărî să deschidă ochii, el dădea din cap. Să nu-ți pară rău. Niciodată.

Cum să nu-i pară? Fuseseră cât pe ce să facă dragoste, iar acum... acum el se îndepărta, furișându-se dintre picioarele ei.

– Nu facem asta. Vorbea în șoaptă. Pe un ton foarte blând. Nu așa, nu din nou...

– Jax, știu că nu mi-ai face rău.

– Nu, habar n-ai. Nu încă. Dar începi să înțelegi. Nu de asta nu...

– Atunci *de ce?*

Mușchii maxilarului i se contractară, de parcă l-ar fi costat mult să dea înapoi. Cu siguranță pe ea o durea sufletul; tot trupul îi fremăta, îi zvâcnea.

– Mi-am dat seama că nu vreau să fiu doar un amant ocazional. Vreau mai mult. Asta-i adevărul, nu știu cum sau când s-a întâmplat, dar asta e situația. O scrută un timp, așteptând să spună ceva, de pildă că ține și ea la el, dar nu putea să zică nimic, căci simțea un nod în gât. Jax înclină din cap și îi dădu puloverul înainte de a se încheia la blugi și de a se îndrepta spre ușă, unde se opri.

Maddie își ținu respirația. Jax n-avea cum să plece. Avea să se întoarcă la ea, după care aveau să râdă pe seama incidentului și să spună că doar se tachinaseră...

– Ai grijă de tine, Maddie.

Clipi când auzi uşa închizându-se. Părea un gest destul de categoric.

Se părea că nu se tachinaseră. Nici vorbă de aşa ceva.

Şi cum de fusese atât de calm, când ea încă mai fremăta? Întorcându-se brusc, apucă primul lucru la îndemână - un dosar - şi îl aruncă înspre uşa pe care se făcuse Jax nevăzut. După nici un metru se deschise şi căzu. La naiba cu el!

- Bine, spuse ea cu voce tare. Dar nu era bine, căci încă era agitată, iar stomacul o mai durea. Se uită la birou, la dezordinea organizată la care lucrase atât de mult. Trebuia să facă ceva chiar în acel moment. Ceva important. Ceva nou.

Văzu lanţurile cu chei de pe peretele din spatele biroului. Erau cheile de la vasele de pescuit. Apucându-le, o zbughi din clădire şi se duse la debarcader. Era timpul să facă un alt fel de expediţie solitară.

Cu vocea calmă şi răbdătoare a lui Ford în minte, ieşi cu barca din port. Vântul sufla slab, iar pânzele se umflau foarte mult. Pentru că era înnorat, nu se aventură în larg. Era o plimbare frumoasă şi se simţea incredibil să o facă de una singură, de capul ei.

I se făcu frig şi se întoarse. Întâmpină ceva probleme la acostare, dar reuşi, iar dacă din greşeală lovea marginea bărcii suficient de tare ca să-i scrâşnească dinţii, tot era în regulă. Pentru asta erau făcute bărcile de închiriat.

Legă barca la mal, puse cheile la loc şi dădu din cap. O făcuse. Chiar reuşise. Şi dacă putea face asta, putea face orice. Putea chiar să aibă o relaţie fără să calce strâmb.

capitolul 18

Întâi află faptele. Le poţi denatura mai târziu.

PHOEBE TRAEGER

- Astăzi ar fi ziua mamei.

Tara şi Maddie se opriră din mâncatul clătitelor cu sirop de afine când Chloe le-o spuse nonşalant.

– Așa e. Azi ar fi împlinit cincizeci și cinci de ani. Abia aștepta, pentru că ar fi beneficiat de reduceri pentru vârstnici în unele locuri.

Tara se uită la Maddie.

– Știai asta?

Maddie scutură din cap. Nu se gândise decât la cum arăta Jax când o părăsise.

– Când o întrebam câți ani face, ea spunea că n-are vârstă. Ziua lui Jerry Garcia era și aniversarea ei.

Tara zâmbi fără tragere de inimă.

– Așa-mi spunea și mie.

– Bunica mi-a arătat certificatul de naștere al mamei, le informă Chloe. Așa am aflat.

Maddie era complet șocată.

– Ai certificatul ei de naștere? Unde s-a născut?

– Aici. Mă rog, în Seattle, dar e aproape, nu? Din ce știu, a crescut în Lucky Harbor.

Pe Maddie o cuprinse nostalgia la gândul că Phoebe trăise acolo. Se tot îndemna să nu-și facă sânge rău pentru că știa atât de puține despre mama ei. Nici tatăl ei nu o încurajase să treacă peste diferența de temperament dintre ele. Acum încerca să se concentreze asupra informațiilor pe care le aflase despre Phoebe.

Le comunicase surorilor ei răspunsul negativ primit de la bancă. Spre surprinderea ei, fuseseră dezamăgite. Sau cel puțin se prefăcuseră frumos. Acceptaseră ideea de a căuta o altă soluție, deși Maddie era sigură că nici Chloe, nici Tara nu se așteptau ca vreo bancă să le acorde un împrumut. Între timp, aveau să se descurce cât să termine renovarea, iar apoi să scoată hanul pe piață. Maddie spera să deschidă hanul și să-l administreze până se vindea. Poate că avea să se producă un miracol datorită căruia să obțină un profit substanțial.

În cel mai rău caz avea să se întoarcă la Los Angeles, unde tatăl ei ar fi ajutat-o să facă rost de o slujbă, dar spera să nu se ajungă la asta. Încerca din răsputeri să nu ia în calcul această variantă, cel puțin nu acum. Îi trecu prin minte imaginea lui Jax – altceva la care voia să nu se gândească – și simți că o înțeapă inima, dar ridică paharul cu suc de portocale și rosti:

– În cinstea ta, mamă!

Tara şi Chloe o priviră de parcă era nebună, însă ea făcu un gest spre paharele lor, iar ele le ridicară.

– Aş vrea să închin în amintirea ta, spuse Maddie cu ochii în tavan. Dar nu te-am cunoscut suficient de bine. Aşa că vom ciocni în cinstea a ceea ce suntem datorită ţie.

– Îmi place asta, zise Tara. Să nu mai avem regrete şi resentimente! Să ciocnim pentru ce ar fi fost şi pentru ce va fi!

– La mulţi ani, mamă! murmură Chloe, de această dată fără urmă de sarcasm.

– La mulţi ani! repetară Maddie şi Tara în cor.

– La mulţi ani şi lui Jerry, adăugă Chloe, şi râseră cu toatele. Ciocniră, simţind că aveau parte de o clipă rară de pace sufletească şi solidaritate.

Chloe dădu pe gât sucul de portocale şi puse paharul pe masă.

– Tara, Maddie vrea să-ţi spună ceva: sforăi.

– Poftim? Tara îşi miji ochii. Nu-i adevărat!

– Ba da. Ca un tractor. Sau ca un urs grizzly cu apnee. Spune-i, Maddie.

Maddie tresări.

– Păi...

– Sper că *nu* mi-ai comparat respiraţia cu aceea a unui urs grizzly, mârâi Tara la adresa mezinei.

– Sau cu a unui tractor.

Maddie oftă şi se întinse după lucrul de mână. Solidaritatea luase oficial sfârşit.

În zori, Jax renunţă la somn şi se ridică din pat. Era ironia sorţii că se întorsese la Lucky Harbor ca să ducă viaţa tihnită şi fără griji pe care şi-o dorise mereu, dar el nu era leneş din fire.

Spre deosebire de Izzy, care dormea, ei bine... ca un câine.

– Scularea!

Izzy închise ochii cu putere.

– Mergem să alergăm.

Jax ar fi putut să jure că scuturase din cap. Oftând, plecă să alerge de unul singur. Când se întoarse, Izzy îl aştepta pe verandă.

– Ai pregătit micul dejun? o întrebă el.

Îi aruncă o privire ostilă, de parcă i-ar fi spus: „Frate, n-am degete opozabile, că altfel l-aş fi pregătit".

Făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi se duse la birou, unde Jeanne îi dădu o cafea şi-l lăsă cu gândurile lui. Trei ore mai târziu, îşi făcu din nou apariţia.

– Sunt ocupată până peste cap. Mă duc să-mi cumpăr nişte lenjerie intimă.

Jax tresări.

– Şi de ce aş vrea să ştiu asta?

– Poate vrei să cumpăr şi un cadou pentru cineva.

– Pentru cine?

– Poate pentru cârlionţata aia drăguţă din neamul Traeger. Cea cu care te tot certi.

– Poftim? Scutură din cap şi o fixă cu privirea. Dar de unde ştii tu?

– Nu ştiam, dar eşti mereu abătut şi îmbufnat. Ce-ai făcut? Nu-mi spune, o prostie specific masculină, nu? Să cumpăr lenjerie neagră cu dantelă, sau albă?

„Iisuse!" bombăni el în gând.

– Ar trebui să-ţi vezi de treaba ta!

– Ce nasol! Se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Ai putea s-o dregi la fel cum face Steve.

– Şi cum face el? oftă Jax.

– E uşor. Recunoaşte c-a greşit. Aşa ar trebui să faci şi tu. Chiar dă rezultate. Îl bătu uşor pe braţ şi-l lăsă singur.

El chiar voia ca Maddie să fie mai mult decât o aventură. Se simţea... slab şi vulnerabil, ceea ce ura din tot sufletul.

Însă nu greşise cu nimic.

„Nu te mai gândi atâta, prostule!" Se tot învârti prin birou, apoi ieşi pe uşa din spate. Dimineaţa era geroasă, iar frigul îi pătrundea în oase, amintindu-i că iarna îşi intrase în drepturi. În loc să se ducă în atelier, o luă pe Izzy şi merseră la o plimbare cu jeepul.

Şi se trezi că ajunsese la han.

Arăta părăsit. Intră, dându-şi seama că era mai frig înăuntru decât afară. Nu dăduseră drumul la căldură. Se învârti pe la parter, podeaua nefinisată scârţâindu-i sub bocanci pe când se uita la pereţii care nu fuseseră încă zugrăviţi şi la băile unde trebuiau instalate chiuvetele. Se simţi frustrat.

Lucrurile trebuiau să fie altfel.

Când auzi un zgomot deasupra, urcă două trepte în acelaşi timp, dar nu era nimeni la etajul al doilea. Descoperi însă ceva interesant în pod. Camera se întindea pe toată lungimea hanului şi servea drept depozit pentru mobila din han care fusese mutată pentru finisarea podelelor. Erau prelate peste tot şi multe cutii cu Dumnezeu ştie ce în ele, de pe vremea bunicilor lui Maddie.

Era aproape la fel de frig ca la Cercul Polar, din cauza aerului rece şi a privirii de gheaţă cu care îl fulgeră Maddie. Stătea pe jos, cu telefonul BlackBerry în mână, uitându-se în cutia din faţa ei.

– Salut! spuse el, conştient că risca să facă degerături dacă intra de-a binelea în cameră. Cum ea nu reacţionă, întrebă: Ce faci acolo?

– Nu ştiu ce piese de mobilier să vând ca să pot plăti facturile din luna asta.

„Of, la naiba!"

– Maddie...

– Aici nu se vorbeşte. Când văzu că intrusul nu avea de gând să plece, ea oftă, aerul expirat ieşind ca o pâclă, dovadă a temperaturii extrem de scăzute. Bine... Îi arătă o grămadă de lucruri într-un colţ îndepărtat. Poţi să te uiţi sub prelată şi să-mi spui dacă vezi o băncuţă veche din nuc? Ştiu c-am avut una. Cineva vinde acelaşi model pe eBay cu 350 de dolari. Dacă aş putea obţine măcar jumătate, aş fi încântată.

El se duse spre grămadă.

– N-ar trebui să stai aici. E prea frig.

– Se pare că grijile financiare îţi ţin de cald.

Lui Jax îi displăcea că era atât de necăjită de lipsa banilor.

– Unde sunt surorile tale?

– S-au dus în Seattle la două magazine de consignație să vadă dacă ar fi interesate să ne achiziționeze ceva.

– Dacă vinzi toată mobila, ce-o să mai folosești când redeschizi hanul?

Se uită la el de parcă era idiot și se apucă din nou să navigheze pe BlackBerry. În obraji avea două pete de culoare. Ochii îi erau luminoși, prea luminoși. Iar gura ei caldă și primitoare era acum fermă și îndârjită.

Atunci își dădu Jax seama. Nu era supărată pe el.

Altcineva îi făcuse rău.

– Maddie...

– Pleacă. Urăsc acum pe toată lumea, inclusiv pe tine.

– Ba nu.

– Ba da, vorbesc serios.

– Te-aș putea face să te răzgândești.

– N-am nici o îndoială, dar, dacă încerci, o să mergi ciudat mâine.

Jax nu se putu abține și râse, făcând-o să se răsucească spre el.

– Nu e deloc amuzant! Am vrut să mă dorești, iar tu m-ai lăsat baltă!

– Voiam ca tu să mă dorești, nu doar pentru...

– Nu te consider o simplă aventură, doar că sunt mai înceată ca tine.

Se uită în ochii ei și văzu adevărul. Amintindu-și vorbele lui Jeanne, scutură din cap.

– Am greșit tot insistând.

– Uau, un bărbat care folosește cuvântul cu „G". Ce alte lucruri mai ascunzi?

– Nu știu, va trebui să le descoperi singură.

Ea ridică o sprânceană.

– Dezbracă-te!

Ar fi crezut că nu-l mai mira nimic, dar cererea ei îl ului de-a dreptul. Râzând, își dădu jos tricoul de pe el.

Maddie se uită lung la pieptul lui, apoi la tatuaje. Ochii îi străluciră, însă dădu din umeri, mimând indiferența.

Indiferentă pe naiba!

– Te-am mai văzut fără tricou, îl informă ea cu răceală. Apoi îi spuse ceva atât de încet, încât n-ar fi auzit-o

dacă nu s-ar fi aplecat: Poate că vreau să te văd şi fără pantaloni...

– M-ai văzut şi fără pantaloni.

– Vrei să te certi cu o femeie nervoasă?

Îi veni iar să râdă, dar se stăpâni, mai ales că mânia nu dispăruse din ochii ei. Partea bună era că se uita la el. Şi era roşie în obraji nu pentru că s-ar fi simţit jignită sau ruşinată. Misiunea era pe jumătate îndeplinită.

Susţinându-i privirea, se descheie la blugii Levi's, îşi ţinu respiraţia ca să se pregătească pentru frigul pe care avea să-l îndure, apoi şi-i dădu jos până în dreptul coapselor.

Maddie, cu privirea aţintită asupra boxerilor lui verzi, îşi puse jos telefonul BlackBerry, după care se ridică încetişor.

– Încerc să te urăsc.

– Dar nu poţi.

– Aş putea. Dacă aş mai avea timp la dispoziţie.

– Atunci te voi face să te răzgândeşti, spuse el.

– Dar sunt încăpăţânată, sau ai uitat?

– Nicidecum, însă eu sunt şi *foarte* convingător.

Maddie îşi muşcă buza de jos şi se uită lung la el, categoric fără ură, căci i se întăriseră sfârcurile.

– Ţi s-a... Arătă înspre erecţia lui.

– Mda. Era la fel de şocat ca şi ea. E al naibii de frig aici.

– Credeam că se blegeşte când e frig.

Jax deschise gura, apoi o închise la loc. Maddie era singura persoană din lume care-l putea face să amuţească. Cât timp el stătea acolo fără tricou, cu pantalonii în vine, ea rămăsese în picioare şi îşi dădea jos hanoracul.

Avea un sutien bleu din satin, în care abia îi încăpeau sânii grei. În timp ce el se desfăta cu acea privelişte care-i lăsa gura apă, ea îşi descheie nasturele de la blugi şi trase fermoarul, lăsându-i în jos.

– La naiba, murmură ea. Chiar n-aveam de gând să fac striptis azi. Trebuie să învăţ cum să planific lucrurile.

Dacă se referea la faptul că purta chiloţei tanga din dantelă roşie, care nu se asortau cu sutienul, lui Jax nu-i

păsa nici cât negru sub unghie. Combinaţia avea să-i provoace oricum un anevrism cerebral.

Maddie încercă să-şi scoată pantalonii, dar i se prinseseră în bocanci.

– Nu mi-ar strica puţină practică, mormăi ea, aplecându-se ca să-şi desfacă şireturile.

Jax se opri brusc din râs, fiind cuprins de o dorinţă năvalnică. Era din cauza chiloţeilor, care îi împărţeau în două fundul apetisant în formă de inimă, ridicând astfel temperatura din cameră la cote insuportabile.

– Maddie... Vocea îi era aspră şi răguşită. Probabil pentru că i se dusese tot sângele la cap.

Ea încă se mai chinuia să-şi desfacă şireturile.

– Da?

Înainte ca Jax să-i poată răspunde, telefonul sună de pe podea, la oarecare distanţă. Maddie se târî să-l ia.

Mda, avea să facă un anevrism. Îl simţea pur şi simplu declanşându-se.

– Nu pot, îngăimă ea în telefon, stând în patru labe. Eu... Îi aruncă o privire peste umăr, fixându-şi-o apoi pe umflătura din boxerii lui. Trebuie să închid. Apăsă cu un deget butonul de oprire, după care i se adresă: Suntem în podul ăsta îngheţat şi ne arătăm... una alta.

– Da.

– Nu trebuie să ne purtăm ca nişte copii.

– Poate că ai dreptate. Dar nu azi.

Maddie trase aer în piept, cu privirea încă aţintită la erecţia lui.

– Ieri mi-ai zis că nu vrei să fii doar o simplă aventură pentru mine.

– Am vorbit tâmpenii şi nu gândeam limpede.

– Iar acum gândeşti limpede?

– Da. Între noi nu e doar atracţie fizică. Aşa că, dacă vrei să faci sex, să profiţi de corpul meu, atunci mă ofer să-ţi fiu victimă.

– Ce mărinimos din partea ta!

Hotărând că jocul luase sfârşit, el îşi îndoi degetul arătător, îndemnând-o să se apropie.

Ea se ridică în picioare, făcu un pas în faţă şi căzu la pământ cu o bufnitură.

– Iisuse! Jax veni într-un suflet şi se puse în genunchi, ridicând-o cu faţa la el. Eşti bine?

Maddie făcu o grimasă.

– Spune-mi că-ţi plac femeile neîndemânatice...

– Da, am un fetiş. Sfârcurile ei mai aveau un pic şi-i ieşeau din sutien. El îşi puse mâinile în zona coastelor ei, masând-o cu degetele mari. Pentru tine. Pentru tot ce reprezinţi. Fără a-i lua în seamă oftatul, o informă: Mai avem haine de dat jos. Se aplecă să-i desfacă şireturile, şi apoi pe ale lui. În cele din urmă, îşi scoaseră amândoi încălţările şi pantalonii.

– Poate că ar trebui să ne scoatem şi chiloţii, îi şopti Maddie. Îşi trecu un deget peste partea din faţă a boxerilor lui, făcându-l să geamă exact atunci când se auzi soneria de jos. Îmi vine să fac moarte de om, exclamă ea.

– Lui Sawyer nu-i plac situaţiile astea. E foarte multă hârţogăraie.

Soneria se auzi din nou, iar Maddie se târî până la fereastră.

Jax, cu ochii lipiţi de fundul ei, o urmă, intenţionând să-i dea jos chiloţii cu dinţii. Apoi avea s-o apuce de şolduri şi să intre în ea dintr-o mişcare. Da, iar apoi...

– E Lucille, şuieră ea. Nu pot s-o împuşc pe Lucille.

– O să plece. O sărută pe şold, apoi îşi lăsă limba să şerpuiască pe sub aţa chiloţeilor tanga.

– Dar e... şopti Maddie, atingând fereastra cu palma când Jax începu să o muşte uşurel. O, Doamne!

– Mai lăsă-mă un minut şi o să strigi „O, Jax!" Îi strecură o mână între coapse, neoprindu-se decât atunci când dădu de dantelă. Depărtează-ţi picioarele, îi ceru, sărutându-i partea interioară a pulpei.

Ea făcu întocmai, apoi cu cealaltă mână lovi geamul şi se crispă, dar nu în sensul bun.

– Mă vede! Crede că-i fac cu mâna. Se lăsă în genunchi şi se uită lung la el. Ştie că eşti aici. Jeepul tău e parcat în faţă. Iar eu stau în geam la bustul gol.

– Are o sută de ani. N-are cum să te vadă, murmură el sărutând-o pe gât. O să plece.

– Ba nu. Maddie îi dădu deoparte mâinile care încercau să-i dea jos sutienul. Când am fost zăriţi ultima

oară sărutându-ne pe dig, tot orașul a vorbit despre asta. Nu vreau să ne vadă așa. Chestia asta e doar pentru noi doi.

Jax oftă și se trase în spate în timp ce ea își punea blugii, acoperind fundul acela apetisant, țopăind un pic ca să și-i aranjeze pe șolduri. Sânii i se mișcau, iar sfârcurile îi ieșeau în relief din tricou. „La naiba!" își zise el.

Maddie îmbrăcă hanoracul, ascunzând vederii cea mai frumoasă priveliște cu care își clătise el ochii toată săptămâna. „Rahat!" Când își puse din nou tricoul pe el, ea se chinui să i-l îndrepte, enervându-se pe imobilitatea lui.

- Îmbracă-te!

- Să fii la fel de autoritară și când ajungem în pat! Mă excită enorm.

Îi trânti cămașa în față.

- Grăbește-te! Eu sunt gata!

- Speram să fii gata în alt sens.

- Nu mă mai tachina! mormăi ea.

Lucille vorbi opt minute în șir. Maddie nu mai știa care era subiectul conversației, doar se străduia să dea din cap ca să pară că o urmărea - timp de opt minute *lungi*. Și în tot acest timp era perfect conștientă de bărbatul tăcut, înalt și solid care stătea în spatele ușii, în afara razei vizuale a musafirei, radiind o căldură și o frustrare sexuală pe care le resimțea și ea.

Maddie cea din trecut se lăsase dusă de val. Pusese dorințele tuturor înaintea alor ei.

- Lucille, spuse ea deodată. Îmi pare tare rău, dar trebuie să plec.

Femeia, părând nedumerită, încuviință din cap.

- Cum zici tu, scumpo. Mai treci pe la mine când poți ca să mai discutăm despre proiect.

- O să vin cu siguranță, promit. Ăă... proiectul sună foarte bine. E un proiect ambițios, ca toate proiectele.

Trânti ușa și închise ochii. Jax se furișa pe la spatele ei, emanând testosteron și feromoni, singurul proiect care o interesa.

Simţi o mână dezmierdându-i părul, iar apoi gura lui se lipi de gâtul ei. Capul îi căzu pe umărul lui Jax, iar acesta o cuprinse cu braţul, încercând să-i atingă sânul.

– Te duc acasă, îi spuse el cu voioşie, mângâindu-i sfârcul înainte de a o lua de mână. La mine.

Ea deschise gura ca să spună „Da, da!", iar el o împinse grăbit pe uşă, cu mâna pe fundul ei, abia lăsându-i timp să-şi ia poşeta.

– Jax...

– Acum nu vorbim, o imită el.

– Şase, Lucille! şuieră ea, arătând înspre curte, unde vizitatoarea se îndrepta spre maşina ei. Încet.

– La naiba! Pe furiş, se uitară cum Lucille urca în cele din urmă în vehicul. Mă omoară cu zile, mormăi el.

Lui Lucille îi luă şi mai mult să întoarcă maşina şi să pornească motorul. Apoi Jax coborî scările trăgând-o după el pe Maddie, care era obligată să alerge ca să ţină pasul. Izzy îi însoţea cu urechile ciulite în caz că avea să se întâmple ceva palpitant. Râsul lui Maddie exprima deopotrivă emoţie, nerăbdare şi o imensă dorinţă.

Ajuns la jeep, Jax o rezemă de portieră şi se aplecă să o sărute apăsat şi posesiv, de parcă ar fi trebuit să o convingă de faptul că şi ea îşi dorea asta la fel de mult ca el.

– Condu repede, îi spuse ea lingându-l pe ureche.

El se cutremură, apoi o împinse practic în jeep. Străbătură în tăcere oraşul, singurul sunet auzit de Maddie fiind cel al inimii care îi bubuia în urechi. Era atât de agitată, încât aproape se lovi cu ţeasta de tavan când Jax îi puse mâna pe coapsă.

– Asta a fost de nerăbdare, preciză ea. Nu de... ştii tu.

– Bun. El îi luă mâna într-a lui şi nu mai scoase o vorbă.

Lui Maddie îi convenea: nu ar fi putut să-i răspundă la întrebări nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Nu când era atât de agitată. Singurul lucru care o putea linişti era un orgasm. Unul provocat de Jax.

Conducând peste viteza legală, el intră într-un cartier liniştit aflat pe faleză, la nici o sută de metri de ocean.

Casa lui era ultima de pe stradă şi cea mai apropiată de peretele stâncos.

Când se dădu jos din maşină, Maddie se opri şocată să admire priveliştea. Vedea numai oceanul albastru scânteind în lumina soarelui.

– E superb, şopti ea.

– Mai târziu, mult mai târziu, spuse el târând-o înăuntru. Maddie văzu pentru o fracţiune de secundă camerele mari, tavanele înalte din bârne, minunate ornamente şi podele din lemn, înainte ca el să o ducă în dormitor. Acum o să te trântesc pe pat şi o să-mi fac poftele cu tine, o informă acoperindu-i gura cu a lui.

– Oo, şopti ea, tremurând în aşteptare, deja umedă de dorinţă.

– Da sau nu, Maddie?

– Da. Doamne, da!

În clipa următoare era deasupra ei, înteţind iar focul pe care îl aprinsese în pod. Îşi vârî mâinile pe sub ţesătura delicată şi îi apucă sfârcurile cu degetele. Ea icni, iar el se dădu în spate doar cât să-i tragă bluza peste cap, după care se dezbrăcă la rândul lui.

Nu-şi putea lua ochii de la el.

Jax se aplecă şi-i sărută porţiunea de sân care-i ieşea din sutien; peste o secundă căzu şi acea barieră.

– Ador pielea ta, îi şopti cu gura aproape de sfârcul ei, lingându-i vârful întărit cu limba lui fierbinte înainte de a-l suge cu putere până când ea începu să se zvârcolească. E atât de catifelată!

– De la loţiunile lui Chloe, spuse ea fără să stea pe gânduri, făcându-l să pufnească în râs.

– Sunt sigur că e ceva natural.

Avea o voce atât de sexy, încât Maddie simţea că putea să aibă orgasm doar la auzul acesteia. Apoi el îi spori starea de aşteptare tensionată vârându-şi vârfurile degetelor în blugii ei mulaţi pe şolduri.

– O, Doamne! şopti ea.

– Ştiu.

Ea râse cu răsuflarea întretăiată.

– Nu, nu pricepi.... Îl apăsă în piept până când el îşi ridică privirea. Ai mâna în pantalonii mei!

– Mda. Pe chipul lui se putea citi un amestec de dorinţă şi amuzament. Speram să ajung mai departe de atât.

Ea zâmbi confuză.

– Nu, ai reuşit fără să mă deschei la nasturi. Cred că am făcut muşchi de la căratul gunoiului şi tăiatul lemnelor.

Ochii lui erau foarte întunecaţi şi foarte, foarte fierbinţi.

– Şi asta te excită?

– Da. Maddie îi luă faţa în mâini şi îi surâse. Însă tu mă exciţi şi mai mult.

– Bun. Iar tu mă pui pe jar. Îi duse mâna la erecţia lui ca să-i arate cât de mult. De acum nu mai vorbim. Am alte planuri pentru gurile noastre. Ca să-i dovedească, îi dădu jos blugii, după care se ridică o idee ca să facă acelaşi lucru.

Lui Maddie i se tăie respiraţia când îi văzu trupul. Superb! Era de la sine înţeles. Plămânii i se goliră de aer când Jax se aplecă să o sărute pe pântec în timp ce-şi vâra degetele în chiloţeii ei tanga pentru a-i trage încet.

– Eşti superbă, Maddie.

Pe când ea se topea de plăcere, se aşeză între coapsele calde, uitându-se îndelung la priveliştea din faţa lui.

– Jax!

– Dacă ai vedea ce văd şi eu... Despărţindu-i picioarele cu umerii lui laţi, se aplecă şi o sărută pe partea interioară a coapsei. Ea se gândea numai la un lucru: „Te rog să fii la fel de priceput şi la asta ca la orice altceva, te rog".

Apoi o mângâie cu degetul mare, iar ea se goli de gânduri. Cu un geamăt, o linse pe porţiunea de piele umedă ce palpita de dorinţă. Maddie îşi muşcă uşor buzele şi apucă cearşaful cu mâinile, zvârcolindu-se sub el.

Apropo – era la fel de priceput ca la orice altceva.

– Îmi place gustul tău, îi şopti. În timp ce şoldurile ei se unduiau sub ale lui, îi cuprinse fesele, ţinând-o nemişcată ca s-o ajute. Ea începuse să tremure de dorinţă

mai repede decât s-ar fi aşteptat, fiind pe punctul de a juisa, dar...

El se opri.

– *Ce e?* icni ea.

Jax îi întâlni privirea, cu ochii sclipindu-i de dorinţă.

– Ori de câte ori am ajuns în punctul ăsta, am fost întrerupţi. Aştept să văd ce se întâmplă.

Se uită la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă, gâfâind pe când se ridica în capul oaselor.

– *Vrei* să fii întrerupt? Pentru că, dacă se întâmplă din nou, o să ţip la cineva.

El îi rânji maliţios.

– Am o idee mai bună. Te fac *eu* să ţipi. Odată rostită această remarcă arogantă, se aplecă deasupra ei, folosindu-i poziţia în avantajul lui. Imediat ce-ţi găsesc toate punctele sensibile. Îi linse din nou un sfârc, obligând-o să se lungească în pat. Ce-ţi place... Îşi vârî limba în buricul ei, apoi o muşcă uşor de şold, ghidându-se după reacţiile pe care ea nu şi le putea stăpâni. Asta-ţi place? şopti el lingându-i pe îndelete valea dintre pântece şi coapsă, în timp ce Maddie se zvârcolea dedesubt, încercând să-l aducă unde voia ea.

– D... da, îmi place acolo.

– Bun. O sărută în acel loc, apoi îşi trecu buzele peste muntele lui Venus. Dar aici? Când ea nu răspunse, el îşi ridică privirea.

– *Da!*

Repetând gestul, îşi vârî un deget în ea, iar apoi altul, mângâind-o încet.

Maddie îi rosti numele cu răsuflarea întretăiată.

– E bine?

– O, *Doamne!* fu tot ce reuşi să îngaime.

– Perfect, decise el muşcând-o cu blândeţe.

Maddie aproape că s-ar fi ridicat din pat dacă nu o ţintuia el.

– Jax, Jax, te rog...

– Orice, îi promise el plimbându-şi limba pe pielea caldă.

– Nu te opri.

Jax nu se opri nici măcar când îşi vârî mâinile în părul ei şi nici când ea strigă şi juisă, tremurând de plăcere sub el. Cât era încă moleşită, începu să-i sărute de jos în sus trupul fremătător.

Maddie îl strânse şi mai tare în braţe şi-l sărută şi ea, simţindu-i membrul erect pulsând lipit de şoldul ei.

- Te vreau în mine.

Jax se aplecă şi luă un prezervativ de pe noptieră, gemând când ea i-l rulă pe toată lungimea membrului. Când o pătrunse, Maddie icni, cutremurată de valul de plăcere.

- Nu te opri, susură ea, abia recunoscându-şi vocea răguşită.

El îşi coborî fruntea pe a ei, cu ochii închişi, încercând să-i dea timpul necesar ca să se sincronizeze. Încolăcindu-şi picioarele în jurul mijlocului lui, Maddie se arcui, simţindu-se pregătită.

- Doamne, uită-te la tine, şopti el. Încleştându-şi degetele care îi strângeau mâna, o sărută apăsat pe gură. Ador zâmbetul tău.

Maddie nu fusese conştientă că zâmbea, însă când era cu el, se simţea sexy, dorită şi frumoasă, în culmea fericirii. Iar apoi Jax se mişcă împreună cu ea, impunând un ritm care-i tăia respiraţia şi îi fura inima. Îşi scoase mâna dintr-a lui şi îi răsfiră părul, susţinându-i privirea, ştiind că în ochii ei se citea uimirea în faţa unui asemenea miracol.

Deci *aşa* era când făceai dragoste cum trebuie.

O înconjură cu braţele, punându-i-le apoi sub fund ca să-i ridice şoldurile. Această mişcare îi aduse mai aproape, permiţându-i să o penetreze şi mai adânc, iar ea ţipă, înnebunită de plăcere. Maddie începea să închidă ochii, dar el îşi puse o mână în părul ei, trăgând-o uşor, până când îi deschise din nou, deoarece voia să vadă amândoi tot, în timp ce ea tremura şi se zvârcolea sub el.

Pierdută în ochii lui, juisă, aducându-l şi pe el la extaz.

În brațele lui nu avea cum să rătăcească drumul drept. Nutrea sentimentul că avea să fie mereu în siguranță alături de el.

capitolul 19

Din moment ce pasărea mănâncă viermele
care se scoală de dimineață, trezește-te târziu.

PHOEBE TRAEGER

Razele soarelui intrau de mult timp pe fereastra dormitorului lui Jax când Maddie deschise ochii, în fața cărora se profila un piept musculos și tare. Dându-și capul pe spate, văzu doi ochi chihlimbarii și calzi ce păreau destul de jucăuși pentru un bărbat care n-ar mai fi trebuit să aibă nimic în rezervor.

– Am adormit, spuse ea mirată.

– Doar pentru puțin timp. El se juca cu o șuviță din părul ei, înfășurând bucla în jurul degetului. Ești bine?

Știa de ce o întreba asta. Îi văzuse expresia în clipa în care o pătrunsese, acea clipă când pentru ea nu mai exista nimic pe lume în afară de el.

Teamă.

Nu că el ar fi putut să-i facă rău, nicidecum. Nu, acea frică nu era fizică. În schimb, îi era teamă de sentimentele pe care le trezise în ea. De ce-ar fi simțit pentru el dacă s-ar fi lăsat în voia lor.

Jax era pe partea lui de pat, ținând-o strâns la piept, cu o mână sprijinindu-și capul, iar cu cealaltă mângâind-o sub pătura pe care o trăsese peste ei.

– Mă simt mai mult decât bine, îi răspunse ea.

– Atunci de ce te uitai așa?

Îi stătea în fire să întrebe fără ocolișuri, să pună totul pe tapet. Ea își luă ochii dintr-ai lui și se uită fix la gâtul său.

– A fost bine, foarte bine.

– Și asta te surprinde?

– Nu, mă sperie. Îi întâlni privirea. M-ai mângâiat, ai încercat să mă liniștești, dar nu m-ai întrebat de trecutul meu. De relațiile mele.

– Mă gândeam că ai să-mi spui când te vei simți pregătită.

Și în sfârșit era pregătită.

– Am avut o relație cu un tip care... nu era potrivit pentru mine.

Lui Jax îi sclipi ceva în ochi. O emoție intensă. Dar când vorbi, glasul îi era la fel de calm și de blând ca de obicei.

– Mi-am dat seama.

– Până să te întâlnesc, eram convinsă că toți bărbații sunt niște ticăloși. Maddie își mușcă buza de jos, închizând ochii când Jax îi dădu părul de pe frunte și îi atinse cicatricea cu degetele.

– Maddie, uită-te la mine.

Ea deschise ochii și-i văzu ochii calzi și nerăbdători.

– Cu toții putem fi niște ticăloși. Vreau să stau cinci minute de vorbă între patru ochi cu fostul tău prieten ca să-ți demonstrez asta, dar să știi că nu ți-aș face rău niciodată. Niciodată.

– Doar cinci minute? îl întrebă ea, încercând să detensioneze atmosfera.

El nu părea pus pe glume.

– Violența n-ar trebui să existe într-o relație.

Auzindu-i înverșunarea din voce, se simți cu mult mai puternică.

– Alex era tăcut. Stăpân pe sine. Și când se enerva, devenea și *mai* tăcut și *mai* stăpân pe sine până când își ieșea din fire. Oftă cutremurată, amintindu-și prin ce clipe groaznice trecuse. Prima dată când m-a lovit, părea cuprins de groază. Nu pot să înțeleg cum l-am iertat. Îi părea atât de rău, și mi-a promis că nu se va mai întâmpla niciodată. Dar a continuat să dea în mine. A fost... Încercă să-și înăbușe emoția, știind că multe dintre temerile ei aveau drept cauză faptul că nu putea să-și închipuie de ce lucruri înspăimântătoare erau capabili oamenii. Situația a degenerat și l-am părăsit. Dar tot nu suport gândul că m-a lovit de mai multe ori.

Ruşinată, închise ochii. E umilitor pentru mine că nu mi-am dat seama ce fel de om e. Cum am putut să stau cu unul ca el...

- L-ai părăsit, îi spuse Jax cu fermitate. Ai reuşit să faci faţă unei situaţii dificile, după care l-ai părăsit. Asta e tot ce contează acum. Nu are de ce să-ţi fie ruşine. Când ea încuviinţă din cap, o sărută cu blândeţe. Eşti una din cele mai curajoase femei pe care le ştiu. Chiar eşti, insistă el văzând că Maddie izbucnise în râs.

Uitându-se adânc în ochii lui, nu se mai simţea amuzată, ci impresionată. Jax vorbea serios. Şi deodată, nu mai trebui să pretindă că era puternică. Era cu adevărat.

- Tu ai construit casa?

- Da. Ce bine că ai schimbat subiectul!

- Eşti un tip inteligent. Şi casa e superbă.

- N-ai văzut mare lucru din ea.

- Asta pentru că aproape m-ai împins în dormitor. Se uită la încăperea imensă în care erau ici şi colo piese de mobilier masive, din stejar închis la culoare, care aveau un aer masculin şi îmbietor în acelaşi timp. Cearşafurile erau elegante, în nuanţe de ocru. Pe un scaun se aflau câteva prosoape şi o pereche de adidaşi dedesubt. O pereche uitată de blugi zăcea pe podea.

Izzy se culcase la picioarele lor şi acum sforăia.

În cameră era curat, dar nu prea multă ordine. Ce bine că nu era perfecţiunea întruchipată!

- Îmi place mobila ta.

- Şi pe asta am făcut-o eu.

- Deci ai talente multiple. El îi zâmbi şmechereşte, făcând-o să râdă. Şi o mulţime de secrete, adăugă ea.

Zâmbetul i se şterse un pic de pe faţă.

- Da.

Lui Maddie i se strânse inima văzând cum o privea pe când îi atingea cu un deget buza inferioară.

- Ai de gând să le împărtăşeşti cuiva?

O rostogoli peste el, continuându-şi dezmierdările.

- Da. Secretul numărul unu: n-am terminat cu tine.

- Ai dreptate, spuse ea, simţindu-i erecţia. Unul din noi sigur nu a terminat.

Cu un rânjet, îi puse coapsa pe şoldurile lui ca să-l încalece şi să se deschidă atingerilor lui.

– Doar unul din noi? şopti el şi mângâind-o înăuntru cu degetul mare. Îl scoase umed. Din câte se pare, nici tu nu ai terminat.

– Ai tot timpul din lume. Îşi sprijini palmele de pieptul lui Jax şi se uită în jos la el, simţindu-se ciudat de în largul ei, dat fiind că era goală puşcă. Mâinile lui o atingeau peste tot, aspre, puternice şi blânde în acelaşi timp. Apoi scoase un alt prezervativ şi o pătrunse.

Se potriveau de minune, iar mâinile ei îl ţineau strâns de braţe pe când se unduia, smulgându-i un geamăt de dorinţă.

– Încet de data asta, îi ceru el, mângâind-o acolo unde se uneau, înnebunind-o de plăcere. Te rog, foarte încet, Maddie.

Şi vorbea serios. Timp de câteva minute chinuitoare, continuă s-o mângâie şi s-o tachineze, aproape scoţând-o din minţi, până când începu să-i bolborosească numele ca pe o mantră, disperată să-şi găsească eliberarea. Într-un final, Jax adoptă un ritm care o făcu să ţipe de plăcere, arcuindu-se şi agăţându-se de el ca şi cum ar fi fost singura ei izbăvire. El era totul pentru ea.

Acesta era adevărul simplu şi înspăimântător.

În cele din urmă se împleticiră până la bucătărie ca să ia o gustare compusă din supă şi sendvişuri cu caşcaval, după care, fără să ştie cum, ajunseră pe canapeaua lui imensă de piele din sufragerie. Maddie zăcea cu respiraţia întretăiată, gândindu-se că, dacă o ţineau tot aşa, aveau să moară de epuizare până la Crăciun. Fiind foarte transpirată, îşi schimbă poziţia, dar sunetul scos de pielea ei umedă ce se freca de învelişul moale al canapelei o făcu să înlemnească. Încercă din răsputeri să producă din nou acel zgomot pentru ca Jax să creadă că nu ea era de vină, ci canapeaua.

Amândoi îşi puseră mâinile la nas când îi izbi mirosul crunt şi necruţător.

– Iisuse! exclamă Jax, ridicându-se în picioare.

– N-am fost eu, jur! Maddie scutura cu putere din cap. S-a frecat pielea mea de canapea şi... Se opri pentru că Jax se ţinea de burtă, icnind. Doamne! Trăgea să moară... De fapt, nu mai putea de râs, îşi dădu ea seama. N-am fost eu, repetă, începând să se simtă jignită.

Jax reuşi să se stăpânească, după care se întoarse spre câinele întins la picioarele lor.

– Iz, am mai vorbit despre asta – *nu* când am musafiri. Trebuie să ieşi afară?

Câinile se ridică şi lătră fericit, iar apoi... lăsă să-i scape un vânt. Cu un rânjet, Jax se ridică să-i deschidă uşa.

– Ştiai că n-am fost eu, îl acuză Maddie încrucişându-şi braţele.

Încă rânjind, se aşeză din nou în canapea şi o luă pe genunchi. Îşi cufundă faţa în părul ei şi o sărută în spatele urechii.

Punctul ei sensibil, iar el o ştia prea bine.

– Lasă-mă să mă revanşez, îi spuse râzând încet şi viril.

Ea îşi ridică uşor capul.

– Nu mă pot gândi la ceva destul de bun.

– Eu da. Ochii i se aprinseră. Şi va fi bine, Maddie. *Foarte* bine.

„Nu voi ceda, îşi zise ea, stând foarte dreaptă. Nu..."

Luându-i lobul urechii între dinţi, o trase uşor spre el. Maddie simţi o furnicătură între picioare. Cauză şi efect...

Se dădu bătută fără să mai opună rezistenţă.

capitolul 20

Dacă vrei să mergi pe gheaţă subţire,
mai bine îţi pui patinele.

PHOEBE TRAEGER

Mult mai târziu, Maddie îşi puse o mână pe inimă ca să nu-i sară din piept. Se gândea la ce ar fi putut să spună, dar nu-i venea în minte decât „Uau". Aşa că repetă

exclamația de două ori, pentru că, sincer, se potrivea de minune.

Lângă ea, Jax o aprobă cu un mârâit foarte masculin și se întinse s-o ia de mână, trecându-și buzele peste ea.

– E întuneric afară, observă el. De cât timp o fi așa? Maddie n-avea habar. Ți-e sete? Ți-e foame? Drept răspuns, stomacul ei bolborosi cu ecou, făcându-l să râdă în hohote. Canapeaua se lăsă când Jax se rostogoli peste ea și își puse antebrațele de o parte și de alta a capului ei, aplecându-se foarte aproape. Planul meu era să nu te las să te îmbraci până când unul din noi n-ar fi cerut îndurare. Mai ajungem noi în situația asta.

Făcură duș, se îmbrăcară și ajunseră la jeep exact când trăgea în parcare un Mercedes de ultimul tip. Jax se crispă. Uitându-se la el, Maddie constată cu uimire că expresia de satisfacție i se șterse de pe chip.

– Ce s-a întâmplat?

Înainte să-i răspundă, un bărbat elegant într-un costum impecabil ieși din mașină, fulgerând-o pe Maddie cu privirea.

Rezistând tentației de a-și aranja părul răvășit și de a o lua la fugă, tresări ușor când Jax o luă de mână și-și trecu degetul mare peste degetele ei. În afară de această mișcare reconfortantă, nu mai schiță alt gest.

– Să înțeleg că de asta nu m-ai sunat, i se adresă nou-venitul lui Jax.

Acesta nu-i răspunse. Maddie nu era sigură nici dacă mai respira. Celălalt tip era la fel de înalt ca iubitul ei și incredibil de atletic, putând să aibă oriunde între cincizeci și șaizeci de ani.

– Cum ți-am scris în mailurile la care nu mi-ai răspuns, continuă el, trebuie să vorbim despre Elizabeth.

– Iar eu ți-am spus să nu mai vii aici fără să mă anunți în prealabil. Ochii lui Jax erau mai reci și mai aspri decât îi văzuse Maddie vreodată.

– Iisuse! exclamă necunoscutul. Ești mai rău ca o femeie. Bine. Poți, *te rog*, să-mi faci o programare? se interesă el sarcastic.

Pe buzele lui Jax apăru un zâmbet care nu era însă deloc plăcut.

– Sunt ocupat.

Bărbatul pufni în râs, uitându-se din nou la Maddie, care, dat fiind că nu crescuse în sălbăticie, îi întinse politicoasă mâna.

– Mă numesc Maddie Moore.

– Eu, Jackson Cullen. Eşti clientă sau o prietenă?

– Nu-i treaba ta, i-o tăie Jax. Îşi puse o mână pe spatele lui Maddie, îmbrâncind-o spre jeep. Hai să mergem, o îndemnă el. Acum.

Cu puţin timp în urmă, îl sărutase, îl linsese, îi muşcase tot trupul, făcându-l să scoată cele mai atrăgătoare sunete, inclusiv „acum", dar în cu totul alt context.

Îi plăcea să ştie că avea puterea de a-l face să-şi piardă controlul. Adora trupul lui fierbinte, mirosul lui, textura pielii, gustul lui, puterea mâinilor şi încrederea pe care i-o dădea acea forţă. Îi plăcea spiritul său generos, cât de blând şi răbdător era, şi totuşi pulsând de testosteron. Îi plăcea cât de mult ţinea la prietenii lui, la câine, la toată lumea din oraş. Îi plăcea zâmbetul lui şmecheresc. Cum se uita la ea. Cum o tachina, râzând împreună cu ea, nu de ea.

Îi era înfiorător de teamă că-l *iubea*.

Jax îi deschise portiera din dreapta, iar ea se pregăti să se urce în maşină.

– Să ştii că nu te va iubi niciodată, o avertiză Jackson. E rece ca un sloi de gheaţă. De asta are succes. Întreabă-i pe foştii lui şefi. Întreab-o pe Elizabeth. Pe logodnica lui. El îşi înclină capul şi îi studie chipul. Ţi-a pomenit de ea?

– Tată, rosti Jax cu fermitate, încetează!

Jackson se uită lung la fiul său.

– Este priceput la vorbe, i se adresă el lui Maddie. Şi reuşeşte să te convingă că el e ceea ce-ţi doreşti, dar totul e un joc. *Totul* e un joc. Zâmbetul îi era aspru şi sumbru. Pari o femeie de treabă, dar n-ai ce căuta prin preajma lui. În locul tău aş pleca unde văd cu ochii.

– Maddie, intră în maşină, îi ceru Jax, stând acolo ca şi cum ar fi păzit-o până când se conformă. Apoi se întoarse spre tatăl lui. Pleacă de pe proprietatea mea şi nu te mai întoarce.

Violența plutea în aer, iar Maddie se zgâia la ei prin parbriz, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Jax, cu o undă de regret, se îndreptă spre locul șoferului.

– Îți distrugi viața, îi spuse tatăl său, înșfăcându-l de braț.

Jax se răsuci, iar bătrânul văzu ceva pe chipul său, căci îi dădu drumul.

– Tată, nu mă mai poți trata ca pe un nimic. Nu mă mai afectează ce-mi spui.

– Nu e prea târziu să-ți refaci viața.

Din nou, Jax o ațintì pe Maddie cu privirea prin parbriz.

– Sunt pe drumul cel bun.

Spunând acestea, se așeză pe scaunul șoferului și ambală motorul.

Jax nu scoase o vorbă.

Nici Maddie, deși se uita la el cu atenție pe când conducea. Oare moștenise temperamentul tatălui său? Era posibil. Ea știa mai bine ca oricine că totul era posibil, că oamenii ascundeau anumite laturi ale personalității lor până se hotărau să le dea la iveală.

El vorbi în cele din urmă.

– Ești bine?

– Și eu mă gândeam să te întreb același lucru. Pari... furios.

O mai scrută o dată cu privirea, apoi se concentră din nou la drum.

– Și asta te îngrijorează. Ea se foi în scaun, iar Jax oftă încet. Credeam că am trecut peste asta, Maddie.

Și ea spera, dar îl tot vedea pe Alex cum o lovise tocmai când părea mai calm și mai stăpân pe sine. Se enerva că propria ei minte o trăda, eliminându-i orice urmă de rațiune. Putea să ignore oricât acest sentiment, dar nu dispărea de la sine. Dimpotrivă, stătea la pândă, așteptând momentul prielnic.

Jax oftă prelung și rămase tăcut. Când ajunseră pe autostradă, cu muntele în stânga și oceanul agitat în dreapta, tăcerea dintre ei deveni și mai apăsătoare.

Și mai chinuitoare.

Şi se prefăcu în ceva urât.

– L-ai crezut, îi spuse în cele din urmă cu o voce joasă.

– Nu, eu...

– Ba da.

– Îmi pare rău, eu... Ce? Era copleşită de gânduri negre? Da. Pentru că tatăl lui o speriase, deşi n-ar fi vrut asta nici în ruptul capului? Da şi iar da. Ambele gânduri erau ridicole, copilăreşti, stupide, iar ea o ştia. Îmi pare rău, repetă jenată.

– Te rog frumos, rosti el cu hotărâre în glas. Nu crezi nici tu ce spui. Aşa că nu-ţi cere scuze.

Avea dreptate. Nu intenţionase să-şi ceară scuze, ci doar să-l întrebe cum ar fi putut să-şi potolească furia, căci *era* clar furios. Îşi dădea seama cât de tensionat era după limbajul corpului – ajunsese expertă în acest domeniu.

– Dacă te încălzeşte cu ceva, sunt sigură că nu vei da în mine. O privi atent, dar nu zise nimic, spre uşurarea ei. De ce-l deranjează pe tatăl tău ceea ce faci?

Jax tăcuse de atâta vreme încât Maddie crezu că nu avea să-i răspundă. Apoi zise deodată:

– I se pare că munca fizică e înjositoare.

Se aflau la marginea oraşului. Lucille era pe verandă şi le făcea semn.

Maddie îşi flutură automat mâna.

Continuară să ruleze pe drumul neasfaltat, apoi ajunseră la han. Jax parcă maşina, însă nici unul nu schiţă vreun gest.

– Cu ce se ocupă tatăl tău? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Este avocat. Pe vremuri, semănam ca două picături de apă.

Încercă să şi-l imagineze pe Jax într-un costum scump şi cu o expresie serioasă pe faţă, dar nu reuşi.

– Nu pot să cred că ai fost vreodată ca el.

– Ba să crezi. Chiar îmi plăcea la nebunie.

Îi studie chipul, încercând să-l regăsească pe iubitul sexy şi jucăuş cu care fusese toată după-amiaza, dar nu reuşea, fapt care nu o calma deloc.

– De ce ai renunţat?

– Din mai multe motive. În principiu, detestam ceea ce devenisem.

– Şi Elizabeth cine e?

– Ea făcea parte din acel stil de viaţă, zise el ridicând din umeri.

– N-ai menţionat-o până acum.

– Încerc să nu mă mai gândesc la trecut.

Se uită la el aşteptând să spună mai multe, tot mai nervoasă pe măsură ce se prelungea tăcerea.

– Să ştii că oamenii au adesea un motiv pentru care nu sunt sinceri.

– Nu sunt ca el, Maddie. Absolut deloc. Te rog să nu faci nici o comparaţie.

Se simţea de parcă ar fi plesnit-o. „Nu fi laşă", îşi aminti. „Rămâi fermă pe poziţii."

– Deci nu ai vrut să-mi ascunzi nimic? Nici măcar acum?

Lui Jax îi zvâcni un muşchi din bărbie.

– O să-l laşi să câştige. Vorbea scurt şi la obiect. Era furios. Măreşti distanţa pe care a vrut s-o creeze între noi.

– Jax, ăsta nu-i un proces pe care îl poţi câştiga sau pierde. E viaţa mea. Îl privi fix cât timp el nu-şi dezlipi ochii de la parbriz. Mai trebuie să ştiu ceva despre trecutul tău? Oftând, insistă: Jax, mai e ceva?

– Mereu e ceva.

– Ce răspuns e ăsta? În mod evident, era singurul răspuns pe care avea să-l primească. Sincer, nu-i venea să creadă că ajunseseră acolo, în acel punct critic. Intuise că Jax nu era tocmai o carte deschisă, dar nu se gândise prea mult la asta. Întrucât şi *ei* îi fusese greu să-i povestească despre propriul trecut, nu trebuia să-l mai judece pentru că nu-i dăduse detalii despre viaţa lui. Dar momentan i se părea inacceptabil. Am multă treabă, zise într-un final.

El îşi trecu degetele prin părul ei.

– Maddie...

– Foarte multă treabă. Coborî din maşină şi izbi cu putere portiera. Nu-şi făcuse ieşirea cu graţie, din moment ce trebui s-o deschidă din nou ca să-şi scoată marginea tricoului.

Fără să-i mai arunce o privire, intră în han şi trânti uşa în urma ei, apoi se sprijini cu fruntea de lemnul acesteia. Când nu mai putu rezista, se uită pe furiş pe fereastră, însă el nu mai era acolo.

capitolul 21

Bărbaţii sunt ca trandafirii. Ai grijă să nu te înţepi.
PHOEBE TRAEGER

Cele trei surori luau o cină târzie în ultimul separeu al cafenelei Eat Me. Tara tocmai ieşise din tură, iar la ora aceea erau mai multe podoabe de Crăciun decât clienţi.

Chloe mânca pui, specialitatea serii. Tara amesteca în ceaşca de ceai fierbinte, adăugând miere cu precizia unui general care deplasa trupe la instrucţie.

Maddie tricota, dar *nu* cu precizia unui general. Se gândea prea mult: la tatăl lui Jax, la fosta logodnică a lui Jax, la Jax. La cearta lor. Nu ştia în ce situaţie se afla sau în care ar fi vrut să se afle, dar acum, la câteva ore după incident, era sigură de ceva.

Făcuse din ţânţar armăsar.

Frica îi făcea pe oameni să se comporte... *stupid*. Îi displăcea acest lucru. Se gândi să se ducă la el acasă şi să poarte o discuţie. Sau, şi mai bine, să nu discute deloc. Ar fi putut să-şi lase mâinile să vorbească pentru ea.

Chloe o privi şi îşi dădu ochii peste cap.

– Tu şi strălucirea ta orgasmică ar trebui să vă ţineţi gura.

– N-o băga în seamă, interveni Tara. E doar geloasă, sărăcuţa de ea.

– Poate-ţi trag două, i-o tăie Chloe. Şi carevasăzică tu nu eşti geloasă? Şoricelul are parte de acţiune, iar noi canci.

– Iubito, nu poţi duce lipsă de ceva de care nu-ţi mai aduci aminte.

– Nu aveţi de ce să fiţi geloase, oftă Maddie.

– Ooo! Mezina își dădu capul pe spate. Probleme în paradis? Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că nu i-a încăput în prezervativ. Pare să aibă ceva mișto în blugi. Tara, care tocmai sorbea din ceai, se înecă. De parcă n-ai fi observat, râse Chloe, după care se întoarse spre Maddie. Poți să ne dai mai întâi detaliile picante și apoi să ne spui de ce ești bosumflată? Vorbește murdar în pat? E bun cu limba, nu? Te rog spune-mi că da.

„Atât de bun", se gândi Maddie. O trecu un fior prin tot corpul aducându-și aminte.

– Nu-i drept. Chloe se lăsă în scaun, bosumflându-se. Eu sunt bună cu limba, dar nu pot s-o fac fără să mă apuce un atac de astm.

– O să regret precis că te-am întrebat, spuse Tara. Dar de unde știi că te pricepi?

– Am încercat cu dovlecei. Care-i problema? întrebă ea când ambele surori pufniră în râs. Voi m-ați întrebat.

Tara se frecă la tâmple de parcă ar fi încercat să-și șteargă amintirea întipărită în creier.

– Ce s-a întâmplat? o iscodi pe Maddie, chitită să schimbe subiectul. Ce s-a întâmplat între tine și Jax?

– Eu sunt de vină, spuse ea supărată. Am lăsat trecutul să-i dicteze prezentului și poate chiar să-mi distrugă viitorul.

– Poftim? o întrebă nedumerită Chloe.

– L-am cunoscut pe tatăl lui, care nu e un tip de treabă. Și am aflat că Jax nu mai scoate o vorbă când este furios. Poate e calmul dinaintea furtunii.

– Scumpo. Tara îi dădu la o parte andrelele ca să-i strângă mâna. Asta nu înseamnă că va exploda.

– Știu asta. Oarecum.

– Cu toții avem un trecut, sublinie Chloe fără urmă de sarcasm. Și foști iubiți.

– Da, știu și asta. Mi-am dat seama că nu e doar deschis și jovial, ci mult mai mult decât atât. M-am săturat să particip la un joc fără a cunoaște regulile. În ceea ce mă privește, poate să se joace singur. Se opri. N-am vrut să sune așa.

– Dar cu siguranță e o imagine interesantă, zâmbi Chloe.

– Eu zic să nu-l mai cauţi, o sfătui Tara. Te-ai distrat cu el. De asta ai avut nevoie acum.

– Dar...

– Ai încredere în mine, spuse Tara. E preferabil să te retragi *înainte* să cazi în prăpastie. Se ridică de la masă şi se întoarse cu o plăcintă cu mere şi cu un litru de îngheţată de vanilie. Asta e plăcinta cu mere pe care o mănânc când nu pot să mă adun. Are un milion de calorii, dar rezolvă tot. Un buget mizer, o inimă frântă, orice vrei.

Îşi luară câte o felie mare peste care puseră îngheţată din belşug.

– Vai! îi spuse Chloe surorii mijlocii. Se amestecă ingredientele.

– Taci din gură. Crusta caldă şi untoasă i se topi în gură şi o făcu să geamă. Nu ca atunci când era goală cu Jax, dar pe aproape.

– Mai e o săptămână până la Crăciun, le anunţă Chloe cu gura plină.

Maddie puse jos furculiţa, simţind cum i se strângea stomacul.

– Draga mea. Tara scutură din cap, părând ciudat de mâhnită. Totul se reduce la bani. Am depăşit limita pe cărţile de credit. N-avem altă soluţie. Facem ultimele retuşuri şi scoatem hanul la vânzare. E cel mai bine aşa.

– Plus că voi vreţi să plecaţi de-aici, spuse încetişor Maddie.

– Şi asta, zise Tara cu sinceritate.

Chloe o luă pe Maddie de mână.

– Hai să ne întoarcem la cabană, să aprindem luminile în pom şi să cântăm colinde penibile. Am o mască antirid nou-nouţă pe care vreau s-o încerc pe voi.

– Eu n-am riduri.

– O să-ţi aduc aminte să te duci la un oculist.

A doua zi, Maddie deschise ochii şi izbucni în râs. Adormise din nou în timp ce tricota, iar acum era înfăşurată în firul din ghem. Şi încă o dată se trezi sub brad, între surorile ei, de parcă ar fi fost trei pisoiaşi. Se târî peste Tara care sforăia şi reuşi să iasă din încurcătura de

fire produsă de ultima ei creaţie. Îl terminase ieri-seară şi, oricât i s-ar fi părut de frumos, trebuia să admită că era cel mai strâmb fular pe care-l tricotase vreodată. „Până la urmă o să mă prind exact cum se face", îşi zise consolator.

Când mezina se ridică în capul oaselor, Maddie se uită cu gura căscată la ea. Şi apoi la Tara.

- De ce ai părul verde?

- Poftim? Chloe îşi atinse părul. Ce-ai spus?

- Şi faţa îţi e albă.

- O, Doamne! Şi a ta la fel! Şi a ta! spuse Chloe, arătând înspre Tara.

Parcă se jucau de-a baba oarba şi nu o făceau cum trebuie. Se năpustiră în baia minusculă, luptându-se pentru un loc în faţa oglinzii.

Toate trei aveau şuviţe verzi şi o mască facială ce se întărise ca lutul, crăpând din loc în loc.

- O, Doamne! se văită Tara, apoi se întoarse furioasă spre Chloe: E numai vina ta!

Chloe îşi ridică mâinile în aer.

- De ce trebuie să cadă vina asupra mezinei?

- Pentru că tu eşti de vină? Ai spus că masca se va absorbi pe timpul nopţii.

Le convinsese să încerce o nouă alifie pe care o făcuse din alge şi avocado.

- Cred că ne-am pătat. Hai să nu intrăm în panică.

- De ce, pentru că am părul ca un personaj din cărţile doctorului Seuss? ţipă Tara.

Maddie se aplecă deasupra chiuvetei, spălându-şi masca de pe faţă şi periindu-şi dinţii. Surorile ei o imitară, apoi se uitară una la alta până auziră soneria.

Maddie se duse la uşă.

Jax stătea pe verandă cu un termos în care pusese patru cafele fierbinţi. O trecu un val de căldură la vederea lui, dar la scurt timp trebui să accepte cruda realitate. Nu avea idee în ce ape se scăldau.

Purta ca de obicei hainele lui de lucru incredibil de sexy – blugi, cizme şi un hanorac călduros cu glugă. Dar nu zâmbea degajat ca de obicei. Îi dădu o cafea.

– Nu vorbesc despre tata şi fosta mea iubită pentru că nu mai fac parte din viaţa mea, spuse el, aşa cum îi stătea în fire. Fac eforturi considerabile să mi-i scot din minte. Nu ţinem legătura; nu am amintiri plăcute despre ei. Ambele relaţii au sfârşit prost, aşa că nu ai vrea să auzi ce-aş putea să-ţi povestesc.

Corect. Ea şi tatăl ei se înţelegeau bine, dar nimeni nu ar fi vrut să audă despre perioada în care fusese împreună cu Alex.

– Îmi cer scuze, am reacţionat exagerat. Îi zâmbi. Vreau să-ţi acord toată încrederea, dar trebuie să recunoşti că nu ştiu prea multe despre tine.

Ochii lui chihlimbarii îi întâlniră pe ai ei.

– Am putea să ameliorăm situaţia.

Din tot ce-i dăruise el – timp, încredere, prietenie şi chiar mai mult – acesta era poate cel mai important lucru din toate.

– Am putea să ne cunoaştem mai bine, admise ea.

– Poate îmi explici şi mie de ce ai părul verde, de exemplu.

– Pentru că sora mea Chloe e rea. Uite cum se asortează cu fularul.

– E mult verde, încuviinţă el.

Îşi dădu jos fularul şi i-l înfăşură la gât, ţinând de capete. Se înălţă pe vârfuri şi îi atinse buzele cu ale ei.

– E un pic strâmb, dar vreau să cred că e unic. Şi ţine de cald.

– Îmi aminteşte de tine, îi spuse el pe un ton moale, ţinând-o de şolduri ca să nu-şi piardă echilibrul. Unică şi caldă.

Ea îl sărută din nou.

– Mersi pentru cafea şi pentru că ai fost atât de răbdător cu mine.

Când Maddie vru să se smulgă din braţele lui, el o strânse mai tare.

– Să înţeleg că am ajuns la un armistiţiu?

– Cred că da. Am... Ce anume? Ce-i aia? Îşi dădea seama că nu avea habar ce-i spusese.

– Aş vrea să continuăm, Maddie. Să vorbim mai mult şi să ne certăm mai puţin. Ce zici?

Se uită lung la el, simţindu-se potopită de un val de emoţii. Nu numai că-şi exprimase dorinţa fără să dea dovadă de panică sau teamă, dar o şi întrebase ce voia.

– Sunt de acord cu tine. Deşi aş adăuga mai mult din ce-am făcut ieri acasă la tine înainte să-şi facă tatăl tău apariţia.

Râzând din toată inima, o trase mai aproape şi o sărută pe tâmplă. Îşi trecu o mână prin părul ei, trăgând-o uşor de vârfurile verzi, cu zâmbetul acela care o făcea să se topească nespus de repede.

Surorile ei îşi făcură şi ele apariţia, cu tot cu părul lor verde. Jax le oferi cafele, pe care le acceptară cu plăcere.

– Trebuie să te clonăm, ca să se bucure şi alte femei de tine, îi spuse Chloe pe când sorbea din cafea. Azi ce facem?

Maddie ştia ce-ar fi vrut să facă. Dragoste cu Jax.

Dar puterile lui de supererou slăbiseră.

– Trebuie să zugrăvim, îşi informă sora mai mică. Toată ziua.

La naiba!

Şi au zugrăvit.

Şi au tot zugrăvit.

De fapt, Tara şi Maddie au zugrăvit. Chloe era ocupată cu linia ei de produse cosmetice.

Jax lucra afară la gater, departe de ele. La apusul soarelui, când îşi terminară treaba, Maddie îşi simţea braţele moi ca nişte tăiţei.

Chloe, agitată ca întotdeauna, se sui pe motocicletă şi demară în trombă.

– Să nu te bagi în belele, strigă Tara dupa ea. Oftă, scuturând din cap. Va intra în bucluc cu siguranţă. Se întoarse spre Maddie. Sunt în tura de seară. Vino când ţi-e foame.

– În regulă. Maddie stătea în mijlocul sufrageriei pe care o examina de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Podelele arătau bine, iar camerele păreau mai mari şi aerisite fără tapetul cu cocoşi şi vaci. Cu toate acestea, locul avea un aer vetust, ceea ce era în regulă, căci i se

potrivea de minune. Avea personalitate. Şi farmec. Părea un loc în care s-ar fi simţit bine şi în care ar fi stat ceva vreme.

Păcat că era imposibil. Pentru ea, „acasă" însemna ceva trecător, un loc în care să-şi agaţe haina, să se odihnească, dar nu unde să stea o perioadă îndelungată. Acum găsise un cămin adevărat, unul care o ocrotea, o liniştea.

Însă nu avea să fie, cam la fel ca tot ce i se întâmplase în viaţă. Încercase să nu se mai gândească la asta, dar nu putea s-o nege la nesfârşit.

Curând, prea curând, trebuia să plece şi de acolo.

capitolul 22

Prinde şi dă drumul când pescuieşti;
la fel să faci şi în relaţii.

PHOEBE TRAEGER

În următoarele zile, Jax instală dulăpioarele cu oglinzi şi finisă podelele. Se isprăvise şi cu zugrăvitul. Tara folosise pensula cu o meticulozitate previzibilă. Maddie zugrăvea la fel cum făcea orice în viaţă. Începuse cu timiditate, dar pe parcurs dăduse tot ce avea mai bun din ea.

Îl făcuse să zâmbească.

Şi să se întrebe. Nu avea idee ce urma să se întâmple – dacă şi când avea să plece, dacă îşi putea păstra încrederea neclintită în el – însă ştia ce-şi dorea el.

Voia ca ea să rămână.

Pe când se lăsa întunericul în seara de Ajun, Jax stătea afară în faţa hanului, în frig, curăţându-şi uneltele şi uitându-se cum Tara pornea maşina lui Maddie, iar Chloe motocicleta.

Se întoarse să vadă singura rază de lumină dinspre debarcader, ce strălucea în amurgul ceţos. Lăsându-şi deoparte cureaua pentru unelte, se îndreptă spre debarcader, unde o găsi pe Maddie la birou. Lumina îi cădea pe faţă, restul încăperii fiind în penumbră. Stătea pe

scaun cu spatele la el, cu picioarele sprijinite de perete, ţinându-şi computerul în poală, şi tasta cu repeziciune.

Se apropie de ea. Maddie făcuse duş şi se schimbase de haine, purtând acum o salopetă roşie, destul de mulată ca să i se vadă formele, dar care o acoperea totuşi din cap până în picioare. Gluga era bordată cu alb, iar cele două şireturi îi atârnau pe sâni ca două săgeţi. Pe un crac al pantalonului era scris cu litere albe „Doamna Moş Crăciun".

Avea părul strâns neglijent în creştet cu andrelele şi era încruntată, ceea ce o făcea să arate cu atât mai frumoasă.

– Hei, zise el.

Nu se mişcă, iar Jax îşi dădu seama că avea căşti în urechi, firul ducând spre buzunar. Se auzea şi sunetul făcut de iPod. Zâmbind, îşi scoase telefonul şi-i trimise un mesaj pe Yahoo Messenger.

(JCConstructorul): Ocupată?

(Împlacesătricotez): Încerc să mă destind.

(JCConstructorul): Te-aş putea ajuta.

(Împlacesătricotez): Da, ai putea. Dacă mi-ai spune ceva despre tine. O amintire plăcută din copilărie, cel mai jenant moment din viaţa ta, ce îţi face plăcere – orice.

(JCConstructorul): Îmi plăcea să mănânc îngheţată când mă dădeam în Roata Mare, să intru cu camionul în cutia de scrisori a lui Lucille şi să trăiesc clipa. E rândul tău.

(Împlacesătricotez): Să fac bezele pe un platou de filmare cu tata, fiecare clipă de când ne-am întâlnit şi faptul că există mereu o a doua zi ca să poţi îndrepta lucrurile.

(JCConstructorul): Ce anume?

(Împlacesătricotez): În viaţă. Ai vreo reţetă pentru viaţă?

(JCConstructorul): Te simţi curajoasă?

Râse când citi ultimul mesaj, iar Jax simţi cum i se luase o piatră de pe inimă.

Scoţându-şi căştile din urechi, se aşeză mai comod în scaun.

– Dacă ai şti... şopti ea.

– Ce anume? o întrebă el, venind şi mai aproape. Maddie tresări. Când dădu să se întoarcă, îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Iisuse! O luă pe lângă birou şi se puse pe vine lângă ea. Eşti în regulă?

– *Trebuie* să încetez. Încă în scaun, stătea complet întinsă pe spate, cu laptopul în braţe, părând supărată până când se uită cu atenţie la el şi la fularul verde şi strâmb din jurul gâtului său.

– Ce drăguţ! Îl porţi.

– Mda. Ford şi Sawyer au făcut un mişto crâncen pe seama lui. Îi luă computerul şi-l puse pe birou, apoi se întinse s-o ajute. Stai acolo un minut. Ce te doare?

– În afară de orgoliul meu rănit? Fundul.

Încă în genunchi, o ridică de pe scaun şi o trase înspre el, aşezând-o călare pe coapsele lui, cu pantalonii pe care scria Doamna Moş Crăciun.

– Drăguţ, spuse el, punându-i mâna pe fund. Este mai bine?

– Mmm. Salopeta e de la Chloe. Azi e zi de spălat. Toate hainele mele sunt în maşină.

– Te rog să nu mă mai exciţi pomenindu-mi de maşină, Maddie. Ea îşi muşcă buza de jos, făcându-l să râdă. În viaţa mea n-am mai fost gelos pe un ciclu de uscare.

– Opreşte-te! bombăni ea ruşinată.

– Nu ai idee cum mă simt când mi te imaginez pe chestia aia. Era deja în erecţie. Şi, cum îi atingea în continuare fundul, îşi dădu seama şi de altceva. Maddie nu purta chiloţi. Cu un geamăt, îşi ridică mâinile ca să-i atingă sânii. Nu avea nici sutien. O, Doamne, era pierdut! De ce nu porţi lenjerie inimă?

– E la spălat, îi mărturisi ea în şoaptă.

– Să ştii că asta te pune pe lista fetelor obraznice. Prinse cu un deget elasticul pantalonilor şi începu să-l tragă uşurel.

– Ce faci?

„Te dezbrac."

– Mă uit să văd dacă nu eşti rănită, zise cu glas tare.

– Jax...

– Pentru tine sunt doctorul Jax.

Ochii i se aprinseră de amuzament, dar își puse mâinile peste ale lui, oprindu-i înaintarea.

– Mă simt altfel cu tine. În sensul bun al cuvântului. Voiam să știi asta. Îi lăsă mâinile libere. Poți continua, doctore.

O sărută, apoi se dădu un pic în spate ca să se uite în ochii ei.

– Și eu mă simt altfel.

– Da? îi șopti ea, moleșindu-se. Ce mai simți?

Căldură. Dorință. Complet sedus de expresia pasională din ochii ei.

– Că te vreau. Cu totul. Îmbrățișându-mă. Pierdută. Rezolvase cu pantalonii, iar acum voia să-i tragă în jos fermoarul hanoracului.

Maddie își ținu respirația pe când el îi scotea la iveală sânii.

– O să-mi fie frig, îi șopti.

– Îți voi ține de cald. Aplecându-se, își puse gura între sânii ei plini și calzi. Trecându-și cu blândețe limba peste unul din ei, ajunse la sfârcul care se întărise deja de dorință.

– Nu cred că m-am rănit acolo. Dar își înfipse degetele în părul lui ca să-l țină locului.

– Nu poți fi niciodată prea sigur. Îi vârî încetișor sfârcul în gură și începu să-l sugă.

Ea își dădu capul pe spate și scoase un geamăt care îl făcu să se înfioare.

– Dar am căzut în fund.

– Ai dreptate. Ai nevoie de multă afecțiune. Își vârî mâinile în pantalonii ei acum lălâi, mergând cu degetul pe linia dintre fesele ei goale și apetisante. Zăbovind... Aici?

Ea icni și se dădu înapoi.

– Nu!

Zâmbind, o atinse mai jos. Era umedă. Doamne, cât de umedă!

Luându-l pe după gât, își simțea acum respirația caldă și întretăiată pe când o mângâia.

– Dar aici? se interesă Jax, frecând-o încetişor cu vârful degetului. Gemu când Maddie îşi desfăcu mai mult picioarele pentru el, lăsându-i spaţiu de manevră. Aici eşti rănită?

– N... nu. Îl apucă strâns, gâfâind în urechea lui: Jax, Jax, te rog...

Îi plăcea s-o audă implorându-l, dar nu era nevoie. Pentru că avea de gând să o satisfacă. Iar plăcerea avea să fie de ambele părţi.

Se lipi de el, cu mâinile atingându-i pieptul, abdomenul, încercând să se contopească deplin cu el. Şi el simţea acelaşi lucru. Nu se putea apropia suficient de mult. Era caldă, voluptuoasă, îi şoptea numele, iar asta îl scotea din minţi. Se aplecă să-i scoată adidaşii ca s-o poată dezbrăca de pantalonii de la salopetă, exact când luminile roşii şi albastre de girofar străpunseră bezna de afară.

capitolul 23

Surorile sunt adevărate prietene care te întreabă ce faci, după care îţi aşteaptă răspunsul.

PHOEBE TRAEGER

Maddie se îndreptă de spate şi se uită ţintă la Jax, înainte să-şi tragă la loc fermoarul. Ajunse la fereastră tocmai când Sawyer deschidea uşa din spate a maşinii şerifului.

Chloe ieşi de acolo şi o zbughi spre casă.

– O, Doamne! icni Maddie, simţindu-l pe Jax în spatele ei.

– Sawyer este foarte supărat, spuse el.

– De unde îţi dai seama? Nu i se poate citi nimic pe chip.

– *Aşa* îţi dai seama. Când e furios, nu lasă să se vadă.

Tânăra femeie simţi un gol în stomac.

– Ce crezi că a făcut de data asta?

– De data asta?

Maddie se grăbi să iasă afară.

– Chloe? strigă ea.

Cei doi se întoarseră în direcţia ei.

– Nu a fost vina mea, spuse Chloe.

Sawyer pufni.

Chloe ridică mâinile în aer şi plecă ţâfnoasă de lângă el.

– Mi-a făcut plăcere să te aduc până aici, îi spuse şeriful.

Arătându-i degetul mijlociu, Chloe trânti uşa casei.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Maddie pe Sawyer.

– L-a convins pe Lance să zboare cu parapanta în lumina lunii. S-au urcat pe Horn Crest şi şi-au luat zborul de pe stâncă, aterizând pe Beau Point. Mai aveau doi metri şi ar fi căzut în prăpastie.

La două mii de metri înălţime, Horn Crest era cel mai înalt vârf din regiune. Beau Point era platoul de mărimea unui stadion de fotbal, cu vedere la Lucky Harbor, situat la aproape o sută de metri deasupra locului unde Oceanul Pacific se izbea de nişte stânci. Lui Maddie i se făcu rău gândindu-se la ce era să păţească sora ei.

– E în regulă?

– Îţi baţi joc de mine? Are nouă vieţi, ca pisica. Dar nu ştiu câte i-au mai rămas. Sawyer scuturã scârbit din cap. Lance era beat. Îl ţin în arest până îşi revine. Chloe nu a băut, aşa că n-o pot aresta. Şi n-au comis vreo infracţiune, căci nu e ilegal să fii prost, dar au încălcat o proprietate şi ar fi trebuit s-o amendez. Dar irosesc chitanţierul de pomană. Îşi frecă faţa cu mâinile şi se întoarse spre Maddie. A avut mare noroc în seara asta. Te-aş ruga să-i bagi minţile în cap, dar cred că-i imposibil.

Câteva minute mai târziu, după ce le spusese noapte bună lui Jax şi Sawyer, Maddie intră în casă şi se duse în dormitor, unde o găsi pe Chloe dormind buştean pe pat, cu faţa în jos şi cu braţele şi picioarele întinse.

Rebela...

Maddie îşi dorise dintotdeauna să fie ea cea rebelă. Orice ar fi fost mai bine decât Şoricelul. Numai că această poreclă nu i se mai potrivea, nu? Un şoricel n-ar

fi încercat să trăiască acolo. Un şoricel n-ar fi făcut sex fierbinte cu singurul bărbat care îi făcea inima să bată cu putere şi să uite de trecut. Un şoricel nu s-ar fi străduit să-şi cunoască mai bine surorile şi propria persoană.

Poate că soarta hanului era pecetluită şi nu avea cum să-l salveze. Şi poate că Jax era doar o aventură, ceva care de asemenea nu putea fi salvat.

Dar îşi putea salva relaţia cu surorile ei. Şi putea să nu mai fie persoana din trecut. Putea fi oricine dorea. Ştiind acest lucru, zâmbi şi îşi scoase telefonul.

– Eşti prin apropiere? îl întrebă pe Jax când acesta răspunse.

Jax o văzu pe Maddie cum se uita prin parbrizul jeepului la Roata Mare, fără lumini şi nemişcată.

– E închis, spuse ea cu dezamăgire în glas.

– E Ajunul Crăciunului. Motorul jeepului era pornit, iar radiatorul încălzea la maximum. În maşină era întuneric, cu excepţia luminii strălucitoare ce venea de la panoul de bord, dar Jax îi putea zări vitalitatea din ochi şi surâsul de pe buze.

Maddie i-ar fi spus că datorită lui zâmbea. În fiecare zi revenea câte puţin la viaţă, dar în realitate el nu contribuise cu nimic la această schimbare. Tânăra femeie luase viaţa în piept, iar el se bucura să asiste la spectacol.

– Cred că astăzi trebuie să mă distrez în alt fel, spuse ea. Părul îi cădea în bucle în jurul feţei, până mai jos de umeri. Jax ştia cum mirosea şi ce senzaţie plăcută îi stârnea când se atingea de pielea lui. Ştia ce gust avea şi cum să-i smulgă gemete. Ştia că-şi deschidea greu sufletul în faţa altora, dar, odată ce o făcea, ţinea foarte mult la respectivele persoane. Ştia ce mâncăruri îi plăceau, că nu prea ţinea la băutură, dar bea oricum. Ştia că o enerva caracterul hotărât al Tarei, dar o admira, ca şi pe Chloe. Ştia că, după ce trăise la Los Angeles mulţi ani, credea că Lucky Harbor era paradisul pe pământ. Ştia că ea voia mai mult...

Şi spera că Maddie găsise ce căuta.

Şi ea ştia destule despre el, i se destăinuise într-o măsură mai mare decât oricărei alte femei. Neputându-se abţine, o mângâie cu un deget în zona tâmplei, dându-i o şuviţă de păr după ureche.

– Spune-mi ce vrei, o îndemnă într-un final.

– Dar n-avem prezervativ.

Nu se putu abţine, aşa că izbucni în râs.

Zâmbi şi ea.

– Îmi pare rău. Cred că e de la aerul proaspăt de-aici. Şi de la oceanul agitat. Şi poate că e şi vina ta.

– Nu, îi spuse el calm. E doar vina ta. Vino cu mine! Opri jeepul, luă două pături de pe bancheta din spate şi îi dădu ei una. După ce se înfofoliră bine, merseră pe chei.

În dreptul cafenelei Eat Me, stomacul lui Maddie începu să bolborosească.

– Mi-ar prii fursecurile alea cu adevărat criminale pe care le face Tara.

– Criminale?

– Sunt atât de bune, încât îţi vine să omori pe cineva dacă le miroşi.

Jax râse şi o trase mai aproape doar ca să simtă plăcerea de a o atinge.

– Vrei să intri? Îţi cumpăr un fursec criminal.

– Nu, Tara e acolo. O să ne sâcâie la cap.

Nu făcură nici cinci paşi când auziră o voce puternică.

– *Maddie Moore, te-am auzit!*

Maddie se întoarse.

– Ce...

Jax îi făcu semn spre difuzorul din colţul clădirii, aflat chiar deasupra geamului panoramic de care erau lipite mai multe chipuri curioase.

– Îndepărtează-te de tipul cel arătos, se auzi vocea fără trup.

Era Tara.

Maddie oftă, dar Jax rămase surprins că ea îl strângea mai puternic de mână în loc s-o lase mai moale.

– De ce face asta?

– Își distrează clienții. Jax se uită la oamenii de la fereastră, unii îmbrâncindu-se ca să vadă mai bine, alții făcându-le cu mâna.

– Madeline Annie Traeger, îți vorbește conștiința, se auzi din difuzor. Ne uităm la tine. Și... hei, alea nu-s cizmele mele Gucci?

Maddie se uită înspre ele ca și cum ar fi solicitat intervenția divină.

– Unii oameni au familii normale, spuse ea. Se întâlnesc o dată pe lună și iau cina. Familia mea? Noi ne batem cu aluat, ne furăm încălțămintea, ne vopsim părul în verde și zbierăm unii la alții prin difuzoare.

– Mișcă-te, scumpo! Nu zăbovi pe dig!

– Toată lumea se plimbă pe dig! strigă Maddie înspre difuzor.

– Și să nu stai sub vâsc orice-ar fi.

Maddie și Jax se uitară la vâscul pe care cineva îl agățase de streașină.

– Ce fel de persoană sunt dacă vreau să stau sub el? îl întrebă Maddie.

– Înseamnă că gândești la fel ca mine. Jax se apropie mai mult de ea, își plecă ochii și...

– Stai! se auzi vocea „rațiunii".

Maddie suspină.

– Jax?

– Da?

– Vreau un frappé cu ciocolată.

Nu-i spuse că erau probabil treizeci de grade sub zero. Se duseră la gelaterie.

Astăzi nu servea Lance, pentru că probabil stătea în singura celulă din arestul poliției, ci Tucker, fratele lui geamăn.

– Sawyer e cu ochii pe el, îi spuse Jax lui Tucker, fără ca acesta din urmă să-l întrebe ceva. O să iasă ca să poată sărbători Crăciunul. E în regulă.

– E un idiot. O să-ți plătim chiria săptămâna viitoare. Am întârziat un pic.

– Nici o problemă, tuturor ne merge mai greu.

Tucker dădu din cap în semn de mulțumire, onoră comanda, iar Jax și Maddie își continuară drumul.

– Tu eşti proprietarul clădirii? se interesă ea.

– Da.

Se gândi la acest lucru preţ de un minut.

– Tu deţii tot digul?

– Nu, dar deţin unele spaţii comerciale de pe el.

Merse până la capătul digului. Aplecându-se peste grilaj, se uită la oceanul agitat de dedesubt, întorcând lucrurile pe toate feţele.

Avea nevoie de răspunsuri, merita acele răspunsuri, dar Jax nu ştia de unde să înceapă. Era destul de penibil pentru un bărbat care trăise răstălmălcind cuvinte. Veni lângă ea.

– Am şi nişte magazine în oraş.

– Dar de ce n-aţi menţionat asta, domnule primar?

El tresări.

– Chiar că ştii foarte multe despre mine.

„Ce penibil!"

– Hmm, făcu ea fără să se lase impresionată.

El trase aer adânc în piept.

– Mi-ai spus odată cam ce defecte ai.

– Ţi le-am zis pe *toate*.

Jax îi zâmbi răsucindu-i o buclă între degete.

– Vrei să le auzi pe ale mele?

– Le ştiu pe ale tale. Nu-ţi place să te destăinui. Crezi că vânturile scoase de un câine sunt amuzante.

– Toată lumea crede asta.

– M-ai făcut să vorbesc în timp ce făceam sex.

– Îţi place asta, rânji el.

– Nu-i vorba de-asta, protestă Maddie îmbujorată.

Când ea rămase tăcută, Jax ridică o sprânceană.

– Asta-i tot? Să ştii că am mai multe defecte. De pildă... am mâncat doar cereale până la cinci ani.

– Mie-mi plac cerealele.

– La zece ani am sărit în apă de pe Mooner Cliff. Credeam că pot să zbor, dar mi-am rupt picioarele.

– Deci ai făcut năzbâtii. Mare chestie!

– Am făcut sex în biblioteca universităţii la nouăsprezece ani şi era cât pe ce să fiu arestat pentru expunere indecentă. Am picat prima oară la examenul de intrare în barou pentru că eram mahmur. Se opri ca să scoată

asul din mânecă. Apoi am preluat un caz în care o femeie nevinovată fusese prinsă între ambele părți. Am încercat s-o avertizez, încălcându-mi jurământul profesional, dar, în loc să folosească informațiile ca să iasă din acea situație imposibilă, și-a luat viața. Se opri când ea trase adânc aer în piept. Nu știa dacă Maddie făcuse asta pentru că era îngrozită sau scârbită. Dar mersese departe – trebuia să continue. N-am mai practicat avocatura după acest incident. Aș fi ajuns să nu mai am inimă. Se opri puțin. Nici acum nu știu dacă am.

Maddie se uită fix la el, iar el îi susținu privirea. Își închipuia că ea va pleca de lângă el în trei, doi, unu...

În loc să-l părăsească, se apropie și îi puse mâna pe piept, mângâindu-l cu blândețe în zona inimii.

– Ai suflet, șopti ea cu vocea tremurând de emoție. Și o inimă mare. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Ai o inimă de supererou, îi spuse cu hotărâre în glas.

El scutură din cap.

– Nu sunt un supererou, Maddie, nici pe departe. Sunt doar un tip cu multe defecte. Foarte multe. Restaurez și fac mobilă pentru că-mi place, dar nu e o meserie foarte rentabilă.

– Dar ai casa aia mare și frumoasă. Cum de... Maddie se opri. Tatăl tău, murmură cu respirația întretăiată.

– Nu. Nu tatăl meu. Mă pricep la investiții.

– Te deranjează treaba asta, remarcă ea cercetându-i chipul. Jax scutură din cap, incapabil să-și exprime sentimentele prin viu grai. Încercase să le restituie celor din jur anii pe care-i irosise la firmă, dar se trezise profitând de situație. Ești aici, aproape de mine, continuă Maddie încetișor. Și totuși te simt departe. Îmi ascunzi multe. O faci intenționat?

– Da. Am făcut-o înadins atâta vreme, că nu știu cum să procedez altfel. Doar mă cunoști, știi ce fac, unde-mi place să mă duc...

– Știu asemenea detalii despre mulți oameni, Jax. Despre Lucille, despre Lance, chiar și despre Anderson. Îi dădu un ghiont în piept. Vreau să știu mai multe despre *tine*. Vreau... Era față în față cu el, enervându-se, ținându-i piept.

Nu-i era frică. Îl privea ferm, ţinându-se pe poziţii, foarte mândră de ea.

– Ştii mai multe. Îi cunoşti pe prietenii mei şi ai aflat că am o relaţie disfuncţională cu tata. Ştii că am o vechitură de jeep şi că îmi iau câinele gras şi puturos cu mine oriunde mă duc. Ştii că nu-mi strâng hainele şi că-mi place să alerg pe plajă. Se apropie mai mult şi o atinse pe gât, unde o iritase barba lui. Ştii cât de mult îmi place să te ating.

Maddie închise ochii.

– Şi mie îmi place totul la tine, recunoscu ea. În special ultima chestie... Scoase un oftat uşor şi îi întâlni privirea. Dar încă te mai ascunzi de mine – simt asta. Ce-mi ascunzi, Jax?

Respirând adânc, o luă de mână.

– Dacă îţi spun, încalc o promisiune. Nu pot să fac asta.

– Din cauza necazurilor pe care le-ai avut când erai avocat?

– N-am avut nici un necaz, o corectă el cu severitate.

Ea îşi plimbă o mână de la abdomenul lui până la piept, punându-i-o apoi pe inimă.

– Ai încercat s-o ajuţi, Jax. Nu ştiai ce va face. N-aveai de unde să ştii.

– Am greşit faţă de ea. Închise puţin ochii, apoi îi deschise din nou. Iar acum iată-mă din nou între ciocan şi nicovală.

– Nu pricep.

– Ştiu că n-ai cum. Se uită la ea, văzând cât de concentrată îl urmărea, şi inspiră adânc. Împrumutul pe care l-a luat mama ta pentru han. Ştiu la cine să apelezi. Dacă faci cum spun eu, refinanţarea îţi va fi aprobată.

– Nu poţi şti asta, se încruntă ea.

– Ba da, o ştiu. Am încercat să te fac să pricepi, dar..

– O, Doamne! Se uită la el cu gura căscată şi se dădu înapoi. *Ţie* îţi sunt datoare. Jax întinse mâinile rugător, dar ea i le dădu în lături. Nu, nu, repetă, pieptul ridicându-i-se şi coborându-i cu repeziciune. Tu eşti?

– Da.

– De ce nu mi-ai spus? De câte ori am vorbit despre asta...

– Şi de fiecare dată am încercat să te îndrum...

– Ai *încercat* să mă îndrumi. Să mă *îndrumi*. Se uită cu neîncredere la el. Nu sunt o oaie, Jax. Eram pierdută, stresată, copleşită, speriată, şi tu... tu aveai răspunsul la îndemână.

– Am încercat să protejez ce era între noi şi pe tine. Voiam să-ţi refinanţezi creditul. Cu mine. Dar la cât de mândră şi de orgolioasă eşti, n-ai fi acceptat nici în ruptul capului ceva ce credeai că nu meriţi. Ştiam că, dacă nu era ideea ta, aveai să te împotriveşti din toate puterile.

– Deci nu mi-ai zis asta din nobleţe sufletească?

Jax făcu o grimasă şi îşi dădu o palmă uşoară peste faţă.

– Da, dar să ştii că mie mi s-a părut corect.

Dându-şi ochii peste cap, Maddie se îndepărtă de el, apoi reveni.

– Ştii şi de moştenirea lăsată de Phoebe prin testament? Îi venea să-l omoare şi să isprăvească odată cu toate.

– Da.

– Ţi-a dat ţie moştenirea?

– Nu.

– Atunci...

– Nu pot să-ţi spun.

– Adică nu vrei.

– Şi asta.

Se cutremură când auzi răspunsul lui, de parcă ar fi plesnit-o peste faţă.

– Ţin minte că te-am întrebat dacă mai trebuie să ştiu ceva despre tine, îi spuse ea foarte încet.

– Asta nu are legătură cu mine. Nu era treaba mea. Nici acum nu e treaba mea...

– Eşti prietenul meu. Eşti... Se opri, uitându-se ţintă la el cu ochii strălucindu-i de o emoţie negrăită. Ei bine, murmură ea, nu am ştiut niciodată în ce stadiu ne aflăm, dar speram să fie mai mult între noi.

– A fost. Şi este. Doamne, Maddie! Nu *am putut* să-ţi spun. Am făcut o promisiune...

- Da. Pricep. Şi cum mie nu mi-ai făcut nici o promisiune, nu am dreptul să mă supăr. Îşi trecu o mână tremurândă în dreptul ochilor. Sunt obosită. Vreau să mă întorc la han.

- Nu până nu terminăm de vorbit.

- Să terminăm? Râse batjocoritor şi porni spre jeep cu paşi atent măsuraţi. Cred că tocmai am terminat-o.

Maddie mergea pe vârfuri în casa întunecată. Singurele lumini erau cele din bradul de Crăciun. Ducându-şi o mână la inima ei frântă, intră direct în bucătărie, oprindu-se în faţa dulapului unde ţinea Tara vinul.

Nu era nici o sticlă.

- La naiba!

- Asta căutai?

Se întoarse când auzi vocea Tarei. Mijindu-şi ochii, îşi văzu sora aşezată la masa din bucătărie într-o cămaşă albă de noapte, cu o sticlă de vin pe jumătate goală în mână.

- O să am nevoie de ce a rămas, spuse Maddie.

- Nu. Sora cu orgasme regulate n-are voie să-şi plângă de milă.

- Cred că orgasmele alea sunt de domeniul trecutului.

- Poftim? De ce?

- Pentru că mi-a ascuns anumite lucruri. *Ne*-a ascuns anumite lucruri. Intrând în bucătărie, Maddie se puse pe un scaun lângă Tara. Poate că eşti prea beată ca să mai ţii minte asta până mâine, dar deţinătorul ipotecii noastre e Jax.

- Ţi-a... zis el asta? întrebă Tara şocată.

- Da, pentru că deodată a ajuns un izvor de informaţii. Ştia de moştenire, dar n-a scos o vorbă, ticălosul!

- Poate c-a avut motivele lui, zise sora ei după o clipă de tăcere. Motive întemeiate. *Foarte* întemeiate.

Maddie oftă şi îşi dădu capul pe spate, lovindu-se de bufet.

- De ce bei singură?

- Fac totul singură.

- Tara... Oare câtă suferinţă avea să mai îndure în acea seară? Nu trebuie să fie aşa.

– O, iubito! Sora ei duse sticla la gură. Eşti mereu atât de bună şi drăguţă... bună şi drăguţă?

– Acum nu sunt absolut deloc.

– Mă uit la tine şi mă simt vinovată. Mă simt atât de vinovată, încât simt că o să explodez.

– De ce?

– Ţi-ai depăşit limita de credit pentru mine. Erai dispusă să stai aici singură ca să ai grijă de toate. Iar eu doar voiam să plec. Ai atâtea de oferit, Maddie. Eşti atât de darnică, iar eu sunt o... Nu găsea cuvântul potrivit. Fraieră. Sunt varză când vine vorba de viaţă.

– Gata, nu mai bei vin. Maddie îi luă sticla. Cu toatele ne-am depăşit limita de credit. Cu excepţia lui Chloe, căci ea nu avea deloc credit, dar amândouă...

– Din motive diferite, şopti Tara şi îşi duse un deget la buze. Şşş, făcu ea. Să nu mai spui nimănui.

– Trebuie să te duci la culcare, decise Maddie.

– Îmi dau seama. Tara o arătă cu degetul, mai să-i scoată un ochi. Mă iubeşti.

– Oricât de a dracu' şi îngâmfată eşti, fu de acord Maddie. Vino cu mine. Reuşi să o ducă prin hol până în dormitor, unde dormea Chloe. Tara se trânti lângă ea şi adormi înainte să pună capul pe pernă.

Dându-şi jos pantofii, Maddie îşi trase pijamaua pe ea, sări peste una din surori şi se ghemui lângă alta, amândouă scoţând sunete dezaprobatoare când îşi puse picioarele reci ca sloiul peste ale lor.

– Maddie? Era Tara, care şoptea atât de încet încât putea fi auzită şi din China. Îmi pare rău.

– Că ai băut tot vinul?

– Nu. Pentru că l-am făcut pe Jax să te jignească.

– Poftim? Când sora ei nu răspunse, Maddie insistă: Tara, n-am înţeles.

Drept răspuns, Tara începu să sforăie uşor.

Maddie se trezi brusc din somn ceva mai târziu, chinuindu-se să respire. Se ridică în capul oaselor gâfâind îngrozită, căci fumul îi umplea plămânii.

– O, Doamne, strigă, simţind cum i se strângea stomacul de frică. Nu vedea nimic prin fumul gros, aşa că îşi zgâlţâi surorile să se trezească. Sculaţi-vă, arde!

– Ce... Tara se rostogoli şi căzu din pat.

Chloe stătea pe spate cu ochii deschişi, respirând anevoie, cu mâinile în jurul gâtului, încercând cu disperare să tragă aer în plămânii ei deja suprasolicitaţi.

Maddie sări din pat şi o târî după ea, văzând că se sufoca.

– Doamne, Dumnezeule! Care din voi are telefonul la ea?

– Al meu e în bucătărie, spuse Tara, răguşită de la atâta fum.

Aşa era şi vocea lui Maddie.

Aproape paralizate de spaimă, se repeziră la uşă, dar se opriră împleticindu-se. Flăcările se înălţau în prag, începând să mistuie încăpererea.

Nimeni nu avea cum să ajungă în bucătărie.

Tara se duse la fereastră şi încercă s-o împingă.

– E blocată!

Chloe căzu în genunchi, cu tenul cadaveric şi buzele vineţii. Maddie luă un tricou de pe jos, vărsă pe el apă din paharul de lângă pat şi i-l puse peste gură.

– Inhalatorul. Unde ţi-e inhalatorul?

Chloe scutură din cap. Îl avea în pumnul strâns, dar nu o ajutase în nici un fel. După cum se chinuia să respire, făcuse cea mai cumplită criză la care asistase sora ei vreodată.

– Maddie, ajută-mă s-o deschid! strigă Tara, făcând eforturi să deblocheze fereastra.

Fereastra aceea era o pacoste. Pervazul şi rama fuseseră vopsite de multe ori, iar ultima oară în urmă cu zece ani cel puţin. Nu-şi mai făcuseră griji în această privinţă pentru că fusese prea frig ca să o mai deschidă.

– Aer, mimă Chloe, nereuşind să scoată vreun sunet. Din gâtul ei se auzi doar un horcăit, iar ochii i se măriră de spaimă.

Acum intră şi Maddie în panică. Fereastra nu se clintea şi nu aveau timp să mai tragă de ea. Chloe urma

să leşine din clipă în clipă. La fel şi Maddie. Fumul se îngroşase în ultimul minut, căldura vibrând în jurul lor.

Înşfăcă scăunelul din colţ, smulse hainele de pe el şi îl azvârli spre fereastră. Îi folosi picioarele ca să dea la o parte cioburile ascuţite ce mai rămăseseră şi aruncă o pătură peste pervaz ca să nu se taie când ieşeau.

Întâi o împinseră amândouă pe Chloe, care se prăbuşi la pământ, gâfâind de efortul pe care îl făcea ca să ia o gură de aer proaspăt. Tara o urmă, ţinând-o de mână pe Maddie ca să se asigure că era în spatele ei.

Maddie se întinse pe jos şi, timp de un minut, respiră în spasme ca un peşte pe uscat. Aşa cum zăcea în noroi, timpul părea să se scurgă mai încet. Vedea pe cer stelele scânteind ca diamantele, dar umbrite câteodată de câte un nor trecător.

În cele din urmă, fumul acoperi bolta noptatică.

Auzi sunete în jurul ei, vântul ce bătea, trosnetul focului şi, slavă Domnului, sirene în depărtare.

– Foarte bine, spuse ea închizând ochii.

capitolul 24

Dacă strângi tot timpul bani pentru zile negre,
nu vei mai ieşi niciodată din casă.

PHOEBE TRAEGER

La două dimineaţa, Jax stătea în pat încercând să adoarmă, când îşi auzi mobilul sunând. Sperând că era Maddie care voia să-i spună că se răzgândise, că nu avea să-l părăsească, înşfăcă telefonul.

Era Sawyer, constatare care-l făcu să ofteze dezamăgit.

– A trecut ceva vreme de când nu m-ai mai sunat în toiul nopţii. Iar trebuie scos Ford pe cauţiune? Sau eşti foarte entuziasmat că vine Moş Crăciun?

– Trebuie să te duci urgent la han. Cineva a raportat un incendiu la 911.

Jax se rostogoli din pat, îşi luă blugii de jos şi un tricou din dulap. Îşi îndesă picioarele în cizme, înşfăcă

într-o clipită cheile şi ieşi pe uşă înainte ca Sawyer să rostească următoarea propoziţie.

– Au fost trimise ambulanţe şi maşini de pompieri. E şi Maddie cu tine?

– Nu. Iisuse! Rula în viteză pe autostradă cu sufletul la gură. Am lăsat-o la han cu o oră jumate în urmă.

– Ajung în cinci minute, spuse Sawyer.

– Vin şi eu repede.

Îi luă şapte minute chinuitoare să ajungă în oraş, iar când trecu pe lângă o ambulanţă ce gonea spre spital, inima aproape că îi stătu în loc.

Goni pe drumul neasfaltat, simţind un junghi în inimă la vederea hanului cuprins de flăcările ce se înălţau până la cer.

În parcare erau o mulţime de vehicule, fum, echipamente, încât nu se vedea aproape nimic. Se strecură şi el în zonă, trase pe dreapta şi sări din jeep. Inima îi bătea să-i sară din piept, iar calmul său legendar îl părăsise cu totul.

Căsuţa nu mai era. Dispăruse complet. Al doilea etaj al hanului era în flăcări, într-o scenă de coşmar. Jax vedea în noapte luminile ambulanţelor pe când trecea de echipajele de poliţie şi pompieri şi sărea peste furtunuri şi alte echipamente ca să ajungă în faţa scheletului înnegrit al căsuţei.

Nici urmă de Maddie.

Simţi o mână pe umăr. Era Sawyer. Prin fumul înecăcios, prietenul său, în culmea încordării, arătă înspre zidul jos de piatră dintre han şi debarcader.

Acolo era ghemuită Maddie, înfăşurată într-o pătură, cu faţa neagră de la funingine.

Respiră uşurat pentru prima dată de când primise apelul. Un medic de pe salvare vorbea cu ea. Maddie avea capul dat pe spate, uitându-se deznădăjduită la hanul care tot mai ardea ca o torţă.

Jax se ghemui în faţa ei, punându-i mâinile pe genunchi. Tremura ca o frunză. Sau poate că el.

– Iisuse, Maddie! Eşti bine?

Tânăra femeie ridică spre el o privire sticloasă.

– Nu mai e. Casa nu mai e. Iar hanul...

– Ştiu, scumpo. Îi venea să vomite doar uitându-se la rămăşiţele fumegânde. O luă în braţe cu multă grijă, auzindu-i oftatul trist în timp ce se cuibărea la pieptul lui. Îl luă de gât atât de tare, încât abia putea să respire, dar Jax nu avea nevoie de aer. Avea nevoie de ea.

– Am văzut ambulanţa, apoi ce a mai rămas din căsuţă şi m-am gândit... Închise ochii şi o ţinu strâns la piept, afundându-şi faţa în scobitura de la baza gâtului ei. Cum de-ai ieşit?

– Pe o fereastră. Nu puteam să ieşim pe uşă din cauza flăcărilor, iar fereastra vopsită recent era blocată. Am luat un scaun şi am spart geamul.

O ţinea prea strâns, dar nu putea să-i dea drumul. Mirosea a fum şi cenuşă, era murdară din cap până în picioare, însă lui Jax i se părea că nu arătase niciodată mai bine.

– Unde sunt Chloe şi Tara?

– Chloe a avut o criză de astm. E în ambulanţă. Tara s-a dus cu ea.

Simţindu-se uşurat, Jax se aşeză pe zidul din piatră cu ea în poală, desfăcând pătura ca s-o examineze. Purta doar un tricou şi chiloţi. Braţele şi picioarele îi erau pline de noroi şi funingine. Genunchii ei erau juliţi şi sângerau. Îi luă mâinile cu blândeţe şi i le întoarse. Avea câteva tăieturi în palme.

Când se gândea la acea fereastră înţepenită, îi îngheţa sângele în vine. Dacă mai treceau câteva minute, ar fi fost prea târziu. O înfăşură din nou cu grijă în pătură şi se uită la medicul de pe salvare. Fusese coleg de şcoală cu Ty Roberts, câteodată jucând împreună fotbal american în liga de amatori.

– Nu vrea să vină la spital, îl informă Ty.

– Am doar nişte tăieturi, şopti Maddie. Atâta tot. Se uita din nou la han. Pompierii reuşiseră să stingă focul aproape complet.

Medicul se uită cu subînţeles la prietenul său, apoi la ambulanţă. Voia să o interneze pe Maddie.

– Maddie. Jax o obligă să se uite la el. Hai să te duc la spital. Putem să aflăm ce mai fac surorile tale şi să te pansăm.

– Nu până nu se termină.

Aşa că stătură acolo şi se uitară la flăcări. La final, Sawyer vorbi cu şeful pompierilor, apoi veni la ei.

– Când a izbucnit incendiul, vântul a purtat scânteile spre acoperişul hanului. Aşa a luat foc al doilea etaj. Au reuşit să izoleze flăcările acolo. Se puse pe vine lângă Maddie şi îşi coborî privirea la ea. Nu te vor lăsa să intri până mâine. Poţi pleca liniştită. Vreau să te urci în a doua ambulanţă şi să-i laşi pe doctori să te consulte.

– Nu, sunt bine, eu...

– Pleci de aici, se răsti Jax. Te duc eu.

Maddie deschise ochii când se opri jeepul. Nu se luminase de tot, iar cerul avea culoarea cernelii.

Era ziua de Crăciun.

Timp de un minut nu se clinti, amintindu-şi cât de speriată fusese când se trezise din cauza fumului şi a flăcărilor de pe uşa dormitorului şi când o văzuse pe Chloe chinuindu-se să respire...

„Doamne!" Chloe avea să-şi revină. La spital aflaseră că urma să petreacă noaptea acolo deoarece inhalase mult fum. Tara era cu ea, iar Maddie ar fi vrut să rămână, la rândul ei, însă Jax fusese de neînduplecat.

– Vine cu mine.

Nu-şi putuse scoate din cap aceste trei cuvinte în timp ce asistenta îi curăţase şi îi pansase rănile – nu era nevoie de copci, slavă Cerului –, iar apoi îi dăduse un halat de spital.

Fusese prea amorţită şi obosită ca să se mai certe cu Jax.

Nu, nu era adevărat. Era istovită, extenuată, dar putea să se mai ia la harţă cu el. Până la urmă, ce motive avea să-l însoţească acasă?

Nu voia să fie singură într-un salon de spital.

Voia să fie ţinută în braţe.

Voia să se simtă în siguranţă.

Radiatorul jeepului era dat la maximum pe când ieşeau din curtea spitalului, dar ea încă mai tremura. Simţea că aveau să-i iasă dinţii din gură de la atâta clănţănit. Jax conducea cu mâna stângă pe volan şi dreapta pe coapsa ei, masându-i-o de sus în jos.

Uşa din dreapta şoferului se deschise, iar ea tresări.

– Sunt eu, murmură Jax, care ieşise din jeep şi dăduse ocol ca să-i deschidă portiera. Aplecându-se, îi decuplă centura de siguranţă şi o ţinu un moment în braţe înainte s-o ridice.

– Pot să merg şi singură, îl informă ea, deşi nu schiţă nici un gest în acest sens.

– Prefă-te că ai în faţa ochilor supereroul de la început.

Suspinând, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi faţa de el, inspirându-i parfumul. Deja îi era dor de el. Scoţând un oftat, ţinu ochii închişi în timp ce el deschidea uşa şi-i spunea ceva în şoaptă somnoroasei de Izzy. Câteva clipe mai târziu, îşi lăsă picioarele să atingă podeaua.

Pentru că era încă desculţă, simţi că stătea pe gresie. Însă era cald, dat fiind că pardoseala era încălzită.

Ţinând-o de mijloc, Jax se aplecă o secundă, iar ea auzi duşul.

– Tremuri, remarcă el.

– Cred că tu.

– Poate. O privea îngrijorat. Ştii cât de repede s-a răspândit focul? A fost un miracol că aţi scăpat toate trei. Îşi duse o mână la ochi. Iisuse, Maddie! Dacă nu te-ai fi trezit atunci...

Simţi un junghi în inimă la auzul vocii lui răguşite.

– Dar m-am trezit, şopti ea, întinzându-se după el. Sunt bine, Jax. Uită-te la mine. Sunt invincibilă.

– *Curajoasă*, preciză el şi îi dădu capul pe spate, uitându-se adânc în ochii ei. Puternică, darnică şi curajoasă.

Maddie se gândi la lucrurile care însemnau atât de mult pentru ea şi pe care le putea număra pe degetele de la o mână. Surorile ei. Hanul.

Jax.

Şi totul era în pericol.

– Sunt încă supărată pe tine, îi şopti.

– Ştiu.

Îşi duse o mână la inima care o durea mai tare decât tăieturile şi vânătăile, iar apoi la a lui.

– Nu vreau să fiu singură în noaptea asta. Sau astăzi. Indiferent de momentul zilei. Nu mai izbuti să zică altceva. Voia să fie consolată, să simtă că era în viaţă şi ştia că Jax putea să-i îndeplinească aceste dorinţe.

– Trebuie să faci un duş ca să te încălzeşti.

– Cu tine.

Apăsându-şi fruntea de a ei, expiră uşor. Îi dădu jos halatul de la spital cu gesturi delicate, uitându-se cu atenţie la fiecare tăietură şi vânătaie. Apoi îi rulă pantalonii spre glezne şi se opri când văzu chiloţeii cu Supergirl.

– Ţi-am zis vreodată că ai şi tu puteri supranaturale? murmură el, punându-se în genunchi ca să-i sărute vânătaia de pe şold.

– Şi care sunt acestea? se interesă ea cu un zâmbet timid.

– Puterea de a-mi străpunge toate zidurile de apărare...

– Jax. Închise ochii când el îşi vârî degetele mari în chiloţii ei ca să-i tragă în jos. I se tăie respiraţia, simţind cum se învârtea lumea cu ea în clipa în care el o ridică în braţe, ducând-o la duş. Intră şi el şi, fără să scoată o vorbă, o spălă pe cap, apoi pe corp, rapid şi eficient.

Îl simţea excitat, dar atingerile lui rămâneau blânde şi liniştitoare. Mai bine aşa. La cât de epuizată era, nu putea decât să se sprijine de el.

Până să se dezmeticească, Jax opri apa şi o înfofoli într-un prosop moale. Îi pansă din nou rănile, îi trase peste cap un tricou de-ale lui şi o aşeză pe pat.

Îl auzi ducându-se spre uşă.

– Jax...

– Dormi.

– În regulă. Ca prin vis, îi percepu paşii învârtindu-se prin casă. Îi sună telefonul şi îl auzi spunând cuiva că era a lui.

A lui.

Îşi dădu seama că era adevărat. Acum era a lui trup şi suflet...

Nu, nu era adevărat. Îi ascunsese multe lucruri. Încă îi mai ascundea...

Sau oare ea?

Doamne, ce confuză și obosită era...

– Dormi, repetă el. Era în cameră, mângâind-o încet pe braț.

Maddie îi luă mâna într-a ei.

– Rămâi, îl rugă, strângându-i-o mai tare.

– Mereu. Salteaua se lăsă sub greutatea lui, iar ea se ghemui lângă trupul lui mare și cald. Picioarele le erau înlănțuite ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, de parcă ar fi dormit așa de ani buni. Atingerile lui blânde îi aduceau alinare, făcând-o să geamă de plăcere, să-și dorească mai mult.

– Doar în seara asta, șopti ea, cuibărindu-se la pieptul lui și auzindu-i bătăile regulate ale inimii.

„Doar în seara asta." Evident, o altă minciună. Se îndrăgostise de el, la fel ca și de surorile ei și de han. Și pierdea tot, puțin câte puțin. Simțea lacrimi sub pleoapele închise și, ca să și le ascundă, își îngropă fața în gâtul lui.

O mângâia încet pe tot corpul, blând, dar ferm. Știa că Jax voia să o consoleze, însă ea își dorea mai mult, așa că se lipi mai tare de el, fremătând de dorință. Stăteau pe o parte, față în față, iar Maddie își trecu un picior peste al lui. Unduindu-și șoldurile, îi lăsă vârful membrului catifelat, dar tare, să pătrundă în ea.

Jax gemu violent și o strânse cu putere, ținând-o nemișcată.

– Nu. Ești rănită...

Maddie se împinse cu putere, iar el, scoțând alt geamăt, se rostogoli deasupra, pătrunzând-o atât de adânc încât aproape c-o făcu să leșine de plăcere. Aplecându-se, o sărută pe gât, acolo unde îi auzea bătăile inimii și îi șopti numele.

Nerăbdătoare, își plimbă mâinile pe spatele lui, înfigându-i unghiile în carne, îndemnându-l să continue. Ridicându-și capul, Jax o țintui cu privirea pe când începea să se miște în ea, împingând cu mișcări lente și năucitoare din șolduri. Aflată pe culmile extazului,

Maddie strânse din pleoape, fiind scuturată de valuri de plăcere intensă.

– Nu, uită-te la mine. Simte-mă, simte-*ne*.

Își aținti privirea în ochii lui și, spre uimirea ei, își putu vedea acolo viața, sufletul. Senzația era minunată.

Când reuși să respire din nou, el o aștepta, încă în erecție înăuntrul ei. Îi luă fața între palme, mângâindu-i părul.

– Te iubesc, spuse el cu sinceritate și convingere, mai mult ca un jurământ decât ca o confesiune, când se înfipse din nou în ea și își dădu drumul, trimițând-o încă o dată într-o lume a plăcerilor.

Acesta fu ultimul lucru de care își aduse aminte înainte de a cădea într-un somn profund.

Se trezi de două ori din ghearele coșmarului, cu inima bubuindu-i în piept, simțind că se sufoca.

Jax s-ar fi luptat cu demonii ce-o chinuiau dacă ar fi putut. Ea o știa prea bine, dat fiind că își petrecuse ore în șir ținând-o în brațe. Se trezi abia pe la prânz, când îl văzu la căpătâiul patului, veghind-o.

– S-a terminat, spuse ea cu o voce încă răgușită. Știa că avea ochii umflați și roșii și părul încâlcit. Este Crăciunul și am pierdut tot.

Sprijinindu-se în cot, o trase mai aproape de el.

– Da. Maddie își înghiți nodul din gât și își puse capul pe pieptul lui, dând frâu liber lacrimilor. O să reconstruiești totul. Când ea scutură din cap, Jax insistă: Proprietatea e asigurată împotriva incendiilor.

Nu o enervară atât cuvintele lui, cât faptul că știa mai multe despre niște probleme care o priveau direct. Desigur, nu era vina ei, nici a lui. Nu era vina nimănui, dar asta nu ușura lucrurile.

Chiar și dacă reconstruiau, tot aveau să vândă, pentru că asta voiau surorile ei. Majoritatea decide.

Pentru ea ar fi fost o nenorocire.

Pe deasupra, dacă pleca, îl lăsa și pe Jax în urmă. Se ridică din pat și începu să se îmbrace. Cu hainele *lui*.

– Hai să ghicesc, spuse el. Ți-ai amintit că ești supărată pe mine. Supărată? Mai degrabă teribil de confuză.

Îmbrăcată în pantalonii lui de trening, o luă spre ușă cu inima frântă. Maddie. O apucă de mână, oprind-o din mers.

– O să chem un taxi să mă ducă la spital.

Jax se crispă.

– Te duc eu.

Șofă în tăcere, nescoțând o vorbă până când ea dădu să iasă din jeep. Luându-i mâna într-a lui, o duse la gură și îi sărută palma bandajată.

– Îți era frică de mine și am înțeles asta. Dar acum ți-e teamă de ce simți pentru mine. De ce simt eu pentru tine. Și asta *nu* înțeleg. Deloc, Maddie. Cu lacrimi în ochi, dădu din cap că nu, moment în care Jax o trase în poala lui. Deși avea grijă să nu-i pricinuiască durere, nu era prea blând. Crezi că pierzi totul, spuse el, mângâind-o pe brațe. Dar nu-i adevărat. Poți opri mersul lucrurilor, Maddie. Nu renunța! Fii fermă! Fii fermă și fă ce vrei!

capitolul 25

E mai bine să fii deșteaptă decât fraieră.

PHOEBE TRAEGER

Maddie stătea pe cheiul de la debarcader, scoțând la fiecare respirație un norișor alb pe când se uita la cerul senin. În spate erau rămășițele fumegânde ale visurilor ei. În față, Oceanul Pacific se învolbura agitat, la fel ca și stomacul ei.

Își lăsă capul pe genunchii îndoiți și închise ochii. Tocmai ce plecase de la spital, chipurile ca să cumpere ceva de mâncare pentru surorile ei. Dar avea nevoie de câteva clipe pentru ea însăși, așa că venise întâi aici. Se simțea goală pe dinăuntru, istovită și învinsă.

Și tristă. Cumplit de tristă. Nu din cauză că pierduse căsuța sau hainele. Trecuse și prin situații mult mai grele.

Jax o iubea. Voia ca ea să pună piciorul în prag. Să obţină ce-şi dorea.

Nu era însă aşa de uşor, nu pentru ea.

„Dar ar putea fi", se gândi. Îşi şterse cu furie o lacrimă, apoi încremeni când auzi paşi. Era cineva care călca apăsat, dar nu încerca să se furişeze şi s-o surprindă.

Era Jax.

Simţi greutatea gecii lui când i-o puse umeri, iar nările îi fură invadate de mirosul de piele şi parfumul bine cunoscut.

O combinaţie mortală.

În ochii lui întunecaţi clocoteau atât de multe emoţii, încât ea nu putea deslusi nici una. Zâmbetul familiar îi dispăruse de pe chip. Ridurile din jurul ochilor şi gurii arătau cât de istovit şi de îngrijorat era.

– Ce faci aici? şopti ea.

– Trebuie să afli nişte lucruri importante.

– Jax...

– Nu de la mine. Se uită peste umăr la cineva şi dădu din cap.

Se auziră alţi paşi. Era Tara. Trecu pe lângă Jax, iar cei doi făcură un schimb lung de priviri. Ochii lui Jax erau calzi şi încurajatori, dar Tara era reţinută şi încordată. Pe Maddie o cuprinse groaza.

– Ce se întâmplă aici?

Tara se aşeză lângă sora ei. Purta un halat de spital şi mirosea a dezinfectant şi a fum, dar nu părea prea afectată de incendiu.

– Avem nevoie de scaune aici, scumpo. E mai mult decât jenant să stăm aşa.

Maddie se uită la Jax, care îi zâmbi încordat şi îşi feri privirea de a ei, apoi plecă. Ea deschise gura să spună ceva, dar Tara îi luă mâna.

– El m-a adus aici. A zis că sosise vremea. Mi-a tot sugerat să stau de vorbă cu tine de săptămâni întregi, dar cred că acum s-a săturat de fineţuri. Oftă. La fel şi eu.

– O, Doamne! Lui Maddie îi era teamă şi să respire. Sper că nu te culci cu el, nu?

– Nu, Iisuse! Nu, nu mă culc cu el – nu că n-ar fi un tip mişto. Unul foarte mişto şi sexy, dar draga mea, e al

tău. Al tău a fost din prima zi. Maddie vru să nege, dar Tara o strânse de mână. Știu că ești supărată pe el. Ți-a ascuns anumite chestii pe care tu simțeai că trebuie să ți le împărtășească și ai dreptate. Ai perfectă dreptate să pretinzi ca tipul pe care îl iubești să-ți spună că el e acela care a dat împrumutul pentru proprietatea pe care o consideri casa ta, doar că...

- Stai o clipă. Maddie ar fi avut nevoie de niște oxigen de la medicul acela drăguț de pe salvare. Nimeni n-a zis nimic de iubire.

Tara își dădu ochii peste cap.

- ... Doar că, urmă ea, nu trebuia să-ți zică el. Făcuse o promisiune.

- Dar...

- Știu. Într-o relație împărtășești tot felul de lucruri, însă el proteja pe cineva. Făcu o pauză, după care vocea ei își recăpătă calmul. Proteja pe cineva cunoscut ție.

- Pe cine?

- Pe Phoebe. Și - Tara scutură din cap și se încovoie de parcă ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi - pe mine. Te-am mințit, Maddie. De la bun început te-am mințit pe față, iar apoi m-am dus la Jax și l-am implorat să nu vă spună nimic ție și lui Chloe. Din fiecare cuvânt rostit transpărea o rușine imensă.

- Dar... de ce? Maddie se holba șocată.

- Pentru că nu suportam să se afle adevărul în caz că rămâneam la Lucky Harbor. Doamne, cât m-a durut să vin din nou aici, și tot mai sufăr.

- Ce anume nu voiai să se afle? Și cum adică „din nou"? Mi-ai spus că n-ai mai fost prin zonă.

- Nu. Tu ai presupus asta. Tara își duse o mână la piept, de parcă ar fi vrut să-și calmeze o durere cronică, apoi își drese glasul. Să încep cu începutul.

- În regulă. Maddie dădu din cap, cu inima bubuindu-i în piept. E o idee bună.

Sora ei se uită țintă la ocean. În aer se simțea mirosul de sare, precum și cel înțepător de lemn ars. Era frig, dar Maddie nu simțea altceva în afară de răceala sloiului de gheață din piept.

– În urmă cu câţiva ani, începu Tara, cineva drag lui Phoebe avea nevoie de bani. Phoebe nu avea, dar voia să-l ajute, aşa că a ipotecat proprietatea.

– Deci a apelat la Jax să o împrumute, completă Maddie.

– Da. El crescuse aici şi fusese mereu drăguţ cu ea, tocmai se întorsese în oraş şi toţi ştiau că ajuta lumea cu bani când aveau nevoie. Ea avea mare nevoie.

– De ce?

Tara trase aer adânc în piept.

– Când aveam şaptesprezece ani, mi-am petrecut o vară aici, în Lucky Harbor. Bunicii mei au plecat într-o croazieră în jurul lumii, iar tata lucra tot timpul. Eram ca şi Chloe pe atunci. Rebelă, răsfăţată, nepăsătoare. Scutură din cap. Nimeni nu-mi spunea ce să fac, dar nici nu-mi asculta păsurile. Am fost trimisă aici fără să fiu întrebată. Am ajuns pusă pe harţă şi prost dispusă, iar fetele din zonă nu m-au prea simpatizat. O singură persoană vorbea cu mine, iar el... Închise ochii. Am rămas însărcinată în acea vară.

– O, Tara, şopti Maddie. Habar n-am avut.

– Nimeni n-a ştiut. În afară de el, de mine şi de Phoebe. Iisuse, a fost groaznic. Mă simţeam... nici nu pot exprima în cuvinte. Nici o greşeală făcută în viaţă nu te poate schimba ca aceea pe care o făcusem eu. Se uită în zare, de parcă ar fi văzut ceva care o făcea să sufere cumplit. Şi chiar m-a schimbat. N-am uitat niciodată, şopti ea. Eram foarte tineri, proşti şi naivi. Nu eram în stare să fim părinţi. Ştiam asta încă de pe atunci. Avea o privire de om chinuit, care pierduse totul. M-am dus la Seattle ca să nasc, apoi am dat copilul spre adopţie... Nemaiputând să continue, scutură din cap mohorâtă.

Cu inima strânsă, Maddie o îmbrăţişă, deşi ele îşi arătau afecţiunea în alte moduri – ca de pildă, vopsindu-şi amândouă părul în verde.

– Îmi pare nespus de rău. Cred că ai fost speriată.

– Da. Tara îşi trase nasul şi căută în buzunare un şerveţel, pe care îl şi găsi. Eram speriată de moarte. Dar ştiam că, fiind doar o copilă... Am făcut ce trebuia.

– Bineînţeles.

– Am plecat din Lucky Harbor şi n-am mai privit niciodată înapoi. N-aveam de gând să mă mai întorc vreodată.

– Dar tatăl copilului?

– Nu am mai vorbit niciodată. Eu mi-am văzut de viaţa mea. În următorii ani am încercat din răsputeri să nu mă gândesc la ce se întâmplase. Dar apoi... Se opri, cu demnitate în privire. Copilul a crescut şi s-a îmbolnăvit. O valvă de la inimă nu funcţiona bine şi avea nevoie de operaţie. Doctorii costau enorm, iar Phoebe... Un zâmbet nesigur îi trecu pe faţă. În timp ce eu încercam să *nu* mă gândesc la ce se întâmplase, Phoebe se *tot* gândea la asta. Şi-a dat seama că avea nevoie de mulţi bani pentru tratamentul fetiţei.

– Aşa că a ipotecat hanul ca să facă rost de bani. Maddie scutură din cap. Nu mi-ar fi dat prin minte. N-am avut niciodată o părere excelentă despre calităţile ei de mamă, dar nimeni nu poate spune că nu a fost un om bun.

– Exact. Tara se şterse la ochi cu şerveţelul. A făcut o donaţie anonimă familiei care luase copilul în adopţie. Nu voia ca ei sau fetiţa să se simtă îndatoraţi.

Maddie o strânse din nou de mână, cu lacrimi de afecţiune în ochi.

– Ai avut o fetiţă.

Zâmbetul Tarei era slab, dar mândru.

– O fată frumoasă şi sănătoasă acum, slavă Domnului. E fericită, la casa ei, şi... Zâmbetul i se şterse de pe chip. Iar eu nu fac parte din viaţa ei.

– Şi te deranjează asta?

– E în firea lucrurilor. Eu am mers pe alt drum. Am ales această cale în urmă cu multă vreme şi aşa trebuie să rămână. Dar mama n-a acceptat niciodată situaţia. Cred că se simţea vinovată pentru că nu ne crescuse cum se cuvine. În orice caz, a instituit un fond. Îi susţinu privirea surorii ei. Ne-a lăsat nouă hanul, dar toţi banii s-au dus către singura ei nepoată. A ascuns de toţi amănuntele ca să ne protejeze pe toate, dar în special pe mine. Ochii Tarei se umplură din nou de lacrimi.

Îmi pare rău, Maddie. Am ținut secretul atât de mult și n-aș fi zis nimic niciodată, dacă nu...

– Ce anume?

– Dacă n-ai fi venit tu aici să faci ce voia mama de la noi, ce spera ea. Ai venit pregătită să ne accepți ca familie. Ai depășit limita de credit ca să aduci îmbunătățiri hanului care fusese ipotecat ca să-mi salvez fiica. Te-ai chinuit cu locul ăsta, pe când eu mă gândeam cum să fug mai repede de aici. Înghiți în sec și repetă: Îmi pare rău, Maddie. Îmi pare tare rău.

– Nu. Maddie o luă în brațe. Ai făcut ce a trebuit. Sunt mândră de tine, Tara. Foarte mândră.

Tara își lăsă capul pe umărul ei, tremurând și străduindu-se să nu-și arate suferința. Maddie o ținu strâns și o mângâie pe păr, plângând și ea.

Sora mai mare se retrase, ștergându-și cu grijă rimelul de sub ochi pe când oftă din greu.

– Ei bine, asta nu-i frumos.

– Te simți mai bine?

– Nu, dar îmi revin eu. E Crăciunul, scumpa mea. Trebuie s-o scoatem pe Chloe din spital, iar tu trebuie să-l ierți pe Jax.

– Nu am pentru ce, spuse Maddie, dându-și seama că era adevărat. Nu am ce să-i iert, dar...

– Când spui „dar", nu-i a bună. Ascultă-mă, știu că am încercat să te împiedic să te îndrăgostești de el, dar am greșit. Eram prea speriată și mă gândeam la ce se întâmplase în trecut.

– Da, iar eu acum fac la fel, recunoscu Maddie.

– Ți-e teamă de el?

– Nu. Ezită. Poate. Da. Dar nu cum crezi tu. La naiba! murmură ea, frecându-se la tâmple. Nu se sfârșea niciodată bine când era sinceră și prin urmare vulnerabilă în fața unui bărbat, dar știa că Jax nu era ca alții pe care-i cunoscuse. Merita efortul. Merita riscul, deoarece inima ei nu avea să mai iubească pe nimeni altcineva. Încercă să explice: Nu mi-e frică de el, ci de ceea ce simt pentru el, de unde rezultă că a avut dreptate. Doamne, detest lucrul ăsta. Cum să te comporți cu un tip care are mereu dreptate?

Tara râse cu tristețe.

– Scumpo, n-aș fi divorțată dacă aș fi știut asta.

Cele trei surori erau la cafeneaua Eat Me, care era deschisă pentru o masă specială de Crăciun. Tara își lua doza masivă de cofeină, iar Chloe și Maddie se îndopau.

Tara făcuse vafe „La fundul sacului" cu dovleac și scorțișoară, peste care pusese o tonă de frișcă. Raiul pe pământ. Maddie mânca și ea, incapabilă să-și adune gândurile. Poate din cauza zahărului din sânge. Amândouă stăteau cu ochii pe mezină, însă aceasta avea o culoare normală, iar respirația șuierătoare i se domolise. Maddie știa că Tara avea de gând să-i vorbească lui Chloe despre trecutul ei. Dar știa și că nu murea de nerăbdare să facă asta.

– Arătăm ca naiba, observă Chloe studiindu-și reflexia din lingură.

– Măcar respirăm, o consolă Tara.

Și să respiri era bine, se gândi Maddie uitându-se la surorile ei, cele două femei care fuseseră niște străine pentru ea în urmă cu doar o lună.

– Noaptea trecută, în acele clipe de groază, mi-am dat seama de un lucru foarte important, spuse ea încetișor. Îmi place la nebunie aici. Și pe voi vă iubesc, fetelor.

Chloe se uită lung la ea.

– Nu-ți dau din vafele mele!

Tara își dădu ochii peste cap și îi zâmbi călduros lui Maddie.

– Și eu te iubesc, scumpo. Pe amândouă.

Surorile mai mari se întoarseră spre Chloe, care ofta.

– Mă faceți să mă simt ca o ticăloasă. Continuă să mănânce, până când își dădu seama că se zgâiau la ea. Simt asta, doar că nu pot s-o spun.

– Niciodată? se interesă Maddie.

Chloe dădu din umeri.

– Poate că o să încerc.

Clienții cafenelei se perindau pe la masa lor. Parcă toți locuitorii din Lucky Harbor erau acolo, dorind să-și exprime compasiunea. Vestea se răspândise repede,

astfel că oamenii le aduceau tot felul de lucruri – haine, articole de toaletă – cu ajutorul cărora să se descurce în următoarele zile, din moment ce flăcările distruseseră tot ce aveau.

După aceea, Tara își drese glasul și îi spuse lui Chloe totul, fiecare amănunt dureros. Lui Maddie nu-i fu ușor să audă povestea a doua oară, dar la final izbucniră toate în plâns și se strânseră în brațe.

– Uau! repeta uluită Chloe. Uau!

– OK, o să avem nevoie și de altă exclamație, remarcă Tara. Asta deja e prea folosită.

– Ei bine, acum înțeleg și eu, zise Chloe. Mama mă tot întreba când o să-i mai dăruiesc *alți* nepoți. Niciodată nu am înțeles exact ce voia să spună.

– Vorbeai des cu mama? o întrebă Maddie.

– Mda. Cred că eram fiica ei preferată. Pentru că sunt atât de scumpă și de adorabilă. Gura i se strâmbă puțin, dar părea un pic timidă. O sunam în fiecare săptămână să-i spun pe unde sunt. Însemna mult pentru ea.

– Și pentru tine, preciză Tara.

– Da. Chloe îi dădu un ghiont. Și din ce mi-a povestit, erai ca mine înainte să crești, să te maturizezi și să devii o scârboasă – erai o rebelă nesăbuită.

– Hei, sunt cu doar opt ani mai mare decât tine. Nu sunt bătrână, oftă ea. Dar da, așa eram. Ce vrei să spui cu asta?

– Păi, există și pentru mine o speranță. Într-o zi o să mă adun și eu.

– Crezi asta despre mine? Tara era neîncrezătoare. Am avut o fetiță când eram eu însămi o copilă, după care am dat-o spre adopție. Am un divorț la activ, o slujbă pe care-o detest și sunt înglodată în datorii.

Chloe râse.

– Păi dacă spui așa... Se întoarse spre Maddie. Poate ar trebui să-mi doresc stilul *tău* de viață.

– Mai bine așteptați până mă adun.

– Măiculiță, să înțeleg că încă-l mai ții la respect pe cel mai sexy primar din Whoville[1]?

– Nu pricepi.

– Hai să vedem... A salvat casa când Phoebe avea nevoie de un împrumut, apoi ne-a promis o refinanțare, deși cel puțin una dintre noi e foarte strâmtorată. A păstrat secretul Tarei, dovedindu-se vrednic de toată încrederea în numeroase rânduri. Ce ticălos egoist! Eu zic să-l târâm în mijlocul pieței și să aruncăm cu pietre în el.

Maddie oftă, apoi fiorul care-i străbătu șina spinării o reduse la tăcere. Când ridică privirea, Jax venea spre ele în stilul său relaxat.

– Nu e momentul potrivit, îi spuse Chloe când el se apropie suficient de mult ca să le audă. Nu am terminat să-ți fac elogiul. Maddie se uită urât la sora mai mică și își dădu seama că toți cei din cafenea amuțiseră, trăgând cu urechea. Îți înșiram toate calitățile, continuă Chloe. Lăsând la o parte faptul că i-ai ascuns adevărul, bineînțeles. Asta a fost greșeala ta.

Jax nu-și lua privirea de la Maddie.

– În primul rând, nu ți-am ascuns nimic. Poate nu ți-am spus multe lucruri, dar Iisuse, detestam genul de persoană care eram. Și speram că te vei mulțumi cu Jax cel de acum.

– *Vai*, ce drăguț! Chloe se întoarse spre Maddie. Ai auzit?

– Sunt aici, Chloe. Inima i se zbătea atât de tare în piept, încât o durea.

– Mi se pare ceva normal, spuse un tip de la o masă. Maddie îl recunoscu pentru că lucra la benzinărie. Și garantez că Jax e un tip de treabă. I-a dat surorii mele un împrumut când banca a refuzat-o. Altfel, și-ar fi pierdut casa și afacerea.

– M-a ajutat și să mai adaug niște camere la casă, ridică tonul o femeie. Iar când soțul meu și-a pierdut slujba,

[1] Oraș fictiv creat de către scriitorul Theodor Seuss Geisel, cunoscut sub numele de Dr. Seuss (n.tr.)

Jax a acceptat să fie plătit puţin şi rar. Nu era obligat să accepte.

– Iisuse! şopti Jax, cu mâinile în şolduri şi cu ochii închişi.

– Şi a donat poliţiei veste antiglonţ, adăugă Sawyer, care tocmai intrase.

– Trebuia să fie o donaţie anonimă, tolomacule!

– Mi se părea că te duci la fund. Mă gândeam să te ajut cumva.

Jax o apucă pe Maddie de mână şi o trase din separeu. O ducea spre uşă atât de repede, încât ea trebuia să alerge ca să ţină pasul.

– Unde mergem?

– Să vorbim fără ca tot nenorocitul ăsta de oraş să-şi dea cu părerea.

În uşa cafenelei dădură nas în nas cu un bărbat care purta o pelerină de ploaie şi o mapă afişând numele unei companii naţionale de asigurări.

– Scuzaţi-mă, spuse el. Îi caut pe proprietarii complexului Lucky Harbor.

– Eu sunt, zise Maddie, conştientă că Jax era în spatele ei, protejând-o. Mă scuzaţi două secunde, îl rugă ea pe agent. Trăgându-l pe Jax într-o parte, îi şopti: Îmi pare rău. Trebuie să purtăm această discuţie înainte ca vreuna dintre noi să plece din oraş.

– Să plece?

– Mda. Era atât de încordată, încât abia putea rosti cuvintele. Cred că asta vor să facă Tara şi Chloe. Nu avem unde locui, şi vor să se întoarcă la vieţile lor de dinainte.

– Şi tu?

– Majoritatea decide.

– Rahat! Ai venit aici ca o învingătoare, Maddie. Poate ai pierdut o rundă sau două, dar erai în picioare. Vrei să rămâi în Lucky Harbor? Luptă pentru asta. Vrei o relaţie cu surorile tale? Luptă pentru asta.

– Dar tu? O relaţie cu tine?

Se dădu înapoi ca să-i privească faţa, de parcă ar fi încercat să-şi întipărească trăsăturile ei în minte. Când vorbi, vocea lui era gravă şi plină de emoţie.

– Sunt deja al tău. Mereu a fost așa. Tot ce trebuie să faci e să păşeşti în ring.

capitolul 26

Am zis-o mereu: nu te da în vânt după o persoană, un oraş sau un lucru, pentru că oricând e loc de mai bine. M-am înşelat amarnic.

PHOEBE TRAEGER

Agentul de asigurări îşi dădu jos pelerina de ploaie şi se prezentă drept Benny Ramos. Era înalt şi uscăţiv, purta cizme de cowboy, o pălărie asortată şi o pereche de blugi Wrangler care ameninţau să-i cadă de pe şoldurile subţiri. Era imposibil să-ţi dai seama dacă depăşise vârsta majoratului sau se pricepea să folosească aparatul de ras.

Jax îi conduse pe Maddie şi pe Benny la masa lor, după care, aruncându-i tinerei femei o privire enigmatică, plecă.

Lui Maddie i se învârtea capul. El îi dăduse totul şi voia acelaşi lucru de la ea. Îi ceruse să lupte pentru a-şi atinge obiectivele.

Era logic. Foarte logic. Aşa trebuia să facă orice femeie puternică şi independentă.

– Casa e distrusă în totalitate, spuse Benny.

– Pe bune? ripostă Chloe. Spune-ne ceva ce nu ştim.

– Pompierii cred că incendiul a pornit de la nişte luminiţe de pom defecte care au fost agăţate... Se uită pe mapă. De o plantă uscată din sufragerie.

Tara pufni.

Maddie închise ochii. „Să-ţi fie ţărâna uşoară, sărmane pom de Crăciun..."

– Oricum, continuă agentul, hanul nu e într-o stare atât de proastă pe cât pare. Dormitoarele de la etaj trebuie renovate complet, cu mochete noi, zugrăveală şi alte băi. Un alt acoperiş. Dar parterul arată bine, are nevoie doar de curăţenie. Acolo nu sunt mari probleme.

Nu erau mari probleme. Era bine de ştiut.

„Păşeşte în ring."

După părerea lui Jax, era o luptătoare. Dimpotrivă, până atunci fusese pasivă. Se lăsase purtată de val.

Ura acel val care însemna să lucreze ca disperata făcând ceva ce-i displăcea, încercând să-i mulţumească pe nişte oameni cărora nu le păsa. Se săturase să se mai lase dusă de val. Voia să fie o luptătoare.

– Iartă-mă, îi spuse ea lui Benny, dar parterul *este* distrus de apă, aşa că *avem* probleme. Vrem să fim despăgubite cum se cuvine.

Tara ridică o sprânceană de parcă ar fi vrut să-i spună: „Hai, pisicuţo! Scoate-ţi ghearele!"

Chloe, zâmbind cu gura până la urechi, ridică degetul mare în semn de victorie.

– Ai auzit-o pe sora mea. Vrem să fim despăgubite cum se cuvine. Spune-le oamenilor tăi acest lucru.

– Suntem în aceeaşi tabără, zise Benny mai notându-şi ceva în agendă.

Pe Maddie o luă ameţeala. O durea inima. Trebuia să lupte pentru viaţa ei.

– Ar trebui să primim şi o compensaţie.

– Evident, încuviinţă Benny.

Ea îşi stăpâni emoţia. Oare era chiar atât de uşor? Ceri un lucru şi-l primeşti imediat? Jax aşa îi spusese, iar Tara părea să aibă succes cu această strategie.

Agentul de asigurări îşi consultă documentele.

– Cred că până săptămâna viitoare rezolvăm cu formalităţile şi vă dăm un cec. Aşa o să vă puteţi apuca de treabă.

– Ar fi o idee să primim banii azi sau mâine, rosti Maddie cu mult calm. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Tara rânji. *Rânji*. Maddie, încântată de această privelişte rară, o imită.

Benny se întoarse la mapa lui. Urechile îi erau roşii ca focul.

– Mâine. Ce ziceţi de mâine?

– Super-mega-extra, chicoti Chloe. Mulţumim. Îi zâmbi radios.

Tânărul părea un pic uimit.

– Păi... cu plăcere.

Chloe îl conduse până la mașină, apoi se întoarse cu o hârtie în mână.

– Faci mișto de mine – i-ai cerut numărul de telefon? o întrebă Tara. Zici că are doișpe ani. Nici nu cred că i-au coborât...

– Hei, făcu mezina. Te rog să nu vorbești de boașele viitorului meu prieten. A fost de treabă, iar Maddie l-a speriat.

– Credeam că Lance ți se pare drăguț. Și fratele lui.

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Și Ofițerul Bunăciune. Sawyer îl cheamă, nu? Te uitai noaptea trecută la el de parcă voiai să-l mănânci.

– Aș fi vrut să-l omor încet. Nu ai auzit ce ne-a spus? Mâine primim un cec gras. Chloe se uită la amândouă. Ce planuri avem?

– Împărțim suma în trei părți egale, propuse Tara.

– Așa e drept, încuviință Chloe. Deci mâine pe vremea asta fiecare merge pe drumul ei. Zâmbi. O să vă fie dor de mine. Hai, să vă aud!

Maddie încerca să pară calmă și stăpână pe ea, dar deodată toată situația i se păru insuportabilă. Incendiul. Cum scăpaseră ca prin urechile acului. Cum își dăduse seama Tara că-și canalizase greșit emoțiile. Cum surorile ei voiau să înhațe cecul și să-și ia tălpășița. Jax, care-i spusese acele două cuvinte magice pe care nu le mai auzise niciodată, două cuvinte care însemnau mai mult decât și-ar fi putut închipui vreodată. I se strânse inima.

– Eu sunt sora mijlocie, murmură ea, apoi repetă cu mai multă hotărâre în glas.

– Foarte bine, zise Chloe. Poți să reciți și alfabetul?

– Fiind sora mijlocie, sunt cea mai potrivită ca să mediez conflictul. Trebuie să luăm decizii acum. Majoritatea decide. Se uită la amândouă. Plecăm sau reconstruim. Votăm acum. Întâi cea mai mică.

Chloe scoase un iTouch pe care i-l împrumutase Lance în spital și apăsă pe aplicația Magic 8-Ball.

– Magic 8-Ball, rosti ea pe un ton foarte solemn. Să rămân aici, în Lucky Harbor?

Maddie era șocată.

– Poftim? Nu poţi să laşi decizia asta în mâna unei aplicaţii telefonice!

– Nu?

– Nu! Murind însă de curiozitate, Maddie se străduia să vadă ecranul aparatului. Ce scrie?

Chloe se uită şi oftă.

– „Nu e de bine." Oricum sunt gata să plec de aici.

Pe culmile deznădejdii, Maddie se răsuci spre Tara, care tocmai întindea mâna după iTouch-ul lui Chloe.

– Ia să văd şi eu chestia asta!

– Pe bune? Pe Maddie o durea gâtul de parcă înghiţise cioburi. Te rog spune-mi că nu vorbeşti serios.

– Bine, nu vorbesc serios. Tara îi strânse mâna, zâmbindu-i emoţionată. Votez să rămânem aici.

– Şi eu, spuse Chloe. Glumeam mai devreme. Nu putem pleca acum. Lucrurile încep să se îndrepte.

– Deci avem doi de „da". Maddie? Sora mijlocie era însă ameţită, copleşită şi foarte confuză. Ia uită-te la ea, murmură Tara. Ca o pisică înconjurată de câini.

– Îi e frică, încuviinţă Chloe. Îşi asumă un risc mare. Mă întreb dacă nu voia să votăm altfel.

– Poftim? făcu Tara, dând din cap. Interesant. Vrei să spui că i-ar fi convenit să luăm decizia în locul ei ca să nu se simtă răspunzătoare?

– Exact.

– Sunt aici, spuse Maddie. Vă aud.

– Ştii de ce ai nevoie? o întrebă Chloe. Trebuie să-ţi revii odată.

– Hei, făcu Maddie. Când ai venit prima oară aici prost dispusă ţi-am zis eu să-ţi revii?

– Da, chiar de mai multe ori.

Era adevărat. Maddie se întoarse spre Tara şi îşi miji ochii.

– Şi tu?

– Da' eu ce-am făcut?

– Te-am consolat. Şi *eu* vreau să fiu consolată!

– Pe bune? Te doreşte cel mai sexy tip de pe planetă. Ţi-o tragi des. Nu mi-e milă de tine!

Maddie se ridică în picioare.

– Ies să iau o gură de aer.

– Când ai spus asta ultima dată, te-ai dus la bar, te-ai făcut praf şi te-ai sărutat cu o bunăciune.

La jumătatea drumului spre uşă, Maddie se întoarse şi îi smulse lui Chloe iTouch-ul din mână.

– Am nevoie de ăsta.

Ajunsă afară, închise ochii şi şopti pentru ea: „Oare am să reuşesc de data asta?"

Ecranul iTouch-ului se întunecă, iar apoi imaginea se limpezi. Răspunsul era următorul:

Întreabă mai târziu.

La naiba! Îl vârî în buzunar şi se sui în maşină. Conduse de-a lungul falezei învăluite într-o ceaţă groasă. Apa era cenuşie şi agitată, urmându-şi ciclul neîntrerupt şi violent.

Aşa se simţea şi ea.

Cumva ajunsese pe chei, cu biletul în mână, uitându-se în sus la Roata Mare. „Fă-o", auzi ea o voce curajoasă din străfundurile minţii. „Trăieşte."

Se trezi în scaunul care se balansa, ţinându-se de bara din faţă şi simţindu-şi picioarele ca piftia pe când se ridica în aer. După aceea se ridică şi mai mult. Şi mai mult...

Iar apoi, când nu se putea mai sus de atât, Roata Mare se opri. La fel şi inima ei.

În jur, puţinii pasageri chiuiau cu entuziasm.

Ea nu simţea acelaşi lucru. Era îngrozită. A cui fusese ideea? Oare unde-i fusese capul? Viaţa era la fel de bună şi pe pământ!

Încercă să se uite în jos, dar scaunul se mişcă înainte, şi o cuprinse ameţeala. „O, Doamne, o, Doamne!" Se ţinea de bară cu toate puterile. Nici nu-şi mai simţea picioarele. Iar acum avea inima în gât, neputând să mai respire.

„Nu te mai uita în jos!" Încercând să-şi ridice privirea, se uită în jurul ei. Priveliştea era incredibilă. Asta dacă nu lua în seamă vertijul. De la acea înălţime vedea Oceanul Pacific în toată strălucirea sa şi ţărmul stâncos până hăt, departe.

Şi oraşul. Lucky Harbor era frumos ca într-o ilustrată. Era o panoramă pe care n-ar fi avut cum s-o vadă dacă nu şi-ar fi învins teama şi n-ar fi urcat până acolo.

Mă rog, nu-şi depăşise complet frica de înălţimi, poate mai avea un pic şi făcea un infarct, dar ajunsese sus.

Adevărul era că îi rămăseseră multe temeri de înfrânt. Avea o mulţime de „drumuri" pe care nu le explorase sau „călătorii" pe care nu le întreprinsese. Se convinsese singură că nu putea să facă anumite lucruri.

De pildă, îşi spusese că Phoebe nu-şi dorise o relaţie mai apropiată cu ea. Era prea târziu acum pentru regrete, dar putea schimba lucrurile cu surorile ei, deşi fusese încredinţată că nu o doreau în viaţa lor. În realitate, nu se implicase foarte mult, deşi ar fi putut s-o facă. Ar fi trebuit s-o facă.

La fel procedase şi cu Jax. Poate nu fusese foarte sincer cu ea, dar îşi exprimase de la început sentimentele, fără să facă uz de cuvinte. O îndemnase să vrea mai mult - mai mult adevăr de la el, mai mult din toate. De ce oare nu-l ascultase?

Se lăsase dominată de frică.

Lucrurile trebuiau să se schimbe. Asta dacă scăpa cu viaţă de acolo.

Cum intuise, Roata Mare se urni lent. Zece minute mai târziu, după ce parcursese de trei ori traseul şi ajunsese din nou cu picioarele pe pământ, zâmbi larg.

Reuşise. Se urcă în maşină, simţindu-se mai bine şi mai sigură pe ea. Conduse fără să aibă o destinaţie în minte.

Nu, asta era o minciună. Ştia *exact* unde se ducea. Trase în parcarea lui Jax. Erau vreo şapte grade afară, dar ea transpira.

„Ştii ce ai de făcut", îşi spuse.

El avusese dreptate. Voia să rămână în Lucky Harbor alături de surorile sale. Asta nu era o problemă, dar îl voia şi pe Jax. Spera să meargă la fel de uşor.

Bătu la uşă, iar când nu răspunse, se întoarse şi se uită la jeepul lui. Era acasă.

Apoi auzi niște bătăi ritmice. O luă în direcția din care venea zgomotul, până în spatele casei. El avea o pereche de cizme vechi în picioare, un hanorac și minunații blugi Levi's decolorați și rupți din loc în loc. Spărgea lemne, toporul ridicându-se și căzând într-o mișcare plină de eleganță. Tricoul îi era ud de transpirație și lipit de fiecare părticică tare a corpului.

Avea o mulțime de părți „tari". Doar uitându-se la el, o trecea un val de căldură.

Cu siguranță o văzuse dând ocol casei. Avea instincte de pisică, iar ea nu căutase să se furișeze, însă Jax își continua imperturbabil activitatea.

În cele din urmă, decise să se apropie, obligându-l fie să se oprească, fie să riște ca bucățile de lemn ce zburau în toate părțile s-o vatăme.

Coborând toporul, se sprijini în el, respirând normal, dar cu putere.

- Hei, zise ea ușor.

- Hei! Ce faci aici?

O întrebare normală, din moment ce și ea îl întrebase același lucru de dimineață. Era clar că o invita să treacă la subiect. Ăsta era stilul lui.

Nu și al ei.

- Am fost... confuză. Și un pic supărată pe toată lumea, iar apoi m-am suit la volan și mașina m-a adus aici.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

- Și mașina ta a uitat că ești supărată pe mine?

- Ei bine, zise ea, cred că mi-a mai trecut.

- De ce? Maddie rezistă tentației de a scoate iTouch-ul lui Chloe ca să întrebe aplicația Magic 8-Ball în ce stadiu era relația lor. Oricum, știa deja. De ce? repetă Jax.

La naiba, nu avea de gând s-o lase să scape atât de ușor. Se hotărî să fie ironică. Până la urmă, era mecanismul ei de apărare numărul unu.

- Recent ai reușit să mă faci să zâmbesc. Poate că ai imunitate parțială. Nu știu.

Se uită lung la ea, citindu-i gândurile.

FBLONDI

– Ţi-am dat mai mult decât un zâmbet, spuse el, lăsând jos toporul şi intrând în casă.

Jax se duse glonţ la frigiderul din bucătărie şi scoase o sticlă cu apă, căci îşi simţea gâtul foarte uscat.

Era un moment de cotitură. Ori venise să-i mulţumească pentru clipele frumoase petrecute şi să dispară, ori era acolo ca să... La naiba, îi era teamă să spere.

Cât fusese avocat, se dusese în fiecare zi în sala de judecată ştiind că urma să câştige. Mereu.

Ar fi fost bine dacă ar fi cunoscut verdictul şi în acest caz.

Avea nevoie să se distanţeze puţin. Dădu apa pe gât, aruncă sticla şi se plimbă prin casă. Nu era chiar atât de ticălos, aşa că lăsase uşa descuiată în caz că ea voia să intre şi să-l facă să mai sufere, dar intră la baie fără să se mai uite în urmă. Dezbrăcându-se de hainele ude de transpiraţie, dădu drumul la apa fierbinte şi se vârî sub duş. Spera ca jetul puternic să-i limpezească mintea.

Nici un rezultat.

În schimb, o mulţime de imagini îi reveniră din memorie: Maddie stând în apa caldă lângă el, radioasă şi plină de săpun, privindu-l cu dragoste; el mângâind-o pe trup până se citea pasiunea în ochii ei, ascultând-o în timp ce-i rostea numele, gâfâind când ajungea pe culmile plăcerii...

Când auzi uşa în spatele lui, nu se mişcă, nu-şi ridică privirea, nu deschise ochii. Maddie îl cuprinse cu braţele, iar el îi simţi trupul gol lipindu-se de al lui.

Şi tocmai aici era problema. Toate intenţiile lui bune se duseră pe apa sâmbetei când acele mâini catifelate i se plimbară peste piept şi abdomen, pentru că era greu să te concentrezi când aveai o erecţie de pomină.

– De ce eşti aici? o întrebă el din nou.

Maddie îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să o imite pe... care actriţă? La naiba, nu-i venea în minte nici una. Era pe cont propriu.

– Păi, erai foarte transpirat, explică ea, încercând să adopte un ton senzual. Mă gândeam că poate vrei

să te spăl pe spate. Se aplecă şi îi linse o picătură de apă de pe gât.

Îl simţi trăgând aer adânc în piept.

– Maddie.

În regulă, nu avea chef de ironiile ei. Înţelegea de ce. Îşi fixă privirea pe muşchii tari ai spatelui său.

– Te-ai dezbrăcat de secrete în faţa mea.

El se întoarse s-o privească.

– Din câte se vede, sunt chiar în fundu' gol.

Amândoi se uitară în jos. Da, era gol. Încântător de gol.

– Nu mă refeream doar la trupul tău, şopti ea. Te-ai dezbrăcat de secrete, iar mie... mi-a luat mai mult timp să observ asta.

Doamne, era desăvârşit. Musculos, atletic, de o perfecţiune care îţi făcea inima să se oprească în loc. Atinse o picătură de apă de pe pieptul lui şi din greşeală îi zgârie puţin sfârcul.

– Maddie?

– Da?

– Uită-te în sus.

Îşi luă ochii de la trupul lui şi-i întâlni privirea. Ochii îi erau ceva mai calzi, ba chiar amuzaţi. Se simţi atât de uşurată, încât aproape alunecă pe gresie.

– O, Jax, îmi pare rău că mi-a luat atâta timp să înţeleg ce se petrece. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine şi că te-am îndepărtat. Nu asta căutam. Şi ştiu că nici tu, dar te-ai descurcat mai bine. Îi mângâie pântecul, apoi ajunse la şoldul ei, ceea ce o împiedica să se concentreze, în ciuda eforturilor. Ştiu că am spus unele lucruri... despre relaţia noastră.

– Cred că ai fost destul de explicită în ceea ce priveşte situaţia în care *nu* suntem. Se întoarse cu spatele şi începu să se săpunească.

– Am greşit atunci. I se tăiase respiraţia uitându-se cum îşi plimba mâinile pe tot corpul, lăsând urme de săpun, aşa că toate gândurile i se risipiră.

El nu spuse nimic, ci doar termină ce avea de făcut. În cele din urmă puse săpunul la loc şi se clăti. Pe neaşteptate, o trase mai aproape şi o luă în braţe, strângând-o

tare. Nu o deranja. Putea să rămână aşa mereu, simţindu-se în siguranţă, la căldură şi ciudat de fericită. Dar avea mai multe de spus.

– Jax, eu...

– Orice vrei, murmură el. Numai să nu pleci. Nu te voi lăsa să pleci.

– Sper că vorbeşti serios. Pentru că ai avut dreptate şi în privinţa altor lucruri. *Eram* speriată, speriată de moarte. Făcu o grimasă. Poate că am intrat în panică.

– Ai tricotat foarte mult, spuse el cu o mină foarte serioasă, iar apoi îşi plimbă buzele pe gâtul ei.

Tremurând de plăcere când îi simţi gura pe pielea ei umedă, se agăţă de el. Când Jax îşi ridică privirea, zâmbea. Maddie mai avea un pic şi i se scurtcircuita creierul. Sau poate atingerea lui era cauza. Nu era sigură, cu excepţia faptului că respira anevoie şi era cât pe ce să-i sară în braţe.

– Mi-ai spus să lupt pentru ce vreau. Mi-ai spus să păşesc în ring. Se uită în jos. Nu vreau să schimb subiectul, dar mă doreşti.

– Mi-e tare greu să mă ascund.

– Te vreau înapoi, îi şopti ea, dar nu dorise să spună chiar asta.

– Pentru câtă vreme?

– Atâta timp cât mă vrei.

El trase aer adânc în piept.

– Aşa te lupţi pentru ce vrei?

– Da. Îi era greu să se concentreze. Mâna lui era pe şoldul ei, făcându-şi drum în sus până îi apucă sânul. Cu degetul mare o atinse pe sfârcul întărit, în priviri având un amestec de dorinţă, afecţiune şi mult mai mult. Îi înconjură talia cu braţele şi îşi rezemă capul de pieptul lui, tremurând când o apucă de ceafă. Într-un târziu, mărturisi: Am venit la Lucky Harbor din obligaţie, dar de fapt căutam ceva.

– Şi ai găsit ce căutai?

Îi plăcea cum îi reverbera vocea, stârnind un ecou în pieptul ei.

– Da, am găsit ce căutam. Rămân în Lucky Harbor, Jax. O să reconstruim. Pentru prima oară în viaţă, simt

că aparţin unui loc. Surorile mele sunt lângă mine, am un cămin – chiar dacă posed din el doar o treime şi mai datorăm încă o groază de bani, ca să nu mai spunem că e şi pe jumătate mistuit de foc, dar ştii la ce mă refer. Şi... Trase aer adânc în piept pentru că urma să spună ce era mai important. Iubesc şi sunt iubită.

El rămase complet tăcut, cu ochii ca nişte tăciuni aprinşi. O atinse cu mâna pe spate, apoi şi-o afundă în părul ei.

– Chiar aşa?

– Da. I se strânse inima că el se putea îndoi de asta chiar şi pentru o clipă. Te iubesc, Jax. Şi tu mă iubeşti.

– Sigur că da, zise el cu emoţie în voce, iar Maddie simţi că toate îndoielile i se spulberau. Jax îşi puse gura pe vena de la baza gâtului unde i se simţea pulsul. Când îşi ridică faţa şi îi întâlni privirea, ochii îi scânteiau. Nu o să ştii niciodată cât de mult te iubesc.

Uitându-se la el, îşi văzu viitorul şi simţi cum toată durerea din inimă îi dispărea.

– Aparţin acestui loc, îi şopti lipindu-se de el. Şi îţi aparţin şi ţie.

El dădu din cap şi o luă în braţe.

– E minunat.